SENIORII IMAGINAŢIEI
INTEGRALA SCIENCE FICTION & FANTASY

MICHAEL HAULICĂ

MADIA MANGALENA

Anul ediţiei princeps: 1999

Eagle Publishing House

Ediţia 2011

Michael Hăulică

Madia Magdalena

Notă: personajele şi evenimentele descrise în această carte sunt fictive şi vor fi tratate ca atare.

MADIA MANGALENA

Ediţia princeps: 1999

www.edituravirtuala.ro

Distribuţie internaţională: Eagle Distribution / a division of Eagle Creative Associates S.R.L.

Colecţia *Seniorii Imaginaţiei* este realizată în parteneriat cu Societatea Română de Science Fiction şi Fantasy

www.srsff.ro

Eagle Publishing House

Editor: Mugur Petronius Cornilă

Redactor: Mihaela Sipoş

Coperta colecţiei: Cristian Homeucă

Ilustraţia: Dreamstime

Tehnoredactare: Eagle Publishing House

Co-editare:

Societatea Română de Science Fiction şi Fantasy

Managing Editor: Marian Truţă

ISBN eBook: 9786069268896

ISBN print: 978-606-92688-9-6

Cuprins

REFERINŢE CRITICE

„Lumea lui Haulică este [...] o lume degradată şi bolnavă, căreia imaginarul, realitatea virtuală, i se deschide asemeni unui refugiu salvator. De iţele ei încâlcite atârnă simulacre umane total dependente de computer.”

MIRCEA OPRIŢĂ

Istoria anticipaţiei româneşti

„Haulică aduce în SF-ul românesc o libertate a discursului care nu impietează asupra poveştii pe care vrea să o spună. El este unic în a-şi spune această poveste în cel mai surprinzător mod cu putinţă.”

CĂTĂLIN BADEA-GHERACOSTEA

Alternative critice

„Michael Haulică se implică în ceea ce scrie, scriindu-se pe sine. De aceea e greu să-l citeşti cu indiferenţă.”

RADU PAVEL GHEO

Despre science fiction

CĂRŢILE LUI MICHAEL HAULICĂ

Volume de povestiri
Madia Mangalena √
Despre singurătate şi îngeri
Povestiri fantastice

Romane
Aşteptînd-o pe Sara

Antologii
AtelierKult: povestiri fantastice
Millennium Fantasy&Science Fiction
Dansînd pe marte şi alte povestiri fantastice

Publicistică
Nu sînt guru

(cărţile marcate cu * sunt în pregătire sau în curs de publicare, iar cărţile marcate cu √ au apărut la Eagle Publishing House.)

Madia Mangalena este prima mea carte şi, evident, ca orice carte (mai ales când e prima!) are o poveste. Iarăşi evident, povestea nu începe în ziua în care am semnat contractul, ci mult mai înainte, când...

Era vara lui 1987, la Iaşi, şi eram la o nuntă. Mirele avea un prieten, iar prietenul mirelui un frate. Cam aşa am ajuns să-mi petrec mare parte a timpului stând de vorbă cu un om care avea multe de spus (şi eu multe de ascultat, ca de obicei), un om vesel, care râdea din două-n trei fraze, un om care era pasionat de SF – am aflat eu, poate nu chiar din secunda doi după ce am fost prezentaţi unul altuia. Cred că ni s-a făcut cunoştinţă în ideea că eram cam de aceeaşi vârstă şi ne-om înţelege noi, sau poate ca să nu mă simt eu stingher, ori poate el să nu se simtă stingher la nunta prietenului fratelui său.

El pasionat de SF, eu pasionat de literatură, cu ceva povestiri scrise, cred că şi publicasem deja o proză, două, se pare că lipeala a mers, ne-am simţit bine, am găsit repede subiecte de conversaţie şi poate că ceea ce se întâmpla atunci era mai mult decât o conversaţie, iar asta avea să se vadă în următorii ani.

Şi ce scrii, ce fel de poveşti scrii? m-a întrebat la un moment dat (secunda 3?) noul meu prieten.

Păi, aşa şi aşa, un soi de fantastic, un fel de realism magic, un fel de…

Perfect, a strigat individul ăla înalt, cu ochii mari, cu gura mare şi cu mulţi, mulţi dinţi în ea, zâmbind, rânjind de-a binelea prin barba care… (Cred că eram amândoi bărboşi la vremea aceea). Perfect, eşti de-ai noştri! a mai strigat el.

Hait! Care „ai noştri”? mă întrebam eu gândindu-mă deja la cine ştie ce grupare mai mult sau mai puţin conspirativă (impresie care s-a dovedit, cu timpul, nu prea departe de realitate).

O să vezi că o să-ţi placă şi Dan, şi George…

Astea erau numele conspirative?

Şi nu ştiu cum m-am molipsit de veselia lui, m-am binedispus, mi s-a părut că îmi găsisem o casă, o ceva, un loc pe care-l căutam de mult, şi am aflat încă o dată că e adevărat ce se spune, că cine se aseamănă se adună, şi nu numai atât, dar se şi caută, chiar fără să-şi dea seama.

Aşa că imaginaţi-vă doi bărboşi veseli, hlizindu-se la fiecare a doua frază, spunându-şi amintiri, poveşti, povestiri, aşa cum le stă bine unor bărboşi din oraşul ăla minunat…

La plecare ne-am despărţit ca doi vechi prieteni, ca doi oameni care au ceva în comun, ca doi membri ai aceleiaşi comunităţi, chiar dacă unul dintre ei (adică eu) de-abia aflase de existenţa ei.

Atunci ne vedem duminică la cenaclu, mi-a strigat Vlad, că aşa îl chema pe noul meu prieten, Vlad Frânghiu, cel care m-a convins atunci, în vara lui 1987, că locul meu e la Quasar, că eram unul de-ai lor.

În acel an 1987 am şi scris primele povestiri SF: „Lipstick”, „SIHADA”, „Noi, cei cu ochii arşi”, „O portocală pe masă”, „Jocurile Olimpice ale Războiului”, „Mireasma târzie a morţii”.

Un alt moment important pentru mine, după întâlnirea cu Vlad Frânghiu, l-a constituit întâlnirea cu ploieştenii. (Prin „ploieşteni”, de-a lungul timpului s-a înţeles un grup format din ploieşteni, ieşeni, bucureşteni, buzoieni… asta pentru că mai mulţi indivizi s-au lipit de membrii clubului *Quo Vadis?* din Ploieşti.)

Povestea pe care vreau să v-o spun s-a întâmplat la Sărata Monteoru, în 1993 (parcă), prima întâlnire a sefiştilor la care am participat. Vergiliu mi-a fost, prin iadul sefist în care tocmai intrasem, Lucian Merişca, colegul de cenaclu de la Iaşi. Fain Lucian, mi-a povestit despre toţi cei pe care-i cunoştea, ăla-i cutare, ăla-i cutare… şi apoi a venit şi întrebarea: dar tu pe cine ai vrea să cunoşti?

Pfui! Atâta am aşteptat! Tocmai se produsese în *JSF* prima mea apariţie ca sefist prin publicarea povestirii „Mufişti, gofreni şi noduri” (în nr. 8/1993), or mai fi fost şi alte două, trei texte, nu mai ştiu exact când se întâmpla treaba de la Sărata Monteoru, oricum, înainte de august – septembrie când a fost celebrul Plocon (Convenţia Naţională de SF de la Ploieşti, aia cu Norman Spinard invitat de onoare).

Ei, şi pe cine voiam eu să cunosc pe-acolo? Au fost două persoane pe care le-am cunoscut.

Ionuţ Bănuţă, omul de la *JSF*. Şi s-a dus naibii restul de întâlnire sefistă, că n-am mai văzut nici conferinţa lui Florin Munteanu, nici altceva. Pe o bancă, în faţa clădirii în care se întâmplau lucruri, eu şi Ionuţ am tot stat de vorbă şi de… Florio, parcă aşa se chema, o băutură amăruie… Şi-am vorbit, şi-am vorbit, şi-am vorbit…

Tot la întrebarea „pe cine mai vrei să cunoşti?” aveam un răspuns pregătit de mult, încă de când citisem în *JSF* o povestire are se chema „Naşterea” (a apărut în nr. 5/1993). Autorul ei? Dănuţ Ivănescu, un tip din Ploieşti. I-am spus lui Lucian că, dacă este cumva pe-acolo, musai vreau să-l cunosc pe

Ivănescu. Sau lui Ionuţ i-am zis? Dar ce mai contează? Când mi-a fost arătat, am văzut un soi de Cristos blond, cu plete, îmbrăcat în blugi, care vorbea aşa cum scria şi senzaţia asta o am şi acum, după aproape douăzeci de ani. De câte ori citesc o povestire a lui, îl aud spunând acele cuvinte, cu accentele lui, cu felul lui de a vorbi, cu gesturile lui… chiar şi cu muzica aia în fundal, muzica aia pe care o asculta în acea vreme, care lenevea (ei, lenevea!) în aer aşa cum uşa fără geam lenevea la intrarea în sufrageria lui de-atunci. Dănuţ Ivănescu, una dintre cele mai originale voci din sefeul românesc, unul dintre cei mai buni scriitori români pe care i-am citit. Unul dintre Scriitori.

Şi ne-am cunoscut, şi-am vorbit, şi-am băut, şi ne-am spus poveşti multă vreme după aceea sau ni le-am trimis prin poştă, apoi prin e-mail… şi m-am bucurat, tare m-am bucurat să le pot citi înaintea altora, să le pot publica prin revistele şi suplimentele pe care le-am făcut.

Cândva, mai târziu, după nişte ani – timp în care am părăsit Quasarul şi m-am înscris în *Quo Vadis?* (se putea altfel?!), lucru pentru care ani de zile Lucian Merişca a fost supărat pe mine, dacă n-o fi supărat şi acum… – când Ivănescu m-a anunţat că-mi venise rândul să am un număr special al fanzinului *Katharsis*, mi-am pregătit textul („Mireasma târzie a morţii"), l-am trimis şi, când am primit exemplarul meu din fanzin (*Katharsis*, nr. 12), am văzut cuvântul înainte semnat chiar de el. Şi ce credeţi că zice el, Ivănescu, acolo?

Zice aşa:

Prin martie '93 sau cam aşa ceva am citit, în Jurnalul SF, un text care se numea „Mufişti, gofreni şi noduri". Efectiv m-a bulversat şi era pentru prima dată când un text din nou-apăruta revistă îmi provoca o asemenea stare. Mi s-a părut atât de bizar şi în acelaşi timp atât de apropiat mie, încât n-am găsit altceva mai bun de făcut decât să trântesc foile pe covor (masa era ocupată) şi să mormăi „Trebuie să-l cunosc pe omul ăsta!" Limbajul, structura, subiectul, toate, ce să mai, povestirea în întregime, îmi dezvăluise o structură sufletească pe gustul meu.

Şi, nu peste multă vreme, s-a ivit ocazia, vinovat fiind, trebuie s-o recunosc, Ionuţ Bănuţă. Întâlnesc, carevasăzică, la Sărata Monteoru un tip cu mustaţă şi ochelari care ce credeţi că-mi spune? „Ţi-am citit «Naşterea» şi am vrut să te cunosc." Mi-a plăcut, de ce să mint. De-acolo până la „cei care nu" nu mai era decât un pas. Bineînţeles că în scurt timp s-a înscris la „Quo Vadis?" Se putea altfel?

În aceeaşi toamnă, la Ploieşti şi la Bucureşti, a început să se vorbească despre cartea cu motocentauri.

Bineînţeles, între cele două episoade pe care le-am povestit s-a mai întâmplat câte ceva. De pildă s-a întâmplat Cenaclul Quasar. S-a întâmplat Dan Merişca, s-a întâmplat George Ceauşu. S-au întâmplat textele pe care le-am citit în cenaclu, s-au întâmplat discuţiile pe text. Într-o zi s-a întâmplat chiar George spunându-i lui Dan: da' mai lăsaţi-l în pace, că-i bine ce face, nu-i mai daţi în cap, că într-o zi o să plece. Aşa a fost, într-o zi am plecat, dar nu pentru că „mi-au dat în cap", ci pentru că venise vremea să plec de-acasă, să stau şi eu pe picioarele mele. Iar picioarele mele, atunci, în 1993, se chema Quo Vadis?, Ploieştiul, ploieştenii, un anume fel de a vedea lucrurile, de a le trăi, de a le scrie.

Ploieştenii Dănuţ Ivănescu, Don Simon, Ionuţ Bănuţă, Doru Stoica, plus bucureşteanul Sebastian A. Corn şi ieşeanul (pe-atunci) Michael Haulică... Ne completam, ne preţuiam, ne respectam. De-aia am devenit prieteni. De-aia suntem şi acum. Şi poate că asta se vede în tot ce am scris noi.

Au urmat apoi suplimentele, revistele, fanzinele... *Supernova, Alternativ SF*... perioada ieşeană a celor patru suplimente care apăreau simultan pe lângă patru din cele cinci cotidiene locale.

În perioada aceea, prin Florin Mircea Tudor, colegul de *Supernova*, l-am cunoscut pe Sorin Pîrvu, profesor la Filologia ieşeană şi redactor-şef la Editura Institutul European. Şi uite-aşa, din vorbă-n vorbă, m-a întrebat dacă nu am un volum de publicat.

Aveam, pentru că în urmă cu vreo doi ani Vlad Popescu de la Nemira îmi pusese aceeaşi întrebare şi n-am putut să-i dau un răspuns pozitiv. Iar când fusesem în stare de asta, editura nu mai era interesată de proză scurtă, voia romane.

Aşa că... cum se spune că nu e pentru cine se pregăteşte... volumul – *Madia Mangalena* era – a apărut la Iaşi, în 1999, la vreo doi ani după semnarea contractului.

De ce a întârziat atât? Nu ştiu. Poate pentru că am divulgat secretul. Poate pentru că eram foarte încrezător în contractul acela şi mi-am zis „Ei, şi ce dacă spun că o să-mi apară o carte? Ce-o să se întâmple? Am contract!". Atunci am învăţat că cine are superstiţii e bine să se ţină de ele. Cine nu... nu există.

Cartea a avut parte şi de o lansare, s-a întâmplat în Bucureşti, la un târg de carte. Era 5 martie 1999. A vorbit despre ea Ion Hobana, căruia îi sunt

recunoscător şi azi, şi la care mă gândesc de fiecare dată când public o nouă carte, sperând să nu-l fac de ruşine.

Madia Mangalena a luat două premii la viaţa ei, Premiul „Vladimir Colin” în 2000, la prima ediţie (de fapt a fost premiul II, pe vremea aceea se dădeau premiile I, II şi III), şi am avut onoarea să-l primesc chiar din mâinile lui Gérard Klein, şi premiul Convenţiei Naţionale de SF 2001, la secţiunea *cel mai bun volum*.

Au scris despre ea, printre alţii, Mircea Opriţă (în *Anticipaţia românească*), Radu Pavel Gheo (în *Despre science fiction*), Cătălin Badea-Gheracostea (în *Alternative critice*).

La mai bine de 10 ani de la apariţie, ce pot să zic? A avut vreo importanţă publicarea ei? Pentru noi, pentru sefeul românesc... Mai are vreo relevanţă azi? Textele din ea mai spun ceva publicului contemporan?

S-au schimbat multe în ultimii 15 ani în sefeul românesc şi în cel mondial. Chiar şi în cel scris de mine. Unde să plasez aceste texte scrise la jumătatea deceniului trecut? Probabil pe un raft al istoriei. Şi dacă cineva, cândva, o să întrebe „Bă, care eşti ăla cu Madia Mangalena şi cu motocentaurii?” eu am să-i răspund, cu sfială, de unde voi fi fiind atunci, „Eu sunt. Eu.”

Michael Haulică

LIPSTICK

MARŢI. M-am infiltrat printre ei conform procedurii. Cred că n-au observat nimic. Totul curge firesc, într-o normalitate exasperantă. Deocamdată încerc să mă expun cât mai puţin. Metamorfoza e perfectă, dar am nevoie de timp pentru a mă obişnui cu noua înfăţişare. Şi asimilarea codului lor de comunicare îmi dă încă de furcă…

LUNI. Am început să plasez rujurile. Se vând bine… Ca orice marfă din afară.

După amiază, prima discuţie. Emoţie!

Ei se simţeau bine, eu mă simţeam excelent. Lor le era o sete teribilă, mie îmi era o sete excelentă. Ei au vrut foarte mult să mergem la film, eu am vrut excelent. Ei prevedeau că mâine va ploua torenţial, eu i-am liniştit spunându-le că va ploua doar excelent.

MIERCURI. Dimineaţă m-am întâlnit cu unul dintre ei. „Ce mai faci?”, l-am întrebat. „Bine”, a răspuns. I-am oferit un ruj. Şi l-a trecut peste buze. Am reluat întrebarea: „Ce mai faci?” „Excelent”, veni răspunsul. Excelent! Aşa trebuie…

Mai târziu am făcut o partidă de popice. El a lansat prima bilă. „Bună”, am zis. „Excelentă!”, a replicat el. Am lansat şi eu o bilă. „Excelentă!”, a exclamat. „Excelent”, am confirmat.

Apoi el a chemat o nouă bilă. Am lansat şi eu o chemare. „Ţine tu scorul”, mi-a zis. „Ba, lansează-l tu”, l-am contrazis. „Hai, mai bine, să facem un şah”, s-a răzgândit el. „Hai să lansăm un şah”, l-am aprobat.

VINERI. Stăteam la masă pe terasa berăriei. Unul dintre ei s-a apropiat şi m-a salutat din vârful buzelor colorate: „Lansare excelentă!” I-am făcut semn să se aşeze. „Ce mai faci?”, l-am iscodit. „Excelent! Lansez beri”, mi-a răspuns. „Hai să lansăm încă două beri excelente”, l-am îndemnat eu. El s-a întors spre chelner şi a dat comanda: „Excelente! Două lansate la băiatu’!” Şi răspunsul veni uzual: „Lansează…!” Cât am stat acolo i-am vorbit despre maioneză. La despărţire mi-a urat o „excelentare maioneză de lansări”.

DUMINICĂ. Stocul de rujuri s-a diminuat considerabil. Am desfiinţat taraba. E de-ajuns să port cu mine câteva. Se pare că au început să fabrice şi ei. Din ce, nu ştiu. Am văzut pe cineva, în piaţă, vânzând. Striga cât îl ţinea

gura, conform obiceiului lor: „Ia ruju'! Ia lipsticu'! Ruju' vorbirii excelente! Cine-l foloseşte poate comunica lansat cu oricine! Cu toată lumea! Cu toate lumile!"

Afacerea merge. Şi încă foarte bine. Se vede asta după buzele lor intens colorate.

Seara, în cameră, mă demachiez cu grijă, să nu mi se învălmăşească gândurile.

LUNI. Străzi pline cu afişe reprezentând un om cu buze de culoare oferind rujul unei fiinţe imaginate, probabil, ca aparţinând unei alte civilizaţii. Seamănă puţin cu tharsienii…

Simpozion ştiinţific. Savanţi, o grămadă.

Ei vorbeau despre zbor, eu le-am vorbit despre ciuperci. Ei despre alte civilizaţii, eu despre ciuperci. Ei despre ruj-contact, eu despre ciuperci. Ei despre… Eu despre… Ei… Eu…

I-am lăsat vorbind despre ciuperci.

MIERCURI. Când am ieşit din casă, portăreasa, o femeie între două vârste, rujată excesiv, mi-a şoptit confidenţial că „peştind înscăunarea globului excelentă smârc". Avea perfectă dreptate. I-am dăruit un ruj şi am rămas buni prieteni.

JOI. Azi am discutat despre zăpadă.

SÂMBĂTĂ. Praf; discuţii îndelungate.

DUMINICĂ. M-am odihnit. O merit.

LUNI. Unchi… Nepot.

MARŢI. Oraş.

MIERCURI. Şansă.

JOI. Mirobolant.

VINERI. Viaţă.

SÂMBĂTĂ. Parapsihobit.

LUNI. Lipstick.

MARŢI. Lipstick.

MIERCURI. Lipstick.

VINERI. A fost inaugurat primul Institut de Coloristică. S-au primit deja înscrieri pentru teze de doctorat în cromatică paralelă, metacoloristică integrată, psihofiziologia culorii, protocoloristică, mitocromatism dialectic şi istoric.

Se lucrează intens la restructurarea manualelor şcolare.

LUNI. O zi printre militari. Regulamente, disciplină, ordine, conformism, civism, eroism, datorie, cinste, onoare…

Fiecare soldat poartă în raniţă rujul.

MARŢI. Tinerii, adulţii de mâine, veşnicii partizani ai noului, au adoptat culoarea ca modă permanentă: îşi vopsesc părul, pleoapele, buzele şi defilează paşnic, fluturând rujurile, scandând: „Nu vrem arme, vrem lipstick!”.

MIERCURI. Au fost publicate fotografiile noului drapel al Jocurilor Parapsiholimpice: pe un fond transparent incolor, rujul…

JOI. Au terminat vopsitul clădirilor. Acum sunt toate la fel.

VINERI. **Î**ncă din zori o mulţime imensă se îndreaptă spre noul monument al planetei. Pe ceea ce s-ar putea numi acoperiş, statuia gigantică a rujului, învăluită într-un halo tremurător, îşi trimite irizările colorând totul: copacii, praful, aerul… O copie de dimensiuni reduse este purtată pe braţe de câţiva oficianţi. Ajutorii lor aruncă în stânga şi-n dreapta rujuri, în timp ce mulţimea intonează Odele Rujului.

Câţiva nevoiaşi, cu buzele decolorate, se aruncă în praf după o fărâmă de ruj. Sunt priviţi cu simpatie şi încurajaţi. Cei mai norocoşi dintre ei, recunoscători, îşi colorează pe loc buzele, pleoapele, urechile.

Excelent! Excelent!

SÂMBĂTĂ. Campanie electorală. Platforme politice, platforme de foraj, platforme… Plate, plate, plate… Fără nici o formă. Dar colorate. Mono. Au amânat alegerile.

DUMINICĂ. Am găsit în cutia poştală următoarea scrisoare: „Te lansez excelent. Solarul ciupercă în faţa mirobolantului. Fie ca praful parapsihobitant să lanseze zăpada. Lipstick! Lipstick! Lipstick!”

Limbajul lor s-a perfecţionat simţitor; aproape că nu mai există.

Totul a funcţionat cum era prevăzut.

Lipstick. Ce minunat sună acest cuvânt!

Nava mă aşteaptă…

E noapte. Soarele lor a apus de mult. În locul lui, pe cerul înstelat de deasupra, nava se profilează ca un ruj răspândind culoarea.

M-am arătat în ovalul porţii şi strigătele lor m-au umplut de fericire. Mulţimea şi-a împins în faţă reprezentanţii şi aceştia au cuvântat: „Excelente! Lansează mirobolantul! Parapsihobitează viaţa noastră! Lipstick! Lipstick! Excelent!”

A fost un moment excelent. Excelent!

În sfârşit! Gata. Misiune terminată. Acum pot să-mi reiau înfăţişarea.

Intru în navă. Parcă am şi ajuns acasă. Cuplez circuitul MIM şi mima Excelentissimului îmi apare mai întâi în CUB, ca imagine, apoi se materializează. Are buzele colorate. Cam violent, dar îi stă bine. Culoarea îl prinde.

Mă apropii de El şi îi ating mantia în semn de Umilinţă şi Supunere. El mă atinge stabilind contactul privilegiat. Comunicăm. Îi simt nerăbdarea. Ce altceva ar putea fi aceste vibraţii care, prin asonanţele lor, îmi creează şi mie o stare de nelinişte?

Îi raportez în detaliu desfăşurarea misiunii mele. Pare nedumerit. Şi gândul lui, ca un val agresiv, îmi inundă creierul: „Wshaakingkaa…”. E rândul meu să fiu derutat. Îmi face semn spre ruj. Îmi mai aştern un strat de culoare pe buze şi-mi reiau raportul, terminând apoteotic: „Lipstickul parapsihobitant miroboleaz ă!”.

„Excelent!”, vine aprecierea şi răsuflu uşurat. E mulţumit. Un alt val, mângâietor de astă dată, mă pătrunde: „Gnrl”.

Mulţumesc, cu modestie.

Înainte ca mima Excelentissimului să se dematerializeze, primesc cu recunoştinţă îndemnul: „Lansează! Lansează! Lansează!”.

Holograma dispare la rândul ei şi binefăcătorul meu se materializează pe nava lui. Singur. Din nou singur.

Mă demachiez, ca de obicei.

Câteva rujuri zac aruncate într-un colţ.

O armă perfectă. Mai mult decât perfectă.

Contactele, reglajele, ecranul…

Constelaţii întregi, cu civilizaţiile lor, mă aşteaptă.

(1987)

MUFIŞTI, GOFRENI ŞI NODURI

Lumea îmi spune Ollie. Nu ştiu de ce, că pe mine mă cheamă Sylvester. Toată ziua îi aud: Ollie, nu uita, luni la ora 7. Sau: mâine la şase, Ollie.

Eu sunt stalker. Asta, în jargou, înseamnă un fel de ghid. De fapt, fără mine ar fi pierduţi. Nici unul dintre cei care au intrat singuri în Nodul 14 nu s-a mai întors. Nu'ş'ce dracu' fac acolo de nu nimeresc porţile. În fond, e simplu. Te uiţi înainte, aştepţi 20 de secunde, faci doi paşi şi te trezeşti dincolo. Apoi te uiţi la dreapta, aştepţi 8 secunde şi după o jumătate de pas eşti în alt dincolo.

Ce am spus eu acuma nu trebuie luat *tale quale*, asta a fost aşa, ca exemplu, pentru că, bineînţeles, de fiecare dată e altfel. Dar nu ştiu cum de ăştilalţi nu-şi dau seama. Parcă-s cretini cu toţii.

Acum conduc o gaşcă de mufişti. În loc să stea naibii cu mufele înfipte-n cap şi cu ochii beliţi, i-a apucat plimbarea. Au auzit ei că după Poarta Dragonului apare din când în când un chinez cu nişte mufe mai speciale. Vax! Am mai luat eu o dată un mufist în grup şi era să-mi pierd clientela pe chestii de morală. Noroc că sunt singurul stalker adevărat şi n-au încotro, trebuie să mă angajeze dacă vor să se mai întoarcă de dincolo. Şi, la urma urmei, excursiile astea ale lor nu sunt tot un fel de drog? Care-i diferenţa dintre nevoia-plăcerea lor de a călători prin porţile de dincolo de Nodul 14 şi halucinaţiile pe care le trăiesc ăia căzând într-o stare de prostraţie după ce-şi bagă mufele-n cap? Nişte drogaţi cu toţii. Eu sunt singurul sănătos.

M-aţi putea întreba de ce fac asta, totuşi. De ce-i călăuzesc? Ei bine, dintr-un sentiment de datorie şi recunoştinţa faţă de semenii mei. Necesitatea asta a lor mă face să mă simt util. Cunoaşteţi sentimentul, nu? E minunat. Rostul meu pe lume e să-i aduc înapoi acasă pe excursionişti. Pentru că de dus, ei oricum s-ar duce. Este acolo ceva care-i cheamă… Nu ştiu ce, eu nu simt chemarea asta. Eu doar îi conduc unde vor şi am grijă să se înapoieze. V-am mai spus că singuri nu se descurcă.

S-a făcut ora convenită. Sunt cinci, aşa cum ne-am înţeles. Nu iau niciodată mai mulţi, mi-e greu să-i stăpânesc. Tentaţiile sunt foarte mari pentru ei şi oricând pot fi luat prin surprindere de reacţiile lor. Îmi privesc clienţii şi ei se uită la mine cu teamă, ştiu că le scormonesc prin cotloanele creierelor şi îi fac să uite anumite gânduri. De-aia au în priviri un soi de

teamă amestecată cu respect. Tare naivi sunt puştanii ăştia! Ştiu bine că îi descopăr mereu pe cei care vor să rămână dincolo şi totuşi de fiecare dată le găsesc, prin fel de fel de ascunzişuri, planuri de fugă. Unele sunt chiar bine puse la punct, probabil întocmite pe bani grei de golanii ăia din Sud.

Gata. La trei dintre ei le-am scos din cap gândul de a rămâne. Acum putem pleca. Îi anunţ şi pe ei asta şi, ca la o comandă, toţi cinci îşi montează câte o mufă antiemoţională, care-i va lăsa inerţi afectiv pentru primele trei porţi. Le-am recunoscut designul şi culoarea. Doar eu le-am adus alaltăieri de la Poarta Gerocco 6! Am vândut o sută în două ore. Nici ăştia cinci nu puteau pierde ocazia, normal.

Nu ştiu ce au luat cu ei ca monedă de schimb. Toţi au saci de plastimet. Cred că au aflat că nu pot vedea prin aşa ceva. Unul dintre ei zâmbeşte. Îşi spune „Ţi-am tras-o, Ollie!" şi adaugă expresia aceea care nu ştiu ce înseamnă şi nimeni nu vrea să-mi spună. Când îi întreb, toţi izbucnesc în râs. Atunci eu mă enervez şi pe ei începe să-i doară capul. Se izbesc cu el de pereţi şi ţipă ca nişte descreieraţi. De obicei plec, îi las singuri. Nu suport durerea altora. Adevărul e că trăim într-o lume tare prost alcătuită, iar oamenii sunt, mulţi, cei mai mulţi, foarte neajutoraţi. Pe mine nu mă doare niciodată nimic. Numai pe ei îi doare. Oare de ce?

Am lăsat în urmă trei porţi. Sunt toţi cinci în jurul meu, slavă Domnului! Suntem aproape de Poarta Dragonului. Acum trebuie să fiu foarte atent, mufiştii or să-l caute pe chinezul care plimbă mufele. Unii dintre ei s-ar putea să greşească momentul intrării.

Uite-o! Poarta! Acum!

De data asta trebuie să intri într-o baltă. Acolo este. Strig şi alerg după ei ca după găini. Nu e uşor deloc. Până la urmă reuşesc să-i bag pe toţi. Dacă mai întârziam două secunde, ratam poarta. Rămâneam ca prostu' în mijlocul bălţii.

Suntem în Ţara Dragonului. O stradă îngustă, prăfuită. Tarabă lângă tarabă în faţa caselor scunde, dar cu etaj. Pe tarabe, ce vrei şi ce nu vrei. Ieri am avut pe unul care şi-a umplut buzunarele cu integratoare de senzaţii. Nu era bişniţar, şi-a luat din fiecare model câte unul. Oricare dintre ele l-ar fi ajutat să facă amor indiferent de rasa partenerei. Cred că era maniac sexual. Ar fi trebuit să-l reclam la Poliţie. N-am făcut-o. Nici mie nu-mi plac poliţiştii.

Reuşesc să-i menţin pe mufişti în câmpul meu. Le-am promis că-i duc la chinez. Şi chiar îi duc. Îmi dă câte un sutar de fiecare client. Şi toţi or să-şi

cumpere mufa aia cu toneziana… Să te laşi îmbrăcat în femeia aia, s-o simţi pe fiecare milimetru pătrat de piele… e o chestie! Le-am arătat-o aseară. I-am lăsat să şi-o pună fiecare câte o dată. Evident că nici unul dintre ei nu mai făcuse amor cu o toneziană. M-am lăsat rugat şi, într-un târziu, am acceptat să-i duc să-şi cumpere şi ei. Asta e! îmi fac şi eu rost de clienţi cum pot.

Uite-l pe chinez. În străfundul creierului lui, îmi face un semn complice. „Da, ăştia sunt. Cinci mufişti”. Îi trimit gândul şi acesta se aşează peste semnul lui. Îi fac şi economie de memorie. Cât timp mufiştii mei se străduiesc să-şi amintească faptul că poziţia normală a fălcilor este „închis”, îmi continui conversaţia cu chinezul:

— Rămâne 10%, da?

— Cum am stabilit.

— Nimic în plus?

— Asta n-am mai stabilit.

— Putem s-o stabilim acum. La urma urmei, puştii se mai pot răzgândi. Sau pot avea pretenţii mai mari. Poţi să ştii ce le trece prin minte?

— Îi poţi influenţa?

— Depinde.

— Am o mufă colectivă. Ce zici?

— Cu ce?

— Viol în grup.

— Hm!

— Comando.

— Hm!

— Seppuku. Pentru doi, cu posibilităţi de schimbare a rolurilor.

— Asta da. Cât?

— 5% din afacere.

— Mi se pare corect. Să văd ce pot face.

N-am fost foarte sincer cu chinezul. Ştiam că e de-ajuns să le enumer temele. Le-a plăcut chestia cu violul. Puştani, am zis eu! I-am convins că le obţin o reducere de preţ dacă iau şi mufa individuală şi intrarea în cea colectivă. Am halit şi de la ei 5 procente.

Efectiv îi târâi după mine. Trebuie să le intru în cap, să mă insinuez în programul mufei, pentru a-i convinge să acoperim tot itinerariul contractat. La mintea lor s-ar întoarce imediat acasă. Pe undeva, îi înţeleg. E greu s-o faci mergând. Dar nu i-a obligat nimeni să-şi pună mufele pe loc. Mai bine

îi las rezemaţi de vreun zid şi îi recuperez la întoarcere. Trebuie să trec musai pe la Studiouri. Mâine am un grup de actori.

Asta şi fac. Le spun să mă aştepte puţin şi le ies din cap. Îi văd cum se preling pe un perete, cu figurile tâmpe, inconştiente. Drogaţi!

Cea mai idioată poartă e asta pe care se intră în Studiouri. Este pe lângă o căruţă care se mişcă continuu. Trebuie să cazi din căruţă pentru a nimeri poarta. La timpul potrivit, bineînţeles, că altfel orice netot ar putea s-o prindă din întâmplare.

Aici, dincoace de Nodul 14, nimic nu este întâmplător.

Întotdeauna am avut probleme cu actorii. Au fost obişnuiţi ca în anumite scene, mai periculoase, să fie dublaţi. Vă daţi seama că nu mi-e uşor să-i conving să cadă dintr-o căruţă în mers. Dar le arunc în creier imaginea primei pagini din CINEMA, cu ei ţinând Oscarul în mâini, şi se rezolvă. Uneori le mai dau şi câte un brânci.

Dar unde dracu-i căruţa aia?

Nu-i. Mă-nvârt ca un de-ăla într-o de-aia. Nu e şi pace.

O fi furat-o careva.

Trebuie să mă concentrez zdravăn ca să dau de ea. Deocamdată îi văd urma în aer. O iau în susul străzii. Îi aud huruitul. Cât pe-aci să trec de ea, zgomotul făcut de roţile ei pe pavajul străzii e disimulat în foşnet de frunze, dar e treabă de amatori. Lucruri ieftine. Numai beţivanul de Harry Longo plimbă marfă aşa proastă. Sau, mă rog, eu mă pricep la de-alde astea şi mi-a fost uşor să-mi dau seama.

Intru pe o uşă mare, verde, şi dincolo de ea se învârte în cerc căruţa cu poarta. În căruţă sunt vreo opt indivizi care, din când în când, se aruncă din ea. Dar în afară că-şi zdrelesc carnea de pe ei şi îşi aud oasele pârâind, nu se-aleg cu nimic.

Nu aşa, băieţi! Dacă nu ştiţi cum, n-o faceţi!

Sunt în căruţă. Nimic. Lunganul ăla de colo a pus gabja pe ea. Cinci mangoţi încercarea. Al dracu' gagiu'! îi bagi moneda-n buzunar şi te duci să-ţi rupi oasele. În curtea asta n-or să găsească-n veci poarta.

Cu un sutar închiriez căruţa pentru un sfert de ceas. Ies în stradă şi mă las dus de ea.

Îmi simt nările fremătând. Miroase a lemn lăcuit şi a rumeguş. Parcă se aude cineva vorbind la o portavoce. Ştiu că e de-abia la amiază, dar am senzaţia că se lasă seara. Acum! Sar din căruţă şi intru în Studiouri.

E seară. Se filmează. Decorul de lemn e proaspăt lăcuit. Se simte şi mirosul rumeguşului. Actorii se fac că nu-l bagă în seamă. Şi-aşa regizorul ţipă la ei prin portavoce. Actorii mă privesc cu mult respect. Eu le-am aranjat treaba. Cinci procente. În minţile lor găsesc şi gândurile de recunoştinţă, pentru că, la apariţia mea, Il Maestro a încetat să-i mai certe.

Regizorul s-a apropiat de mine. Ştiu ce vrea. Doi actori şi trei actriţe. Mâine dimineaţă.

— Vreau doi bărbaţi şi trei femei.

— Când?

Mă fac că nu ştiu. El tot n-ar înţelege.

— Mâine dimineaţă.

— Cât?

— Păi, ca de obicei, un sutar de om.

— S-a făcut.

— Mai e ceva. Seara am nevoie de vreo douăzeci de gagici. Frumoase. Umane.

— Douăzeci de umane? Asta te costă.

— Ştiu. Dar asta vreau.

Ies prin oglinda de la baie. Dacă mai stăteam să negociez şi preţul celor douăzeci ratam poarta de întoarcere. O să fixez preţul la livrare.

Mă strecor pe lângă cei doi care se fac că nu mă văd. M-au recunoscut, desigur. Ce idee, să faci poarta într-un pat de hotel! Bine că n-am nimerit sub ei. Ar fi fost jenant.

Mufiştii sunt acolo unde i-am lăsat. Vreo câţiva puşti stau şi se uită la ei. Au şi de ce. Tare mai sunt caraghioşi! După cum chicotesc şi după cum îşi bâţâie fundurile cred că şi-au pus mufa colectivă cu violul. Copii… Intru şi eu în gaşcă şi se liniştesc încurcaţi. Parcă ar vrea să se scuze într-un fel, dar îi iau repede şi îi fac să se decupleze ca să putem porni. Se strâmbă şi fac gesturi obscene către privitori.

Plecăm. La primul colţ ne întâlnim cu o zorgată şi amintirea programului comun pe care tocmai l-au prizat le tulbură instinctele. Nici unul nu se poate abţine să nu-i pipăie ghebul când trec pe lângă ea şi gagica şuieră în urma lor, recunoscătoare, din toate orificiile. Ce să le faci, băieţi tineri!

Trecem pe lângă taraba chinezului. Mufiştii îşi dau coate şi îi rânjesc complice. Ăla se face că nu-i cunoaşte şi, în gând, îmi mulţumeşte. Lângă acest mesaj găsesc şi informaţia că peste două zile va primi ceva gras de pe Kalotronia. La prima mână. Original.

Minte. Neam de neamul lui n-a ţinut în mână vreun produs original de pe Kalotronia. Dar îi trimit un gând de mulţumire şi asigurarea că „da, negreşit am să vin”. Oi vedea! Până una-alta să scap de ţâncii ăştia. Parcă s-au prostit. Nici unul nu şi-a luat gândul de la violul ăla. Cred că ar fi în stare s-o facă şi pe bune. Ar trebui să vorbesc cu profa lor de comportament. E zorgată. Măcar să ştie la ce ar putea să se aştepte. Cine ştie, poate-i dau o veste bună.

Mai avem o poartă. Mă bag în capul lor şi le ordon să-şi pună mufele antiemoţionale. Nu vreau să am neplăceri tocmai acum. Mă privesc chiorâş. Cu ură, parcă. Dar ce pot face? Au nevoie de mine, să-i scot de-aici.

Îşi pun mufele, ascultători. Prea ascultători. Uite fântâna. Rând pe rând îi arunc în ea. După ultimul am fugit cam mult, dar, până la urmă, l-am prins. Cu gândul, mai întâi. Apoi am pus mâna pe el. „Gofren împuţit!”

Iar. Ce-i cu chestia asta?

De multă vreme îi aud spunându-mi aşa, dar nimeni nu vrea să-mi zică ce înseamnă.

Trec şi eu prin poartă şi ies.

M-am întors. Cei cinci stau pe un zid dărâmat. Cum apar, îşi desfăşoară întreg arsenalul de gesturi porcoase şi o rup la fugă strigând:

— Ollie, gofrenul! Ollie, gofrenul!

Nu-mi pun eu mintea cu ei.

(1992)

O PORTOCALĂ PE MASĂ

El şi ea, faţă în faţă. Iar între ei, masa nutritivă din care se materializează încet, foarte încet, o portocală.

În coca gelatinoasă lichidul interstiţial fierbe şi băşicuţe acide corodează păienjenişul de filamente vegetale.

Pentru următoarele patru luni, câte mai sunt până la sfârşitul anului, tastele de activare au fost făcute inutilizabile de Calculatorul Distribuitor Central.

Oricum, asta înseamnă că nutrificatorul nu va mai fi folosit niciodată. Ei înşişi au ales această cale.

Se privesc în tăcere, în timp ce portocala continuă să devină.

Oare de ce se uită aşa fix la mine? Să fi observat? Sau...? Ce-o fi cu el? Cu noi... Ce se întâmplă cu el de la o vreme?

Oricum e târziu. Am luat o hotărâre, nu?

Şi, totuşi, mai e timp. Poate că...

Dar ce s-ar mai putea întâmpla? M-am supus celei de-a patra regenerări. Pentru el am făcut-o. Pentru noi. Ultima la care am dreptul... Păcat s-o fi făcut în zadar!

Acum i-aş putea naşte un copil. Naşte... Da, un copil poate că ne-ar apropia din nou...

Dar vrea? L-aş convinge? La aproape 200 de ani nu-mi pot permite să risc. Timpul... Şi ce bine mă simt! Regenerarea e perfectă, toate arterele, toate venele, sângele... Mă simt din nou tânără. Pulsul, tensiunea, pielea proaspătă...

Ei, dar s-ar putea să nu observe. Regenerările sunt obişnuite de-acum...

Dar limitate. Oricum, ar putea să vadă, să mă vadă dacă tot se uită aşa fix la mine.

E ceva, totuşi, cu el. Stă de aproape o oră şi se uită mereu în acelaşi punct, undeva pe gâtul meu. Cu aceeaşi privire pe care o avea la psiholimpiadă, luna trecută.

Ce figură grotescă a făcut acolo! Speram să câştige, doream asta, mi-o promisese de atâtea ori! Dar nu în maniera la care a făcut-o. S-a comportat ca un saltimbanc. Ca un supraom care ştie că este mai mult decât un om, cu orgoliul, cu vanitatea exacerbată a acestuia. Ce-i trebuia să mute din loc şi

cabina arbitrilor?! Chiar nu se poate uita la nimic fără să mişte? Văzându-i faţa transfigurată de concentrare, expresia ei, îl bănuiam în stare să-i lase pe ăia în aer, doar pentru a se fuduli înaintea mea: vezi ce pot eu? Ca un copil care-şi descoperă capacităţile. Mi-a amintit de elevii mei care, la primul examen după ce-şi conştientizează forţele psi, transformă clasa într-un loc unde plutesc în devălmăşie scaune, monitoare, biocompuri dezafectate, tot ce le pică sub ochi.

Să-l fi schimbat? Dar cum aşa? Fără să fiu anunţată? Nu se poate. N-ar face ei asta. Nu mie.

Şi dacă...

N-aş putea trăi cu un surogat. Nu în minciună. Nici eu n-aş mai fi eu.

Uite-l cum mă priveşte. E aşa de... Nu ştiu cum... Şi nici măcar nu ştiu ce e schimbat la el. Dar îl simt altfel, nu mai e cum era...

Se spune că după mai mulţi ani de convieţuire, bărbatul şi femeia ajung să semene fizic unul cu altul. Şi am observat de mult că, într-adevăr, noi semănăm. Dar, uite, când îl privesc acum, am senzaţia că nu mă văd pe figura lui. Şi nu e ceva ce ţine neapărat de înfăţişare. E ceva din interiorul lui care lipseşte. Parcă m-a pierdut din el.

Păcat!

Oricum, au fost frumoşi anii ăştia!

Mi-e poftă de o portocală.

E din ce în ce mai ciudată. În mişcări, în comportament, ba chiar în felul de a vorbi şi de a face. După atâţia ani suntem doi străini.

Ce senzaţie tâmpită! Ne suspectăm reciproc, ne pândim tot timpul să-l prindem pe celălalt cu ceva... Cu ce?

Cum mă mai privea la Psiholimpiadă! Cu privirea aceea neomenească a ei pe care mi-o aruncă din când în când. Şi ce eforturi am făcut să câştig, să-i aştern la picioare mantia de orhidee! Şi ea?! Mai mult le-a călcat în picioare decât a păşit peste ele. Dispreţuitoare cum numai o femeie poate fi. Ca o femeie...

Nu. Ceva, totuşi, este schimbat în fiinţa ei. Dar ce?

VENA! Vena aia de la gât care i se umfla când era nervoasă sau bucuroasă, când făceam dragoste... Uite ce întinsă şi liniştită e! O venă netedă, normală... aparent normală.

Oare chiar au înlocuit-o? Nu-mi vine să cred. Dar e ceva cu ea. Parcă nu mai este cum era... e altcineva, altceva... Acelaşi trup, acelaşi chip, glasul...

dar micile gesturi, privirile – amănunte pe care le-am modelat împreună... unde-s?

Dar nu se poate! Ni s-a spus că vom fi anunţaţi.

Şi când s-o fi schimbat, că doar am fost tot timpul conexaţi?

Poate când am fost acolo.

Pentru ea m-am regenerat. Pentru noi.

Atunci să se fi întâmplat?

De câteva zeci de minute stă şi se uită la mine. Şi în ochii ei – nimic. Nici o sclipire. Nimic, nimic.

Cineva îmi spunea, demult, că semăn cu ea. Şi m-am bucurat să-i dau dreptate. Mi se păruse şi mie. Dar acum nu mai sunt aşa sigur. Nu mă mai regăsesc în trăsăturile chipului ei. Parcă nu mai sunt eu cel care o locuieşte. Parcă m-a pierdut undeva pe drum.

Să murim pentru asta? Sau să trăim în minciună? Cum? Ştiind că ea nu mai este ea? Accepţi minciuna o zi, o viaţă, două... Dar până când? Asta n-ar fi viaţă, n-aş trăi. Aş funcţiona.

Tare aş fi vrut să mai facem un copil. Să-l facem. Primul nostru născut a dispărut în experimentul acela, acum 80 de ani.

Nu, am hotărât bine.

Ar fi o posibilitate să mai avem unul, m-am interesat. Dar cu cine să fac un copil? Cu o... de-aia?

Nu. Am hotărât bine.

Aş mânca o portocală.

El şi ea, faţă în faţă. Iar între ei, nutrificatorul suprasolicitat din care se materializează încet, foarte încet, o portocală zbârcită ca faţa unui nou născut. O portocală naturală, otrăvitoare.

(1987)

SIHADA

Era unul dintre cele mai selecte restaurante ale Timpului. Dincolo de nodul Pitt, marcat pe orice hartă cronotopică a Oficiilor Speciale de Turism, se pătrundea într-un imens hol gotic cu pereţii din piatră masivă în culori îngheţate ce reverberau iterativ acordurile celebrului adagio din Mesa Solemnă.

Fiecare om ajuns aici, Turist sau Obişnuit, era întâmpinat ca un vechi prieten de oberul stilat şi afabil, apoi condus în salon; în cel Auriu, Argintiu, Albastru, Mov sau chiar Negru, în funcţie de starea sufletească.

El-Eftis, un Obişnuit, fu condus în Salonul Albastru.

Pereţii modulari, simulând imensitatea, erau încrustaţi, într-o aparentă dezordine, cu safire mari şi scânteietoare. Pe ei se sprijinea bolta din sfere de cristal a tavanului, cu delicatele corelii zbătându-se graţios în ele, devenind luminescente când cineva se oprea sau trecea doar prin dreptul lor.

Aplice din palisandru înmugurit, ferecate în aur, mângâiau cu lumina lor lambriurile din mahon, varianta imperial, bleu-perle, ale căror arabescuri caline sugerau senzaţia Genezei Universale.

Ici şi colo, încastrate în feroneria agresivă, programată special pentru atenuarea sindromului de inedia, şemineele sferice din metasticlă în care ardeau mocnit puii de kollodoc aduşi prin contrabandă tocmai de pe Galla asigurau, prin trilurile sfâşietoare ale acestora, un ambient plăcut şi lucrativ.

Dispersate după nişte legi ezoterice, pe podeaua din abanos pietrificat erau mesele, cu picioarele gingaş arcuite parcă sub povara tăbliilor din marmură de Kyanos şi, în jurul lor, fotoliile biomorfe învelite în piele de impala. Trape luminescente indicau locurile în care erau ţinute inocenţiile debarasatoare, nişte plante carnivore deosebit de simpatice, rod al unor experienţe de inginerie genetică, abandonate în cele din urmă.

În inima salonului, o oază de verdeaţă. Albastră, evident: băştinaşii hemocianotici eliberaţi din nisipurile Opalloniei îşi manifestau în felul acesta recunoştinţa, pusă în valoare de fântânile arteziene. Acestea, prin jerbe de lumină savant dozate îi susţineau pe dansatorii ale căror mişcări, oricât de greoaie şi neîndemânatice, reflectate în oglinzile lichide cu rame de fildeş auriu deveneau elegante şi măiestre.

Dar El-Eftis cunoştea toate acestea. El fusese arhitectul. Programatorii de interioare nu făcuseră decât să-i respecte indicaţiile. Şi restaurantul se ridicase măreţ, un autoportret desăvârşit. Era reprezentarea materială a sufletului său, făcută cu o sinceritate absolută. Nici un amănunt nu fusese omis. Ideea generală conform căreia fiecare salon era parte şi întreg al ansamblului exprima, de altfel, principiul de bază al structurii lui interioare.

El-Eftis se simţea în acest spaţiu ca în el însuşi.

Chiar şi androizii din personalul de serviciu erau o creaţie a lui: copii fidele ale personalităţilor celor mai în vogă.

De fapt, voga aici se stabilea. Nimeni nu era cu adevărat vedetă dacă în local nu exista măcar un picolo care să-i poarte chipul. Pentru a lua cunoştinţă de noile înfăţişări ale personalului sau a se asigura de continuitatea celor vechi – status care punea în joc sume fabuloase, cariere, vieţi – restaurantul era frecventat, cu toate preţurile excoriante practicate, de toţi cei care se credeau vedete, aspirau să fie sau le aveau în puterea lor: sportivi, artişti, programatori, politicieni, afacerişti.

El-Eftis se opri la limita spaţiului de plutire, programă masa pentru un singur fotoliu, se aşeză. Aura albăstrie a coreliei de deasupra, mai intensă în jurul tentaculelor, îl învăluia într-o lumină caldă lipindu-i-se pe faţă, colorându-l, integrându-l salonului. Întinse mâna spre broşura care cuprindea meniul şi răsfoi tacticos paginile din hârtie veritabilă, cu vignete reprezentând planta sau vietatea din care erau pregătite mâncărurile. Se abandonă mirosurilor emanând din fiecare pagină şi încercă să discearnă pentru a da comanda. Guşa de anacrodon, xerii cei crocanţi, aripioarele de stafilogeni erau tot atâtea tentaţii. Ca să nu mai vorbim de adevăratele prilejuri de desfătare pe care le promiteau salatele artistic preparate din almii, fitohelii sau morfostili. Dar dulceţurile... Dar compoturile... Limfodocii glasaţi...

Fu smuls din delirul olfactiv de semnalul luminos şi sonor prin care i se cerea comanda şi preferinţa pentru androidul servant. Din mulţimea de combinaţii culinare o alese pe cea cu indicativul QI apoi urmări, pe micul ecran al mesei, disponibilul din fişierul de personal. Se opri asupra frumoasei Task Me, supranumită Pisica Persană de la apariţia actriţei în rolul de aghiotant al scanerului Oldernon din seria de filme polemografice care năruiseră, măcar parţial, prejudecăţi, mituri, guverne.

În pofida puriştilor şi chiar a legilor care interziceau folosirea în scopuri comerciale a tot ce poate avea vreo legătură cu instinctul belicos al rasei

umane, polemografia îşi câştigase definitiv milioanele de fani care blocau liniile de comunicaţii cu cererile de înregistrări numai pentru a admira, în scurte secvenţe, un glonte de 38 sau ţeava unui tanc ori, în cele mai cuminţi filme, o bătaie cu pumnii... Firmele care intermediau acest comerţ, înfiinţate pe fondul jenei iniţiale a solicitatorilor, dispăruseră demult, înregistrările începând să fie procurate prin cereri adresate direct caselor producătoare. Între timp, apăruseră zeci, sute de reviste clandestine, iar literatura polemografică se tipărea în tiraje impresionante. Fenomenul social exista, iar sociologii prognozau mutaţii esenţiale în viaţa societăţii.

La o masă alăturată se desfăşura Ritualul Final. Chelnerul, o copie a recordmanului absolut al psiridicătorilor, îşi asista condescendent clientul care, în încheierea festinului, mai mirosea o dată, recapitulativ, Stimulentul – echivalentul natural al mâncărurilor consumate.

Un clinchet suav anunţă apariţia a trei exemplare cu înfăţişarea lui Task Me. Acestea se aliniară în faţa lui El-Eftis, prezentându-i platourile pe care se aflau cele comandate.

În farfurii de porţelan albastru de Kaloghera, pe marginile cărora erau fin trasate, într-un joc de linii aurii, helioplantuşe stilizate, i se oferi Stimulentul. Adulmecă, pe rând, fiecare din felurile ce-l compuneau, împlinind Ritualul iniţial. Făcu apoi primul Semn. Puteau începe.

Prima Task Me puse în faţa lui creuzetul cu Supa Totală. Din farfuria cu supa-Stimulent, aburi cu aromele tuturor supelor din Universul Cunoscut se ridicau îmbietori. Începu să mănânce, nedezlipindu-şi privirile de pe chipul fetei.

Rumoare în sală. El-Eftis mânca Stimulentul.

Pisica Persană declama replici cunoscute din „Maceta, dragostea mea” care, prin imaginile evocate, aveau rolul de a acţiona asupra sucurilor gastrice ale consumatorului, potenţând efectul Stimulentului. La sfârşit îi întinse şervetul de in pe care, cu litere aurite, erau imprimate cuvintele: „Bucură-te de masa de azi”.

El-Eftis făcu al doilea Semn.

Următoarea Task Me puse pe masă creuzetul cu Tocăniţa de Ciuperci.

Privirile tuturor celorlalţi clienţi ai localului se fixară asupra lui într-o încremenire totală, de parcă ar fi cinat în grădina plină cu statui a lui Litowski, sculptorul care, adept al Mişcării Humaniste, produsese o adevărată revoluţie în arta vremii aducând în centrul atenţiei Omul.

De data aceasta, Pisica purta costumul din *Pe aripile bombardierului*, una dintre cele mai costisitoare superproducţii ale tuturor Timpurilor. El o privea, îi asculta frazele, în timp ce tocăniţa se topea şi, când pe fundul farfuriei mai rămăseseră doar câteva urme de sos, simţi un impuls violent de a-şi linge degetele. Dar se abţinu.

Rumoarea deveni generală. Consumase şi al doilea Stimulent. Clienţii mai vechi, de la mesele învecinate, se retraseră ostentativ. În urma lor au rămas cuvintele „mai suportabile ororile alea polemografice" şi „în definitiv, cu ce poate fi mai greţoasă o bazuka decât ăsta?".

Ăsta îşi tampona buzele cu şervetul din păr de cassarg auriu pe care scria, cu litere ronde, „A mânca este omeneşte".

Dar era prea de tot. Până şi majordomul, un android purtând chipul veşnic zâmbitor, zombitor, al Regentului Confederaţiei, ajunsese la concluzia asta. Şi văzuse multe la viaţa lui: o văzuse într-o seară chiar pe adevărata Task Me făcându-şi apariţia într-un splendid costum transparent, mulat pe trupul fără cusur şi, dovadă a revenirii podoabelor antichitaţii în modă, asortată cu părul şi ochii, deci albastră, o minusculă centură de castitate Mitsuki, model sport, de care era prins un pistolet micuţ, micuţ... dar pistolet.

Şi El-Eftis făcu al treilea Semn...

Ultima Pisică îi aduse o portocală perfectă. Dar el îşi trase mai aproape farfuria pe care, cam sfrijită şi fără luciul binecunoscut al cojii, umilă, complexată parcă, era portocala-Stimulent. Se vedea cât de colo că este naturală! întinse mâna şi o luă din farfurie.

Se auzi o bufnitură. La a doua masă pe stânga, leşinase un domn.

El desprinse portocala din coajă şi o mâncă încet, admirând sânii fetei, uşor lăsaţi, pe care erau pictate două palme mari, verzi, palmele cu trei degete ale nikenianului,

Ea stătea în faţa lui dreaptă, goală şi cianozată ca în *Gun Story*,

încet,

unde îndrăzneala realizatorilor atinsese pragul acromaniei

încet,

spectatorilor oferindu-li-se o secvenţă în care, timp de zece secunde, putea fi văzută în prim plan o superbă şi primitivă mitralieră.

foarte încet mâncă portocala. Apoi culese cojile şi le strânse între degete stropindu-şi faţa, parfumându-şi barba...

— A mâncat Stimulentul, domnule director!

— Şi ce? răspunse directorul restaurantului, singurul uman din tot personalul. Clientul nostru, stăpânul lui! Te pui cu gusturile consumatorului? Si-apoi... oricum, o face pe propriii bani, aşa că... banii lui, banii noştri!

— Da, dar este imoral! încheie Majordomul menţinându-se în coordonatele aceluiaşi zâmbet.

Cu un aer sastisit, directorul întinse o mână flască şi formă codul Neurodomului. Figura asemănătoare cu un terminal a doctorului Maddock apăru crispată într-un rânjet. Probabil că acceptase apelul din reflex, se vedea că este într-o situaţie delicată încercând să ascundă la spate ceva ce părea a fi ultimul număr al revistei *Play War*. Conectat la câteva terminale, cu siguranţă lucra la noile experimente. Invenţia pe care o anunţase, bioterminalul, era tot mai des pomenită în lucrările de descurajare ştiinţifică publicate în ultima vreme.

Pe scurt, îi fură aduse la cunoştinţă cele întâmplate.

— Ce? Mâncare naturală??? sări ca ars Maddock şi o zbughi pe uşă fără să se mai decupleze, fără să mai închidă holofonul, lăsându-l pe director în compania celor douăsprezece pisici siameze care se năpustiră în cabinetul doctorului încăierându-se pentru ocuparea unui loc în faţa tastaturilor.

Peste trei minute, o ambulanţă frână brusc în faţa Nodului Pitt. Din ea coborâră doi malaci urmaţi, la o distanţă respectuoasă, de Maddock care încă îşi mai smulgea de pe cap mufe, cabluri, fire de păr. Pătrunseră în salon în momentul în care El-Eftis arunca pe masă şervetul din mătase naturală de idiopter pe care, printre floricele de Nu-Mă-Uita, erau brodate cuvintele „Fiecare înghiţitură seamănă cu o despărţire” şi începu să povestească celor trei Task Me visul în care...

Ce?

N-a mai apucat să spună ce se întâmplase în visul lui. Dus de urgenţă la clinică, starea i se înrăutăţi de la o zi la alta şi, după trei luni, El-Eftis muri, devenind primul caz înregistrat de SIHADA.

----

*) SIHADA (Sindromul Imuno-Hipnotic Accentuat Degenerativ de Alimentaţie) a fost o maladie care a făcut ravagii prin anii '40. Se manifesta prin îngurgitarea de alimente naturale, respectiv stimulentele care însoţesc hrana obişnuită, ceea ce provoca decesul în maximum şase luni, cu toate eforturile depuse în clinici de a hrăni bolnavii cu cele mai nutritive produse ale uzinelor biochimice de pe planetă.

Din perspectiva prezentului, istoria acestei maladii nu are nimic spectaculos. Ar putea fi reprezentată printr-o curbă domoală a cărei ecuaţie nici nu merită a fi amintită.

Cum nu se putea renunţa la Stimulentul natural (aceasta ar fi avut ca efect o propagare anabiotică a klistenului în sens hermanian ducând la mutaţii genetice imposibil de imaginat, deci catastrofale), flagelul secolului, cum era obiceiul să fie etichetată orice boală nouă, a pus savanţii la lucru şi, după câţiva ani de cercetări asidue, agentul purtător era descoperit: un virus care se răspândea pe cale onirică. I-au zis hipnovirus.

Peste alţi câţiva ani apărea pe piaţă EXONIRUL. La timp, pentru că oamenii, înfricoşaţi, renunţaseră la somn, la vise... Devenit, la rându-i, afacerea secolului, EXONIRUL asigura odihna la un preţ astronomic. Fără vise, dar pe cine mai interesa asta?!

Aşa se încheie povestea SIHADEI, una din bolile veacului.

Nimeni nu-şi mai amintea de ea câţiva ani mai târziu, când o mulţime buimacă, vlăguită, cu privirile triste, demonstra pe străzi unindu-şi glasurile stinse în cântecul noii generaţii: „Daţi visului o şansă!”.

(1987)

NOI, CEI CU OCHII ARŞI

Războiul a început cu şapte ani în urmă. A ţinut două luni, după care a fost trecut pe calculator. Era mai igienic. Şi mai demn de o rasă inteligentă.

A debutat ca un joc oarecare, apoi, cu timpul, a devenit Jocul şi a cucerit lumea. Manualele de Arta Programării, împănate cu exemplificări din practica Jocului, au fost, ani de-a rândul, hrana oferită de edituri, în ediţii succesive, în tiraje impresionante, unui public tot mai însetat, tot mai înfometat, mai nesătul. Porţile şcolilor de programatori au fost asaltate multă vreme de mii de candidaţi care, după absolvire, aveau să ajungă în indecşii tuturor ziarelor, ofiţerii-programatori de care vorbea toată lumea, ale căror mişcări erau urmărite, studiate, pândite, paparazzate şi aruncate în Reţea. Nu puteai intra în nici un ziar fără să dai de imaginile lor, cu tot sosul de memo-uri: biografie, performanţe, statistici, curiozităţi, zvonuri, bârfe etc. Toată lumea nu vorbea decât de Joc, se făceau pariuri, se dădeau verdicte. După femei, era al doilea subiect la care se pricepea toată lumea. Viaţa, dragostea, ura şi plictisul, munca, distracţia erau joc. Jocul. Toate erau strânse sub pălăria asta, cam mică, dar, iată, acoperitoare. Suficientă. şi mai mult decât necesară.

Rănile pricinuite de fostul război oraşelor îşi mai strigau spre cer existenţa, ca nişte monumente ale aducerii aminte, dar nimeni nu le mai băga în seamă. Jocul devenise viaţa lumii.

Povestea care urmează s-a întâmplat într-una din serile celui de-al şaptelea an al Jocului.

Colonelul-programator Vadim Darkovski pătrunse în Oraşul Bucuriei cu intenţia de a mai lua o doză de stimulent. Era oraşul lui, creaţia lui menită să asigure echilibrul moral al trupelor. În condiţiile normale, de dinaintea Jocului, simularea unui astfel de oraş ar fi putut fi apogeul carierei pentru orice programator. Acum însă nu era decât un mijloc prin care Darkovski îşi oferea un loc de siguranţă psihică pentru el şi aserviţii lui. Pentru Joc, Oraşul Bucuriei nu exista. Era un spaţiu-timp prin care navele celorlalţi jucători treceau fără a sesiza nimic. Nu avea adresă, nu avea relief, nu era prins în tabele. Era transparent până şi pentru programele de control care se învârteau derutate, amuşinând înnebunite de mirosul a ceea ce exista şi nu răspundea vectorilor de cercetare trimişi în toate părţile.

Programele de control îşi atrăseseră, de-a lungul timpului, antipatia promoţiilor de jucători. O parte din ei s-au lansat cu frenezie şi multă imaginaţie într-o cursă paralelă Jocului pentru semnalarea şi anihilarea lor. Fiecare victorie asupra programelor de control era o izbândă sărbătorită de toţi jucătorii. Numai că, în locul celor distruse, apăreau mereu şi mereu altele noi. Mai performante şi cu un coeficient de protecţie mai ridicat. Astfel, această a doua cursă devenise un joc aproape la fel de palpitant şi incitant ca Jocul însuşi. Jucătorii specialişti în distrugerea acestor programe nu mai erau vânaţi de ceilalţi, fiind consideraţi un fel de serviciu de salubritate al Jocului. Pentru fiecare ispravă, „gunoierii" primeau puncte din partea tuturor jucătorilor. Aşa trăiau, aşa supravieţuiau. La urma urmei trebuiau protejaţi, făceau parte din ecosistemul Jocului, erau invenţiile Jocului. Copiii lui. Mă rog. Într-un fel. Dar s-au mai văzut taţi devorându-şi fiii.

Colonelul Darkovski testă codul de securitate al stimulentului şi reacţia fu cea ştiută. Stimulentul lui nu fusese descoperit, nu figura pe lista celor interzise şi era singurul care îl ajuta cu adevărat. Cele oficiale erau nişte vaxuri psihologice, doar începătorii mai credeau în ele. Colonelul era convins că toţi marii jucători – Ivory, Tropkin, Jarry, probabil şi Harrington, aveau stimulentul lor... Nu se putea să nu-l aibă. Tuturor ne este sete, tuturor ne este foame. Funcţia creează organul, organul menţine funcţia. Oul şi găina.

Făcu un control de rutină, cerând lista simulatoarelor distractive. Acestea defilară ordonate pe display, având agăţat în coadă şi numărul jucătorilor branşaţi în acel moment. Erau destui, fiind de-acum obişnuiţi cu condiţiile sau, mai bine zis, convenţiile pe care le presupunea Oraşul. În definitiv, doar efectul conta şi, într-adevăr, colonelul Darkovski avea trupele cele mai bine cotate din punct de vedere al coeficientului Tashimoto (Voinţă, încredere, Putere). Scăderea de tonus psihic din primele săptămâni după crearea Oraşului era de mult depăşită. Nu mai deranja pe nimeni că, în acelaşi timp cu el, încă cincisprezece tineri vânjoşi (vorbim de VIRTUAL, nu?) făceau dragoste cu vânzătoarea de ţigări, fata aceea cu un design atât de deosebit... Nu mai avea nimeni nici o reţinere ştiind că, simultan, erau treizeci şi doi de utilizatori în separeul retras din colţul barului. De-acolo se vedea cel mai bine momentul coregrafic oferit de inginerul de dans care, prin holograme mixate conform subconştientului fiecăruia, reuşea să-i mulţumească pe toţi. Simulatoarele Distractive Multiuser îşi dovediseră din

plin eficienţa, intrând în viaţa de toate zilele a oricui. Aparate, instrumente, scule. Ca paharul cu bere, pastila onirică sau integratorul de senzaţii.

În Oraş, totul părea în regulă.

Vadim Darkovski privi peste umăr helpaşul care stătea un pas înapoia lui, cu privirea strălucitoare lipită de ecran, cu fiecare fibră a corpului în alertă, cu degetele pregătite pentru intervenţie.

Helpaşii, oligofrenii paranormali ai epocii, nu erau numai asistenţii jucătorilor, ei erau garda lor de corp, salvatorii şi, câteodată, cei care mureau în locul lor. Nu ştia nimeni de unde aveau ei instinctul acela de a simţi primejdia şi de a tasta exact cuvântul salvator dar, cu siguranţă că, fără helpaşi, Jocul s-ar fi terminat de mult.

Cel din spatele colonelului era al doilea helpaş pe care-l avea. Primul murise într-o operaţiune complicată când un jucător, Darkovski nu-i mai ştia numele – îl şi eliminase, de fapt – nimerise întâmplător pe coordonatele Oraşului Bucuriei. Sau poate nu întâmplător... A fost primul eveniment de genul ăsta şi colonelul se aruncase atunci în luptă cu disperare, cu sentimentul lui „ori-ori”, „acum sau niciodată”, „totul sau nimic”. Numai intervenţia helpaşului l-a salvat din plasa hipnotică pe care o aruncase asupra lui un moşulică blând, cu figura zâmbitoare, care i-a apărut pe ecran şi a început să-i pună întrebări despre acel loc în care exista ceva, dar ce? Ce? Ce? Atunci urletul helpaşului l-a adus la realitate, o realitate din care singura amintire care avea să-i rămână peste ani erau degetele aceluia aruncându-se asupra tastaturii. Apoi, trupul înconjurat de o aură albăstruie s-a prăbuşit fără viaţă. Pe ecran două degete se înfigeau în ochii moşneagului. Chipul bătrânului a crăpat, s-a descompus în bucăţele mici care nu erau altceva decât fluturi, un roi de fluturi galbeni dând din aripi, risipindu-se. Artă!

Aşa a scăpat atunci, aşa i-a murit primul helpaş. Vestea a apărut instantaneu pe displayurile tuturor jucătorilor care nu au întârziat să-i umple ecranul cu dispreţul lor... Şi nu s-ar putea spune că partenerii lui Darkovski erau lipsiţi de imaginaţie.

De atunci, pentru toţi, el a fost „ăla care şi-a pierdut helpaşul”. Deşi mulţi aveau s-o păţească după aceea. Dar el a fost primul. Întâietatea are şi ea preţul ei.

Următoarele două săptămâni a fost obligat la maximum de prudenţă. Nu s-a lansat în nici o luptă directă, n-a avut curajul s-o facă neasistat. Agenţia de Livrare a Helpaşilor s-a învoit cu greu să-i trimită altul şi asta numai în

schimbul unui stimulator psi cu care au fost dotaţi de-atunci toţi helpaşii. Protecţie socială. Bleah! Gargară democrată. Cine dracu' mai credea aşa ceva?

Era liniştit în privinţa Oraşului.

Urma să-şi ia stimulentul deşi se mai afla încă sub efectul dozei precedente care îl ţinuse în faţa ecranului paisprezece zile. Ajunsese deja colonel, dar el voia mai mult. Mult mai mult.

Îşi fixă sporul de neuroni activi de care avea nevoie şi intră în programul de stimulare.

În timp ce degetele-i lungi, albe, uşor rigide, pluteau pe deasupra tastaturii, gândul îi fugi înapoi, la vremea când era soldat, elev-programator, şi încă nu se simţea parte a Jocului. Sentimentul apartenenţei, coexistării, fiinţării în Joc avea să crească în el, să devină, să se maturizeze odată cu succesele care îl aduseseră, iată, aproape în vârful piramidei. Aproape, dar nu în vârf. Nu încă. Mai erau destui în calea sa. Şi unul dintre ei era, fără îndoială, acest Harrington... Of, Harrington!

Despre colonelul-programator Emanuel Harrington ştia că a fost admis ca jucător direct pe Calculatorul Central. Asta s-a întâmplat după realizarea programului de validare sincronă a capacităţilor psihice şi intelectuale ale jucătorilor. Din cauza acestui program, de-atunci, toţi jucătorii erau, practic, legaţi de terminale prin firele care realizau legătura directă om – calculator.

Darkovski nu înţelegea de ce oferise Harrington atâtea informaţii Bursei. N-avea decât de pierdut. Ce haz avea să ştie toată lumea cum a ajuns el în Joc? Care-ar fi fost chichirezul? Reclama? El a fost mai discret. De câte ori a solicitat informaţii despre Joc prin programul de Bursă, a preferat să plătească cu puncte decât să ofere în loc date personale. Nu se ştie niciodată cine le foloseşte şi cum. Discreţia l-a ajutat să treacă oarecum neobservat şi să acumuleze punct după punct, ca picăturile de sânge ale unei transfuzii al cărei beneficiar a fost el, iar donatori au fost locotenenţii, căpitanii... La ce bun să se lupte de la început cu generalii? Deşi drumul până la gradul de colonel a fost mai lung aşa... Dar mai sigur. Nu? Mai sigur.

Războiul fiecăruia împotriva tuturor. La asta s-a ajuns. Şi pentru ce? Ce-a câştigat acel Ivory, cu tot recordul lui de trei ani pe Calculatorul Central, dacă a fost eliminat când mai avea doar câteva puncte până să fie făcut general?! Şi pe vremea aia erau numai doi generali. Acum sunt cinci. Ei, şi?! La ce le-ajută? Azi sunt, mâine nu mai sunt. Îşi tocesc creierii şi ochii în faţa terminalelor tremurând pentru fiecare program lansat în Joc. Mai ales

pentru ale adversarilor... din ce în ce mai sofisticate, mai înşelătoare. Şi de câştigat tot nu câştigă nimeni. De-atâta vreme... Ce fel de Joc mai e ăsta că în şapte ani încă n-a câştigat nimeni?! Şi dacă ar fi să fie, ce-ar câştiga? Ce ar fi de câştigat pentru un singur om? La început totul părea atât de simplu... O jucărie ca oricare alta.

Una din poveştile Jocului, pe care, în cel de-al şaptelea an, nu le mai ştia nimeni, dar colonelul Darkovski le memorase de mult în banca lui de informaţii, spunea ceva despre o portocală adevărată oferită câştigătorului... Sau, în fine, ceva ca o portocală.

Dar se putea într-adevăr câştiga?

Oare povestea aia cu zombii calculatoarelor să fie doar o superstiţie? Lansată de cine? De foştii jucători care îşi duceau viaţa mizeră prin cârciumile sordide ale oraşelor lăsate în paragină? De cei care se tembelizau cu băuturi halucinogene în speranţa că vor fi reprimiţi în Joc măcar ca helpaşi?

Zombii calculatoarelor!

Darkovski îşi aminti că i se întâmplase şi lui de câteva ori ca opţiuni testate şi răstestate pe calculatorul anexă să nu aibă efectul prognozat după lansare. Ca şi cum ar fi existat programe sau părţi de programe rătăcite în spaţiul Jocului, insinuându-se în taskurile jucătorilor, făcându-le s-o ia razna, ba, uneori, să se întoarcă împotriva celor care le-au creat. Pierduse şi el în acest fel nave, armament, oraşe... Pierduse puncte. Dar el a pus asta pe seama lipsei de experienţă – la început, apoi a neatenţiei, oboselii... De aceea şi apela în ultima vreme, mai des ca de obicei, la stimulentele interzise de regulament.

Cu timpul, a reuşit să facă celebre o parte din capcanele Jocului, pe care le şi alinta, atunci când le întâlnea, cu nume ca *Amanta Scorpion*, *Mărul Vrăjitoarei* sau Adierea Biţilor Rătăcitori. Pe acestea ştia să le evite. Dar asta l-a costat neuroni, muncă în plus, suprasolicitarea helpaşului, la care s-au adăugat efectele nebănuite ale abuzului de stimulente. Ca să nu mai vorbim de ochi...

Şi încă mai erau capcane. Parcă din ce în ce mai multe.

Simţea stimulentul umblându-i prin creier ca printr-un castel medieval imens, deschizând, una câte una, uşile ferecate ale camerelor din aripa nelocuită. Zeci, sute, mii şi milioane, neuronii se trezeau parcă dintr-un somn adânc, prindeau viaţă luând contact cu el, cu lumea din afară, cu Jocul. Începeau să afle, să cunoască, să ştie. Curând funcţionau împreună cu

ceilalţi. Darkovski parcă plutea prin spaţiul Jocului, Oraşul Bucuriei rămăsese de mult în urmă, se simţea ca un zeu ubicuu şi atoateştiutor. Toate informaţiile despre Joc coexistau în mintea lui, probabil că întotdeauna fuseseră acolo, dar de-abia acum era conştient de asta. El nu mai formula întrebări, el formula doar răspunsuri.

Dar nu erau prea vechi informaţiile?

Degetele lui baletară din nou pe tastatură. Cele două, suplimentare, se comportau normal, aidoma celorlalte cinci.

Apelă programul de Bursă.

Ecranul fu umplut de genericul acestuia, globul de cristal, prin care văzu imaginea navei lui, Irsilia. O botezase aşa în amintirea Irsiliei Fabiana Graziani, veneţianca cu care îşi petrecuse ultima lună înaintea începerii şcolii de programatori. Ce zile! Şi ce nopţi, sub cerul plumburiu al Veneţiei... Câte nebunii... Într-o seară reuşiseră chiar să spargă codul de protecţie al muzeului şi intraseră sub cupolă, în oraşul vechi. Cunoştea acea Veneţie, Irsilia Fabiana îi povestise multe despre oraşul devenit legendă, apoi muzeu – sau invers -, studiase şi el ceva documentaţie pe această temă, dar nu-şi putuse închipui niciodată sentimentul pe care l-a avut călcând pe piatra adevărată de pe străzile Veneţiei celei adevărate. Atunci a fost prima dată când s-a gândit cu plăcere la copilăria lui, petrecută în preajma băieţilor din cartier, toţi mai mari decât el, o bandă de programatori care a spart toate codurile din orăşelul acela de nici 300.000 de locuitori, până au fost prinşi. El a fost singurul care a scăpat de condamnare, fiind minor la vremea aceea. După un an a aflat că nici unul din foştii lui prieteni nu mai era în închisoare, toţi fiind integraţi în proiecte militare, pregătind războiul care avea să înceapă.

Războiul. A fost un război.

Acum e un joc. Jocul.

Câteva trasoare împrăştiară imaginea navei făcându-l pe Darkovski să se smulgă din plasa amintirilor. Acceptă preţurile cerute de bursă şi intră în conversaţie, grăbindu-se să parcurgă cât mai multe informaţii în puţinul timp de acces pe care-l mai avea.

Nava era în siguranţă.

În schimb, ceva nu era în ordine cu Oraşul Bucuriei.

De-abia îl părăsise...

Cuprins de nelinişte, ieşi din programul de Bursă cu opţiune de memorare în banca de informaţii. Era un mic giumbuşluc de-al lui care avu

ca efect apariţia unei psiholograme calmante în cabina locotenentului Watson – un aservit al căpitanului Jarry. Acela tocmai intra în cabină şi primul lucru pe care-l zări fu amalgamul de raze colorate din colţul de lângă hublou. N-ar fi putut spune cu exactitate ce reprezintă, dar îi crea impresia de ceva ce-şi dorea foarte mult. Încă nu aflase că psiholograma era ultima intrată pe lista stimulentelor permise de regulamentul Jocului. Nu ştia nici că ceea ce privea el nu va avea niciodată putere de stimulent mai mare decât a unei pastile oarecare. Nu ştia nimic din toate astea, dar era mulţumit. Neştiinţa aduce întotdeauna satisfacţii. Avea nevoie de linişte şi psiholograma i-o oferea. Simplu.

Aceeaşi linişte, adică lipsă de griji în ceea ce privea securitatea băncii de informaţii, i-o dădea şi colonelului. La alt nivel, fireşte. Era liniştea pe care ţi-o dă ştiinţa.

Darkovski pătrunse din nou în Oraşul Bucuriei. Trebuia să afle ce se întâmplă acolo. Dar totul părea normal. Câteva mii de aserviţi foloseau simulatoarele distractive, se simţeau bine, coeficientul Tashimoto pentru întregul efectiv era destul de ridicat, valorile pentru voinţă şi încredere erau echilibrate, şi totuşi... Era ceva... Colonelul avea o uşoară senzaţie de ieşire din timp... Parcă totul se derula cu altă viteză decât cea obişnuită. Mişcarea era ceva mai lentă, lucru insesizabil pentru nişte simţuri normale, dar stimulentul creat numai pentru el – era şi asta o măsură de precauţie – îl ajuta să perceapă această modificare. Oraşul întreg parcă era puţin defazat faţă de coordonatele stabilite. Parcă. Părea. Dar dacă era aşa, cum de intrase? Cum de se potrivise codul? Dar celelalte, ale celorlalţi?

Şi deodată înţelese că ceva s-a întâmplat la intrarea în Oraş: parcă nu codul de acces trimis de el se învârtise ca o cheie în încuietoarea porţii oraşului ci aceasta, cu oraş cu tot, se răsucise pas cu pas, semn cu semn, până la ultimul caracter, în jurul codului, dorind ca el să se potrivească şi să-i permită accesul.

Bum!

Trebuia acţionat rapid. Cu tot calmul însă, cu toată luciditatea.

Ceru inventarul simulatoarelor. Într-adevăr, toţi aserviţii lui erau branşaţi pe aceleaşi poziţii de cel puţin două ore, timp exagerat pentru o simplă simulare. şi mai mult. Fuseseră câteva încercări de forţare a intrării în oraş, deşi urmele spuneau că s-au folosit codurile corecte. şi-atunci el? Cum de-a reuşit? Datorită codului personal? Pentru că al lui era altfel?

Hei, dar asta înseamnă că era aşteptat!

Şi atunci avu senzaţia de déjà vu. Opri derularea şi controlă pe memoratorul de imagini. Avea dreptate. Imaginile se repetau la intervale fixe. Aserviţii lui parcă erau prizonierii unui...

Prizonieri!

Pentru prima dată folosi ejectarea instantanee, decuplându-se total, ştergându-şi toate urmele.

Harrington! Doar Harrington ar fi în stare de aşa ceva! Sau zombii... Sigur că da. Harrington ar fi distrus oraşul. El nu lua prizonieri, asta o ştia oricine. Deci zombii. Zombii calculatoarelor!

Şi un urlet neomenesc se izbi de pereţii gri ai camerei, provocând parcă o urmă de tresărire pe chipul helpaşului, când Darkovski se ridică brusc din faţa ecranului, smulgându-şi firele Harrington – Harrington? – care-l înlănţuiau, făcându-l parte integrantă a terminalului, parte a Jocului.

Războiul fiecăruia împotriva tuturor, războiul lumii împotriva lumii, ajunsese într-un moment de răscruce, nebănuit de nimeni la început, neprevăzut de regulament.

În seara aceea din cel de-al şaptelea an al Jocului, colonelul-programator Vadim Darkovski ieşi în stradă şi strada îl primi în trupu-i moale şi ceţos. Abia vedea pe unde merge. Gâfâia, respira greu. La tâmple, în locurile unde, până nu de mult, fuseseră legate firele Harrington, două şuviţe de sânge străluceau vineţii în lumina albastră a soarelui de noapte. Nu înţelegea prea bine cum, de ce, dar se simţea dezvirginat pentru a doua oară.

Pustiu. Nimeni pe drum.

Păi da; toţi stau în case încercând să-i distrugă lui oraşele, să-i captureze navele! Până şi pe Irsilia au vrut s-o... Dar nu le-a mers. Ha, ha!

Şi vocea lui Darkovski suna straniu în absenţa totală din jurul lui, în care strada se întâlnea cu noaptea.

Irsilia...

Pe ea n-o poate cuceri nimeni. Irsilia Fabiana l-a iubit. Ea şi Veneţia... Doar nava...

Nava?

Oamenii de pe navă. Programatorii. Toţi foarte buni. Întotdeauna a iubit programatorii. Forţa, curajul, imaginaţia, talentul... Câte alte meserii le au pe toate astea la un loc? Poate că toate. Dar programatorii... Mai au ceva. Întotdeauna mai au ceva. Ce? Ceva.

Harrington. Cine e Harrington ăsta? Unde este el acum? Există? E om?

O intersecţie. Din dreapta, de după colţul clădirii, auzi zgomot de paşi.

Ce aer infect!

Omul îi apăru deodată în faţă. Sau el îi tăie calea.

— Tu eşti Harrington? Da? Tu eşti?

Celălalt trecu prudent pe trotuarul de vizavi. Darkovski îl abandonă. Alţi paşi se apropiau. De data asta fu mai direct, chiar brutal. Învingându-şi sila, prinse trecătorul de braţ. Simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Reuşi totuşi să articuleze:

— Harrington. Te cheamă Harrington, nu?

— Vezi-ţi, domnule, de treabă! Eşti beat! Ce dracu' bei de miroşi în halul ăsta?

— Aha! Deci eşti Harrington...!

Şi vru să-i prindă şi cealaltă mână, dar cel acostat ripostă violent. Fu trântit la pământ de un pumn foarte greu şi bine plasat. Celălalt se topi în ceaţă. Dispăru. Puf! Parcă nici n-a fost. Parcă totul a fost doar părere. Urma unui virus prost.

Încă buimăcit de lovitură, colonelul se ridică încet, nesigur, sprijinindu-se de zid. Respira greu, aerul avea un miros urât, stătut. Puţea. Îşi aminti din nou de Veneţia, de plimbarea prin oraşul vechi... De băieţii din cartier, cu jocurile lor pe calculatoare, de Marty, cel mai ciudat, cel mai haios dintre ei, cel care le-a arătat o dată cum se poate închide o bancă defazându-i toată codificarea după o serie aleatoare. şi zâmbi amintirii. O vreme, banca n-a mai putut fi accesată de către nici un client. A făcut defazarea folosind drept punte codul directorului băncii. Apoi, transmiţând acel cod, toată puştimea – ei erau ucenicii – a putut vedea cum nu codul deschidea banca, ci banca se mula pe cod, până la identificare. Astfel, timp de zece minute, până s-a dat alarma, au fost singurii care au putut efectua operaţiuni bancare. Aşa s-au umplut de bani, aşa au declanşat haosul în lumea financiară a oraşului. Faină amintire!

Aşa au ajuns la închisoare.

Marty? Harrington? Dar nu, era exclus. Întâlnise chestia cu defazarea şi la unul din programele de control ale Jocului, chiar unul dintre cele mai vechi, pe care-l dibuise încă înainte de apariţia lui Harrington în Joc. Era destinat, se pare, depistării de stimulente interzise.

Stimulente interzise? Asta e! Programul de control, nu Harrington... Dar nu. Chiar el l-a demascat, l-a făcut de râs. L-a pus la stâlp, în Piaţă, în mijlocul spaţiului de joc. A primit atunci o grămadă de cadouri din partea celorlalţi jucători.

Deci tot Harrington... Dar de unde ştia el pontul cu defazarea?

Instinctiv îşi duse mâna la nas, la gură. Ceva cald i se prelingea pe bărbie, picurând. Curgând. şiroind. Se şterse cu mâneca hainei. Privi apoi clădirile, rămase în aceeaşi stare de la terminarea trecutului război. Nimeni nu s-a ocupat de reconstrucţie. Începuse Jocul şi orice altă activitate neconexă s-a întrerupt. Gata.

Ici, colo, câte o fereastră îşi trimitea lumina gălbuie în stradă. Care ar putea fi a lui Harrington?

— Harrington!

Linişte. Doar ecoul glasului celui ce strigă pe străzile pustii.

— Harrington! Ieşi afară, nemernicule! Buclă ordinară! Harrington! Vrei să vezi cum arată Vadim Darkovski? Vrei să vezi cu cine te lupţi? Ieşi afară, laşule, vedea-ţi-aş codurile prin vitrine!

Dintr-un gang apăru un bărbat.

Colonelul se apropie de el şi, fără altă introducere, cu o lovitură bine aplicată, îl proiectă înapoi în gang. Îl culese apoi de pe jos şi-l lipi de un perete.

— Harrington! De când vreau să-ţi văd mutra de cip rebutat!

— Bună seara, mă scuzaţi, dar cred că faceţi o confuzie...

Şi necunoscutul îi arătă brăţara cu indicativul personal. Nimic. Nici un efect. Se întoarse puţin şi, ferindu-se, formă codul care permitea afişarea numelui întreg, vârstei şi altor câtorva date. Secretele conving întotdeauna.

Nu chiar. Mai convingătoare decât orice secret fu răsuflarea individului, care i se lipi de faţă, îi intră în gură, în gât, în stomac. Îl gâdilă, îl luă la pumni, bătut covoare, aspirat, spălat tapetul. Gresia, chiuveta şi veceul. şi stomacul colonelului se revoltă, explodă, împroşcă peretele. Câţiva stropi, destui, ricoşară pe haine, pe mâini, pe pantofi.

După ce-şi reveni şi respiraţia i se reglă cât de cât, Darkovski o luă la fugă pe străzi spre niciunde, spre Harrington, spre el însuşi.

Într-un târziu se opri. Nu mai ştia unde se află.

De un an şi jumătate nu a mai părăsit camera, displayul. De un an şi jumătate nu a mai văzut oameni.

Oamenii. Cine sunt oamenii? Câţi au mai rămas după războiul acela? Ce fac? Cu ce se ocupă?

Cunoştea o mulţime: căpitanul Jarry, maiorul Tropkin, locotenenţii Watson, Davidsohn... Dar nu-i văzuse niciodată. Erau partenerii lui de Joc: aserviţi, aliaţi sau adversari – ca Harrington...

— Harrington! Unde eşti, nesoftule? Unde...

Se îneca. I se umfla gâtul, traseul respirator i se subţia. Nu mai era obişnuit cu aerul de-afară, cu aerul adevărat. Programatorii-jucători trăiau doar în camerele lor, cu ochii pe ecranele terminalelor şi cu helpaşii în spate.

Colonelul intră pe prima uşă pe care degetele lui o dibuiră în peretele clădirii. Era ceva mai bine înăuntru, aerul condiţionat fiind respirabil. Aproape. Dacă n-ar fi fost lumina aceea mult prea difuză şi fumul mult prea gros al ţigărilor...

Se izbi de o masă la care stătea un bărbat. Se aşeză. Simţea nevoia să stea de vorbă cu cineva. Ce nevoie e asta?

Cineva. Exista cineva în spatele Jocului? Sau în el poate... Ca zombii ăia... Dar miza? Care era miza Jocului, de fapt?

Dar a războiului? Care a fost miza războiului? Trebuie să fi avut una, nu?

Bărbatul îşi întoarse faţa spre Darkovski. Avea ochii arşi.

— Respiri greu.

— Da. Aerul de afară nu-mi face bine.

Sângele închegat de la tâmple avea luciri verzui din cauza filtrului de lumină.

I se păru, sau bătrânul chiar a tresărit?

— Eşti jucător?

Colonelul nu răspunse. Regulamentul nu prevedea. Regulamentul interzicea. Regulamentul...

Bine, dar nu era în camera lui, conectat la Calculatorul Central, cu helpaşul lângă el... Putea vorbi. Cum îşi imagina că ar putea sta de vorbă cu cineva, dacă nu-i ieşea din cap Ghidul de Conversaţie Uzuală, singurul recunoscut de helpaşi?

Simţi mâna celuilalt peste a lui. Îi văzu degetele lungi, albe, uşor deformate, uşor rigide. Cinci. Îşi retrase mâinile sub masă.

— Sunt James Ivory – se prezentă omul cu ochii arşi.

Stătuse trei ani în faţa displayului.

I se păru, sau noul venit chiar a tresărit?

— Deci eşti jucător...

— Tu? Ivory... Tu eşti! Sigur că da, trebuia să-mi închipui! Programele tale, rămăşitele tale... Zombii calculatoarelor! De ce? De ce toată mascarada asta? Ce urmăreşti? Ce vrea Jocul ăsta care nu se mai termină?

Se ridică, se apropie de bătrân. Îl înşfăcă de gulerul hainei ponosite strigându-i:

— Cine e Harrington? Există? E om?

Omul cu ochii arşi zâmbi. Nu, nu i se păru, chiar zâmbi, era foarte aproape de faţa lui.

— Harrington... Bătrânul meu Harrington... Mai e în Joc? Adică da...

Ca o eliberare, cuvintele ţâşniră împroşcând faţa lui Ivory care rămase, totuşi, întreagă. Cuvintele nu sunt materiale, nu sunt. Nu taie, nu desfigurează. Ele dor, numai. Ca moartea. Ca tristeţea. Ca iubirea.

— Îl cunoşti?! Cine e? Hai, spune! Spune odată!

— E... un iepure.

— Un ce???!

Lângă rana de la tâmplă, colonelul îşi simţea o venă zbătându-se.

— Îţi baţi joc de mine?!

Şi îl smuci pe bătrân, izbindu-l de perete. Ivory icni scurt.

Ceilalţi consumatori îşi vedeau liniştiţi de ale lor. Nu-i interesa – de ce să-i intereseze? – ce aveau de împărţit cerşetorul ăla bătrân cu care îşi făcuseră pomană oferindu-i o băutură amnezică şi cel care tocmai intrase, un individ destul de dubios, cu hainele în dezordine, murdar, mânjit tot de sânge şi cu ochii pe jumătate închişi, probabil un băutor de vise.

— Ce iepure?

Nervozitatea crescândă a lui Darkovski se manifesta şi în tonul din ce în ce mai ridicat cu care vorbea, în timp ce Ivory, deşi bruscat, rămăsese la fel de liniştit ca înainte.

— Demult de tot, mult înainte de război, când pământul era acoperit cu oraşe mari, frumoase, cu clădiri înalte de sute de etaje, în care trăiau de vreo cinci – şase ori mai mulţi oameni decât sunt astăzi, era obiceiul să se organizeze un fel de spectacole cu câini care se întreceau în alergări. Pentru a stimula câinii, se folosea un dispozitiv bioelectronic care era tot timpul în faţa lor, făcându-i să fugă după el. Nu mai ştiu de unde până unde această denumire, dar i se spunea iepure. Acum înţelegi?

Ivory nu mai era sigur de coerenţa exprimării sale, dar se străduia din greu să se facă înţeles. Băutura ar fi trebuit să acţioneze deja asupra lui, numai că poşirca aia... Cu siguranţă că parametrii combinatorului au fost măsluiţi.

— Harrington al meu era... este, dacă nu mă înşel, nu? Este un programator simulat. Ştii? înainte de război am lucrat la proiecte militare...

Acolo erau adunaţi cei mai buni... Unul din ei... nu mai ştiu cum îl chema – şi bătrânul arătă a scuză paharul aproape gol. A fost detaşat la vreo lună de la începerea războiului la alt obiectiv şi nu l-am mai văzut... Se întinsese vestea despre o jucărie sau aşa ceva, dar atunci n-aveam de unde să ştiu că... Era bun, băiatul ăla. Am învăţat şi eu câte ceva de la el... Îţi place chestia cu programatorul simulat? Hi, hi, dar să nu mă spui, promiţi? I-am păcălit! I-am păcălit, aşa-i?

Altă izbitură. Şi alt icnet.

— Îşi construieşte programele prin analiză şi remodelare. Descifrează codul programelor jucătorilor declaraţi periculoşi şi creează programe antidot pe baza teoriei matricilor distonante... ştii, nu? Logica întoarsă... Vezi? Antiprogramele...

O nouă izbitură.

— Zombii...

Bătrânul îşi înghiţi horcăitul şi continuă:

— Ba mai mult, şi ăsta e lucrul cel mai frumos şi bun pe care l-am făcut în viaţa mea... Acum mă laud. Ştiu că nu se face, dar uită-te şi tu la ochii mei arşi... Nici ai tăi nu sunt mai grozavi, să ştii... Tocmai de-asta ar trebui să mă înţelegi... Adu-ţi aminte de începutul...

— Oraşul Bucuriei...

Altă izbitură. Un colţ al gurii bătrânului se coloră în roşu, sau aşa ceva, colonelul nu distinse precis.

— Ce ziceam? A, Harrigton! Are un nume frumos, nu? Emanuel îl chema pe fiul meu. A fost eliminat din Joc când era sublocotenent, idiotul! Nici măcar n-a ajuns pe Calculatorul Central. Şi eu de mic l-am învăţat... Dar Harrington, dacă reuşeşte să se infiltreze în trupele unui adversar... Pachetul de programe declanşat are mai multe faze: întâi culege toate informaţiile despre jucătorul respectiv, cu o deosebită atenţie pentru amănuntele personale. Ai auzit de programele anticipative? Ele prevăd reacţiile... Urmează simularea unui programator, un fel de negativ al jucătorului... Dup-aia... apoi... bineînţeles, intră în Joc cu biografie, cu tot ce trebuie... Jucătorul e anihilat până la urmă...

— Nava!

Colonelul îl izbi din nou.

— Irsilia!

Bătrânul tuşea din ce în ce mai des, se îneca. Mai era şi efectul băuturii... Cu mare greutate adăugă:

— Tu ştii cum a fost, nu? Ştii câţi au murit în război. Că de-asta s-a transferat... Cum de-aţi uitat? Detaşează-te! Rupe vraja! Nici un om nu trebuie să câştige Jocul... Înţelegi? Războiul... Să nu câştigi... Ajută-l pe Harrington... El nu există... El nu e om... Înţelegi? înţelegi? Harrington... Spune-i... SI VIS PACEM PARA BELLUM... Va şti... Nimeni nu trebuie să câştige... Portocala... Noi... Pământul... Nu s-a terminat.

Omul cu ochii arşi se prăbuşi pe podea lângă un puşti care juca *Piraţii Selenei*. Colonelul îl ştia, era un joc vechi, ieftin. Prima imagine: deasupra orizontului, ca o portocală, răsărea Pământul. De ce alesese puştiul culoarea asta?

Pământul ca o portocală...

Miza Jocului este Pământul, nu? Jocul este un război adevărat, *acel* război. Nu? Nu? Ăsta a fost mesajul lui Ivory. De-asta trebuie să câştige Harrington. Pentru că el nu e om. Şi-atunci cine va încasa premiul? Nimeni. Nimeni? Nimeni, tocmai asta e. Nimeni nu va lua în stăpânire Pământul.

Inima îi bătea puternic, el, cu totul, i se părea că este un clopot, simţea că trebuie să lase să iasă ceva din el, dar ce? Era prea plin, era prea... Se apropie de puşti, se insinuă între el şi aparat, atinse tastele jocului şi, din câteva mutări, el, şeful piraţilor de pe Selena, ajunse pe Pământ. Îi bătu pe cei verzi, apoi pe cei albaştri. Deveni, astfel, unicul stăpân.

Pe ecran apăru scris: î*mi este imposibil să mai lupt. Ai stricat jocul, nenorocitule! Ia-ţi banii şi cară-te!*

O fantă se deschise şi jetoanele începură să curgă. Puştiul rămase cu gura căscată, cu ochii mari. Ceilalţi clienţi erau în picioare, să vadă, să aibă ce povesti, uite, amărâtul, cum le-a luat banii...

Lângă masa de la intrare, căzut, bătrânul Ivory, campionul, avea ochii îndreptaţi spre marele jucător. Acesta, la rândul lui, îl privea pe fostul ofiţer-programator. Ochii lor arşi străluceau altfel ca de obicei. Acum, colonelul ŞTIA.

Umbra lui Darkovski se prelinse pe perete, până găsi uşa şi ieşi o dată cu el din local.

După el ieşi Miriam.

Despre ea nu s-ar putea spune că era o prostituată. N-o făcea pentru bani. Dar era mereu disponibilă pentru cine avea nevoie. Culmea e că niciodată n-o agăţau bărbaţii. Ea era cea care îi găsea. Dintr-o cârciumă întreagă se aşeza exact la masa ăluia care era singur, în singurătate, singuratic. Miriam îi ştia. Şi îşi oferea trupul cu generozitate, fără să ceară nimic în schimb. Şi

n-o făcea nici din viciu, pentru că, în timp ce aleşii ei agonizau în spasme, gemete şi urlete, ea nu simţea nimic.

Prima dată când Miriam simţi că se întâmplă ceva neobişnuit cu ea, că îi vine şi ei să zgârie, să râdă, să lovească, să se întindă pe jos, să acopere cu trupu-i întreaga încăpere, fu atunci, acolo, în spelunca aia mizerabilă, când bărbatul acela singur, mânjit tot de sânge, luase locul puştiului în faţa aparatului. Cele câteva mutări la care fu martoră o aduseră în starea aceea asemănătoare cu a celor pe care îi lua la ea şi îi lăsa să-i facă chestia aia de care era sigură că nici lor nu le făcea bine din moment ce gemeau şi se văitau în halul ăla.

Miriam se luă după el pe stradă. Se simţea legată de colonel printr-un sentiment pe care nu-l mai avusese niciodată. De fapt, ea n-a mai avut sentimente. Toată viaţa ei n-a avut decât reacţii, impulsuri. Se trezea strigând şiruri de cuvinte fără nici o legătură cu nimic, fără noimă, făcându-i pe ceilalţi s-o privească cu compătimire pentru ca, nu peste multă vreme, să le îngheţe zâmbetele pe buze, când cuvintele ei căpătau un înţeles, niciodată plăcut. De aceea mulţi o ocoleau în momentele când se prăbuşea din senin şi începea să vorbească. Cui îi place să-şi audă strigat viitorul în public? Ba, chiar, proprietarii locurilor unde o apucau pandaliile aruncau în ea cu ce le cădea în mână, s-o alunge, să nu rămână fără clienţi. Credeau că ea oricum nu-i vede, cum ar putea ea să vadă ceva cu ochii ăia înceţoşaţi, împăienjeniţi, strălucitori?! Numai că ea vedea... Şi încă cum!

În seara aceea, în cel de-al şaptelea an al Jocului, Miriam simţi ceva pentru bărbatul care câştiga jocul de-a piraţii Selenei în maniera aceea nemaivăzută şi plecă după el.

Şi ea câştiga adesea bani la jocurile astea, nu ştia cum, nimeni nu putea da o explicaţie coerentă acestui fapt. Miriam, pur şi simplu, făcea mutările câştigătoare. De fapt, din asta trăia. Şi din ghicitul în ecrane. Restul... cu bărbaţii... Zău! Miriam nu era o prostituată. Oricine putea confirma asta.

Strada era pustie. Ochii arşi ai lui Darkovski dibuiau drumul ca prin ceaţă. O ceaţă albastră, colorată de soarele nocturn. Mergea greu. Respira greu. La o intersecţie se poticni. Cât pe-aci să cadă. Din dreapta se auzi şuieratul unui vehicul. În aceeaşi secundă, Miriam sări în mijlocul străzii, îl săltă pe umerii ei firavi – cel puţin aşa păreau – şi sări pe trotuar. Acolo îl rezemă de un perete.

― Mulţumesc.

Ea nu zise nimic. Nu-i mai spusese nimeni asta până acum. Nici măcar cei pe care-i culegea de pe drumuri şi îi lăsa să... Ea nu zise nimic.

— Cine eşti tu?

— Eu sunt Miriam. Am coeficientul de inteligenţă 10 pe diagrama Sorr. Cum ţi-a trecut prin cap mutarea aia de la urmă? Mie nu mi-a venit niciodată...

Hohotele lui, brutale, în noapte, ca un violator apărut de după perdea. În noaptea aceea, în cel de-al şaptelea an al Jocului, colonelul-programator Vadim Darkovski râdea. Râsul lui creştea în putere, se ridica încet, profitând parcă de materialitatea ceţii, se căţăra pe ea, se întindea deasupra oraşului, deasupra Zonei, peste Joc. Spărgea convenţiile. Jocul nu mai era totul pentru el. Vadim Darkovski, colonelul-programator, jucătorul, putea câştiga, putea pierde. Pentru el, asta nu mai avea aşa mare importanţă.

Şi totuşi... Cineva trebuia să câştige, nu? Dacă bătrânul avea dreptate? în cazul ăsta... Harrington are nevoie de ajutor. Dar cum să...

— Cum ajung în camera mea? Unde sunt?

Miriam se opri, dar nu ca atunci când te opreşti brusc în mijlocul străzii, ci ca atunci când parcă timpul şi spaţiul încremenesc. Miriam era un icon, o siglă, un semn desenat în aer. Apoi ochii i se deschiseră mari, mari şi nu mai erau înceţoşaţi, dimpotrivă, deveniseră strălucitori şi vii, prin pupilele lor se vedea ca printr-o fereastră zbaterea timpului, fâlfâitul, apoi totul deveni spaţiu, coordonate şi, la fel de brusc cum începu totul, Miriam se linişti.

Îl ridică pe Darkovski, îl făcu să se sprijine de ea şi porni hotărâtă într-o direcţie anume.

La capătul drumului se afla camera cenuşie a colonelului.

Cel de-al doilea helpaş era o grămăjoară de scrum în faţa unui ecran pe care se înşirau toate porcăriile pământului şi încă ceva pe deasupra. „Felicitări” din partea „colegilor”.

în schimbul unuia dintre simulatoarele distractive – cel cu vânzătoarea de ţigări – Agenţia de Livrare a Helpaşilor îi trimise un al treilea asistent. Acesta avu o ezitare când dădu cu ochii de Miriam, dar jucătorul îi făcu semn să intre.

— Las-o, n-o băga în seamă. Ea nu există. E doar o hologramă.

Helpaşul uită pe loc de Miriam şi îl conectă pe colonel la terminal. Apoi se identifică şi el.

— Excelenţa Sa e gata.

„Excelenţa Sa e gata”. Îi suna cunoscută vocea. Dar de unde? De când?

— Ne-am mai cunoscut cândva?

— Nu, Excelenţă – răspunse helpaşul, sigur de el, plimbându-şi degetele pe câteva taste cu o tandreţe pe care colonelul o mai văzuse undeva, cândva... dar unde?

— Giovanni! Tu eşti? Tu eşti, aşa-i? Sunt eu, Vadim, nu mă recunoşti? Darkovski...

— Am recunoscut-o pe Excelenţa S,a dar n-am îndrăznit să...

— Fugi, bă, de-aici, cu Excelenţa ta! Când fumam aceeaşi ţigară şi iubeam aceeaşi femeie...

— Am crezut ... Am sperat că Excelenţa Sa a uitat toate astea...

— Cum să uit, mă, că toată şcoala...?! Apropo...

La apariţia mesajului de avertizare pe display, helpaşul luă poziţia regulamentară în prezenţa unui colonel însă Darkovski îl linişti. Sau, cel puţin, încercă.

— Tu n-ai de ce te teme, nu ţi se mai poate întâmpla nimic... Mai rău decât helpaş... Hei, dar cum se face că...?

— Totdeauna am fost mai puţin talentat decât Excelenţa Sa. Dar am fost şi eu jucător după terminarea şcolii. Aproape un an am jucat pe un calculator regional, apoi am fost promovat pe Central. Aveam grad de căpitan când...

Îi venea greu să spună. N-ar fi trebuit s-o facă şi totuşi... Ce e mai puternic decât mândria celui învins?

— Chiar Excelenţa Sa m-a... Mi-am dat seama atunci că n-am suficientă forţă şi n-am vrut să mai continui după pierderea gradului. M-am retras. Dar n-am putut sta departe de Joc. Ştiţi cum e. Te roade pe dinăuntru, te macină, te... Începusem să-i invidiez până şi pe helpaşi.

Aruncă o privire în colţul unde, imobilă, ca un element de decor, stătea Miriam. Doar ochii îi erau vii. Vedeau. Înregistrau.

— Aşa că... Vedeţi? Se poate şi mai rău. Am făcut tot posibilul să pot fi helpaş. Un an am trăit pe Nova Tortuga. Am avut noroc, am câştigat ceva bani, m-am ţinut departe de femei şi... Numai operaţia de implementare a privirii cât m-a costat... Trebuia să apar în faţa unei comisii...

— Da, e... e foarte frumoasă. Adică naturală. Îmi pare rău, n-am ştiut. Am fi putut lupta împreună. Sper că nu-mi porţi pică.

— Nu, deloc, pentru că tot datorită Excelenţei Sale am obţinut postul ăsta. Ştiţi... Excelenţa Sa să nu se supere, dar un jucător căruia i-au murit doi helpaşi... Cu greu mai poate găsi altul. Am profitat de situaţia asta.

Un al doilea mesaj apăru pe display însoţit de un semnal sonor.

Helpaşul se întoarse la locul lui, un pas în spatele jucătorului. Colonelul apelă programul de Bursă.

Preţurile crescuseră uluitor. Epoca Speculei de-abia începuse, dar Vadim Darkovski avea s-o afle mai târziu, mult mai târziu.

Sau n-a mai aflat-o niciodată. Cine poate şti?

Punctajul lui se diminuase considerabil. Se mai afla încă în Joc numai datorită sacrificiului celui de-al doilea helpaş şi răspunsului implicit pe care-l generase de la început, că va continua Jocul în orice condiţii, cu orice grad. Era maior şi Irsilia nu-i mai aparţinea. Figura printre navele colonelului Emanuel Harrington care, între timp, reuşise să lovească doi generali. Unul dintre ei rămăsese în Joc cu grad de maior, aservit învingătorului, iar celălalt fu eliminat.

Darkovski plăti – tot cu puncte, consecvent principiului său – preţul pentru informaţiile despre Harrington şi cei trei generali rămaşi.

Căută destul de mult nava lui Watson, ajuns căpitan între timp, şi îmbogăţi psihograma cu datele de ultimă oră ce trebuiau depuse în banca de informaţii.

Apoi se fixă pe coordonatele Oraşului Bucuriei, dar acesta nu mai era acolo unde-l ştia. Defazajul! Cum de uitase?! Mai trebălui puţin la formarea codului de acces în oraş, simţindu-se ca pe vremea intrării sub cupola Veneţiei sau ca în jocurile copilăriei, când învăţase de la Marty cum se face un burghiu de spart codurile defazate. După câteva rotaţii reuşi să găsească poarta oraşului, iar forţarea codului de acces, schimbat între timp, fu o nimica toată pentru el, cel care a copilărit în preajma unor spărgători de coduri ajunşi celebri. Celebri? De ce? Pentru că au spart banca oraşului când erau copii sau pentru că, mai târziu, au lucrat la proiecte militare şi chiar la jucăria aia care... Jucărie? Ce jucărie? Cum jucărie? Jocul, sigur că da, Jocul! Cum de nu-i venise în cap până atunci?

Marty, o, Marty!

Şi maiorul Darkovski aruncă, de curiozitate, în spaţiul oficial, numele fostului său tovarăş de joacă, bazându-se pe orgoliul nemăsurat al aceluia. O turmă de programe de control se aliniară frumos, aşteptând parcă să fie decorate sau mitraliate. Însă Darkovski n-avea timp nici pentru una, nici pentru alta. Intră în Oraşul Bucuriei cu emoţie, dar şi cu puţină teamă. Oraşul era la fel cum îl ştia. Stimulentul la fel de bun. Simulatoarele îşi repetau rostogolirea ciclică. Doar foştii lui aserviţi lipseau. Fuseseră

eliminaţi? Oraşul Bucuriei era un oraş al nimănui, câteva porţi la o întretăiere de drumuri, porţi care nu serveau la nimic dacă nu erau făcute pe măsura celui care voia să intre, dacă acela nu ştia cum să intre pe ele. Simulatoarele nu erau valide în afara apartenenţei la efectivele lui Darkovski. Maiorul se felicită în gând pentru această idee, apoi plecă, cu oraş cu tot.

Reveni în Joc şi ecranul se îndolie, anunţându-i pierderea unei nave.

Nu-i nimic. Am să v-arăt eu cine e Vadim Darkovski!

Ceru inventarul navelor. Mai avea destule. Pe una dintre ele, ceva nou. O psihogramă căreia îi lipsea însă ceea ce toate psihogramele create de el sau de aserviţii lui aveau. Se înveseli.

Progresăm, progresăm! A cui o fi?

Intră în psihograma care, evident, era o bancă de informaţii. Cam primitivă. Descifră până şi numele proprietarului: maior David. Cine dracu' mai era şi ăsta? Parcurse în fugă conţinutul şi, într-un ungher, găsi şi decodifică acest şir: SI VIS PACEM PARA BELLUM.

Deci nu era singurul contactat de bătrân... Mai ştiau şi alţii că nimeni nu trebuie să câştige. Nici un om. Sau poate că Ivory nu era decât o rotiţă dintr-un angrenaj... Nu. Harrington era creaţia lui, deci el pusese totul la cale. El îl racolase şi pe maiorul David.

şi pe mai câţi? Câţi mai ştiau?

Tot scormonind psihograma, mai găsi ceva: individul avea un plan ingenios de distrugere a unuia dintre generali.

Bun...! Atunci... fie!

Şi aşa luă naştere primul complot al jucătorilor împotriva Jocului, împotriva celor care l-au creat.

Trimise spre maiorul David o navă-cadou, burduşită cu mai multe programe explozive din rezerva lui pentru ocazii speciale. *Focul de artificii*. Nu-şi divulgă numele, nici intenţiile. Spera ca destinatarul să facă deosebirea între un cal troian şi o navă-cadou. Dacă nu, însemna că nici nu merită efortul.

Gata. Era timpul să se predea învingătorului. Nu mai pierdu vremea şi pregăti solul.

— Giovanni, tu ai copii?

— Am unul. Excelenţa Sa este foarte amabil...

— Atunci, uite...

Şi maiorul-programator Vadim Darkovski trimise un pâlc de nave spre unul dintre generalii rămaşi. Navele înaintau în formaţia numită „girafa” când, la un moment dat, între ele se infiltră o „muscă” şi totul explodă. Bâzâitoarea reuşi din prima încercare să facă să intre în rezonanţă cele şapte nave. Spaţiul Jocului se umplu de cântece şi chiuituri, „girafa” părea mai mult un alai de nuntaşi, navele parcă se rugau să fie reperate şi distruse. Al dracului virus! De unde-o fi apărut? Dar parcă era timp de răspuns la întrebări?

Giovanni, cu mâinile întinse, cu degetele răşchirate, se îndreptă spre calculator. Clipa lui venise. Parcă prea repede.

— Nu! îl opri Darkovski. Asta e tot ce am putut face pentru tine.

Suna ca o frază de film prost, dar şi filmele proaste tot despre adevăr vorbesc. În felul lor.

Pe ecran, mâna helpaşului culese navele, le stabiliză, apoi totul se linişti. Doar mâna rămase tremurând, apoi începu să cadă şi după ea umărul şi gâtul şi faţa lui Giovanni schimonosită de durere, de groază.

Helpaşul căzu în spaţiul Jocului, în hăul fără de sfârşit şi fără întoarcere.

Adevăratul Giovanni, cel care stătea lângă Darkovski în camera acestuia, se privea murind şi nu înţelegea cum, şi nu înţelegea de ce.

— Asta e tot ce am putut face pentru tine, repetă jucătorul. Copilul tău va primi drepturile pentru accident mortal în timpul Jocului. Voi confirma accidentul pe care l-am simulat. Dar asta o ştim numai noi doi, că a fost simulat.

— Da, dar... Nu înţeleg... Şi cu mine cum rămâne?

— Tu eşti mort. Aşa că... Ce să-ţi spun? Bucură-te şi tu de viaţa asta. Ia-o de la capăt. Nu mulţi au ocazia să trăiască de două ori. Poate de data asta vei avea mai mult noroc.

Darkovski se întoarse cu faţa la ecran. Giovanni nu mai exista nici pentru el.

— Miriam! strigă. Vrei să fii helpaşul meu?

Miriam se ridică din colţul în care se prăvălise şi se apropie.

— Nu ştiu ce înseamnă helpaş, dar dacă aşa vrei tu, eu sunt de acord.

— Atinge cu palma zona aia albă din perete. Trebuie să te înscriu oficial în Joc. Aşa. Acuma stai lângă mine. Atâta-ţi cer.

Pe ecran, navele îşi continuau drumul. Din prima se desprinse un cârd de vectori cercetaşi. Unul dintre generalii rămaşi în Joc se odihnea. Era în STAND BY de vreo zece minute. Ghinionul lui! Parametrii de funcţionare

ai Jocului erau astfel setaţi încât pe durata acestei pauze jucătorul să dispară total de pe ecrane, din memorii. Numai că cercetaşii lui Darkovski nu puteau fi păcăliţi de STAND BY. Aşa erau ei făcuţi. Pentru asta.

Şi coordonatele trupelor lui Kalin, generalul ales, se iviră într-un colţ al ecranului. Era ca o invitaţie la nuntă. Felicitările, masa şi dansul...

Mamă, ce mai dans o să fie!

Însă până la momentul dansului Darkovski fu nevoit să recepţioneze un nou potop de „simpatii" din partea celorlalţi jucători, „cu fericita ocazie a pierderii celui de-al treilea helpaş".

Sosise timpul ca Vadim Darkovski să-şi încheie cariera de jucător. Solul pregătit fu trimis spre colonelul Emanuel Harrington. Era un program de protocol, simplu, curat, fără volănaşe, fără ciucurei, şi purta cu el, în încheierea mesajului-tip de predare, cuvintele auzite de la Ivory în limba aceea veche despre care nu se mai ştia aproape nimic, doar câteva fraze, dar care aparţinuse cândva stăpânilor lumii.

(1987)

MIREASMA TÂRZIE A MORŢII

La capătul privirii, din pământul carbonizat, ostil, se ridica oraşul. Era ca o mână a pământului, cu degetele răşchirate, zvâcnind către cerul cenuşiu-metalizat de deasupra. Un val de pământ îl înconjura ca o brăţară, ascunzându-l privirilor celor ce veneau din pustiu.

1. MESAGERUL

În automobilul care se apropia, Thor Venghis îşi rememora mesajul cu care fusese trimis. Trăgând cu coada ochiului spre radiometru află că nivelul radiaţiilor era normal, chiar puţin sub ultimele valori oficiale de care avea cunoştinţă. Asta îl făcu să răsufle uşurat pentru că instalaţia de câmp antiradiant tot nu funcţiona. Apoi îşi concentră atenţia pe ecranul din mijlocul bordului. Pentru a afla câte ceva despre val – amplasare, dimensiuni, compoziţie – încercă să se folosească de comenzile afişate, dar imaginea se dereglă. Suci puţinele butoane care nu erau înţepenite, doar-doar va reuşi să restabilească contactul vizual. Până la urmă renunţă şi, furios, începu să izbească cu cizmele în bordul imens, strivind butoane, taste, leduri... Ca de obicei în astfel de situaţii, şi de astă dată minunea se petrecu. Imaginea valului reveni dându-i posibilitatea să-şi reia studiul. Mai învârti nişte butoane şi elimină baleiajul. Apoi, cu ajutorul comenzilor cunoscute, porni în căutarea unei intrări în oraş.

„Poate nu e pe partea asta.”

Opri vehiculul, coborî şi urcă din nou, printr-o uşă laterală, în spaţiul din spatele scaunului. Începu să cotrobăiască prin cutii, lăzi, lădiţe, truse, deranjându-le din locul lor, trântindu-le. Coborî din nou. Se scotoci prin buzunare, prin multele buzunare şi, într-un târziu, scoase de undeva, de sub un fel de pulover, o cârpă. Cândva, se prea poate să fi fost albă. Se urcă apoi pe capotă, apucă antena şi o îndoi, aducându-i vârful la nivelul lui. Legă cârpa de antenă, îi dădu drumul şi privi o vreme cum vibraţiile ei făceau cârpa să fâlfâie chiar şi în absenţa vântului. Apoi coborî, intră în vehicul şi porni. Intenţiona să dea ocol valului, în căutarea intrării. Trebuia să fie una.

Dar nu era.

Thor Venghis se apropia de val în vehiculul lui cam ciudat, care nu semăna cu nimic, dar avea câte puţin din toate şi încă ceva pe deasupra, ştia el ce...

2. ORAŞUL

— Vine cineva! Vine cineva!

Cuvintele făcură înconjurul oraşului, măturând străzile, strecurându-se printre Veşnicii care-şi făceau plimbarea obişnuită, izbindu-se de pereţii clădirilor, ajungând până în cele mai ascunse cotloane. Santinela care strigase coborî în fugă trei din cele cinci etaje ale clădirii prăvălite într-o rână, transformată în turn de pază, dar, amintindu-şi consemnul care interzicea cu desăvârşire părăsirea postului, se opri.

Prea târziu. Se ciocnise deja de Comandantul oraşului care, gâfâind, icnind, transpirând, urca scările, urmat de întreaga suită, membrii Consiliului, secretare, funcţionari, gură-cască şi chiar un individ care ţinea în braţe un miel pe jumătate jupuit. Picioarele mielului atârnau ca şase bucăţi de sfoară putrezită, împrăştiind un miros greu şi persistent, împiedicându-i pe cei aproximativ două sute de cetăţeni câţi mai erau în alai să-şi urmeze Comandantul. Se opriră la intrarea în turn.

Ce vine? Cine? De unde? Şi încotro se îndreaptă?

Ridicaseră valul în jurul oraşului pentru că dincolo nu mai era nimic. Aici era totul, adică oraşul, ei. Delimitaseră Totul de Nimic, prin acel val în care îngrămădiseră tot ce era de prisos: resturi de clădiri, deşeuri, gunoaiele zilnice.

Şi iată că de dincolo, din Nimic, se arăta ceva gălbui. Ceva sau cineva. Nimicul nu era gol, aşa cum crezuseră atâta timp. Aşa cum li se spusese. Nu era Nimic.

Din spaţiul ferestrei, Comandantul privea printr-un binoclu. Văzu arătarea care se apropia pieziş de val, zări chiar şi pânza cea albă care flutura deasupra a ceea ce părea o maşină. Zâmbi, ca unei amintiri de demult. Se gândi că 90% din locuitorii oraşului nici măcar nu cunoşteau semnificaţia acelei pânze.

Oameni. Oameni! Dincolo mai trăiau oameni.

Câteva cuvinte repezite, încălecate, unele nici măcar spuse în întregime, trimiseră pe cineva să aducă amplificatorul de voce pe care îl folosea Comandantul când îşi ţinea discursul de Ziua Amintirii. Pentru el, acest

aparat fusese una dintre cele mai plăcute reinvenţii ale civilizaţiei oraşului. Nici măcar reinventarea televiziunii nu-l bucurase într-atât.

Până se întoarse cel trimis, Comandantul îşi dezbrăcă vesta, o piesă de vestimentaţie inutilă, dar la care ţinea foarte mult. O purta cu obstinaţie, ca şi când ar fi aşteptat mereu ceva, un anume moment, şi iată că acum îşi dovedea, în sfârşit, utilitatea. Puse santinela s-o lege de o bară de fier ieşită din peretele de beton în afară, lângă locul ferestrei. I se spunea Fierul Comandantului, de când o altă santinelă fusese pedepsită pentru încercarea de a o smulge.

Gestul fu observat de dincolo, sau, cel puţin, aşa părea, întrucât vehiculul se opri în faţa valului, undeva în dreptul ferestrei. Apoi porni din nou, apropiindu-se şi mai mult, opri. O portieră se deschise, însă foarte puţin, atât cât să permită unei mâini galbene să culeagă din praf ceva ce ar fi putut fi o păpuşă. După asta portiera se închise şi vehiculul se retrase în locul unde oprise iniţial.

Curioasă manevră!

Nu coborî nimeni din arătarea aceea mişcătoare, dar auziră o voce pe care o întâmpinară cu strigăte de bucurie. Acestea fură preluate de mulţimea tot mai numeroasă strânsă la intrarea turnului. Apoi, pe măsură ce cuvintele se desluşeau, mulţimea se transforma într-o mare de linişte, întristându-se, îngândurându-se, temându-se.

3. MESAJUL

Privirea lui Thor Venghis fu atrasă de o clădire dărâmată aproape în întregime. Zidul înnegrit o făcea să arate ca şi când ar fi scăpat dintr-un incendiu. Dar ce nu era negru în lumea asta?! La ultimul etaj, ultimul rămas oarecum întreg, parcă se mişca ceva. Apoi bănuiala deveni realitate când văzu o persoană gesticulând. Ridică şi el o mână într-un început de gest. Nu exprima nimic, nu era nici de bine, nici de rău. Dincolo apărură mai multe persoane care parcă se certau între ele arătând când spre el, când spre partea opusă, spre oraş probabil. Când tot grupul dispăru – dar nu de tot, Thor Venghis îi bănuia pândind pe după golurile din zid, ferestre oarbe şi înnegrite de fum – rămase atârnând în afară o cârpă albă. Era mai mică decât cea legată de antena lui, dar parcă mai albă. Se îndreptă în direcţia turnului şi se opri în faţa valului de pământ, sub fereastra de unde, cu siguranţă, era privit. După numai o singură lovitură de cizmă, precisă,

artistică, imaginea reveni pe ecran. Putea vedea foarte clar valul, care nu era în întregime de pământ, cum păruse a fi, de departe. Vedea portiere de maşini, uşi de lemn, fragmente de mobilier, bucăţi din foste obiecte de ceramică, sticlă, un pătuţ negru, metalic, de copil, ceva ce aducea cu o bicicletă şi, undeva, la câţiva metri de val, stingher, un obiect sau ceva ce semăna a om, dar nu avea păr şi îi lipsea un ochi. Porni vehiculul şi merse câţiva metri până ajunse la el. Îşi puse o mănuşă galbenă, izolatoare şi deschise portiera, însă foarte puţin, atât cât să permită mâinii să culeagă din praf obiectul. Îl puse într-un săculeţ transparent şi acţionă sistemul de etanşeizare. Apoi se retrase în locul de dinainte şi opri. Luă în mâini săculeţul transparent şi privi din nou creatura. Nu se mişca. Stătea acolo, aşa cum o pusese el, cu capul dat pe spate, cu mâinile într-o poziţie nefirească.

Ce-o fi? în minte i se învălmăşeau imagini pe care nu ştia de unde să le ia, nu reuşea nici măcar să le delimiteze unele de altele şi privirea îi alunecă spre stânga, odată cu săculeţul de plastic, oprindu-se pe ecranul din nou îngheţat. Privi trist butoanele sfărâmate, inscripţiile ezoterice de sub ele, pe jumătate şterse, tocite, reveni asupra ecranului şi imaginea începu să se regleze singură, aducându-i iar sub ochi valul. Întinse mâinile spre cele câteva taste de sub ecran şi colimă valul, turnul, cârpa, fereastra, omul care se uita la el prin binoclu. Mai privi o dată săculeţul transparent. Îl neliniştea. Prea semăna a om creatura! Luă apoi săculeţul, îl puse cu grijă în spate, cuplă microfonul prin staţie şi spuse:

— Locuitori ai cetăţii! Har şi pace vouă din partea celui ce este, celui ce era şi celui ce vine, cel dintâi născut din morţi, Thornwald, stăpânul împăraţilor pământului. A lui să fie slava şi puterea în vecii vecilor. Iată cuvintele lui adresate vouă.

Apăsă pe un buton şi, între el şi valul ce înconjura oraşul, aerul luă forma acelui Thornwald, stăpânul împăraţilor lumii, şi uriaşa lui hologramă începu să vorbească:

Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul. Eu ţin cheile păcii şi îndestulării, dar şi pe ale morţilor şi locuinţei morţilor. Pot dovedi aceasta lovind pământul nostru şi el se va preface în piatră şi tot ce mişcă deasupra lui va deveni umbră, iar ce se ascunde sub pământ va deveni cenuşă.

Pot, dar nu vreau.

Supuneţi-vă puterii mele, măreţiei ei. Celor ce se vor supune le voi da să mănânce din pomul vieţii care creşte în grădina mea. Celor ce nu-mi vor fi

credincioşi până la moarte le voi da cununa vieţii şi nicidecum nu vor fi vătămaţi de a doua moarte.

Dar cei ce mi se vor împotrivi vor trebui să vegheze, căci voi veni ca un hoţ şi nu vor şti în care ceas voi veni peste ei. Şi lovitura braţului meu îi va ajunge oriunde şi va fi atât de cumplită, încât vor fugi de groază şi vor cădea în groapă şi se vor ridica din groapă prinzându-se în laţ. Îşi vor căuta moartea şi n-o vor găsi, vor dori să moară şi moartea va fugi de ei.

Supuneţi-vă! Şi să nu aveţi alt stăpân în afară de mine. Să nu vă faceţi chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor care sunt în ceruri sau jos pe pământ. Să nu vă plecaţi înaintea lor şi să nu le întrebuinţaţi în folosul vostru căci eu, stăpânul lumii şi al vostru, sunt un stăpân gelos care pedepsesc nelegiuirea părinţilor în copii până la al treilea şi al patrulea neam al celor ce vin înaintea-mi cu supărare, dar mă îndur până la al miilea neam de cei ce mă iubesc şi păzesc poruncile mele.

Odată cu ultimele cuvinte, imaginea lui Thornwald se risipi în aerul uscat şi prăfos, ca şi când n-ar fi fost niciodată. Dar ecoul cuvintelor lui mai făcea încă să vibreze trupurile celor din oraş.

Thor Venghis mai spuse:

— Acestea au fost cuvintele celui ce era, celui ce este şi celui ce vine, Thornwald, stăpânul împăraţilor lumii. Vrednic este şi vrednic să fie mereu de lauda şi slava gurilor noastre. Să primească puterea, bogăţia, înţelepciunea, tăria şi cinstea.

Acestea fiind zise, Thor Venghis porni vehiculul lui ciudat şi, urmat de un nor de praf, albastru parcă, se îndepărtă în direcţia din care venise.

4. DE NEATINS, DE NEATINS

Mireasma târzie a morţii se insinua pe străzile oraşului. Veşnicii o spintecau cu umbrele lor, ca pe o ceaţă ce despărţea apele de uscat. Dar ei nu simţeau nici durere, nici bucurie, nici milă. Ei nu vedeau uscatul, nu vedeau apa. În faţa lor se întindea doar Veşnicia.

Iar Veşnicia era, pentru locuitorii oraşului, ca un quasar, detectat de toţi, dar de neatins, de neatins.

5. STARE DE ASEDIU

Comandantul îşi îmbrăca vesta.

Cuvintele pe care tocmai le auzise parcă nu veniseră din aer, ci de undeva din adâncuri, din abisul ferecat al fiinţei lui, din altă viaţă poate. Nu ceea ce voiau ele să spună, nu asta îl speriase, ci sentimentul că veneau dintr-o altă viaţă a lui şi din care viaţă să vină dacă nu din cea de dinainte de...?

Comandantul îşi îmbrăca vesta îngândurat.

Toţi erau îngânduraţi.

Văzuse un om.

Mulţi îl văzuseră. Îl şi auziseră.

Ce să le spună tinerilor când îl vor întreba?

Convocă Adunarea Consiliului şi ieşi grăbit. Avea nevoie de timp, de puţin timp, să rămână singur, cu gândurile lui, cu amintirile... Credea că, după cele întâmplate, nu va mai fi nevoie niciodată să gândească aşa cum trebuia să gândească acum. Credea, ani de zile a trăit cu această încredinţare, că nu va mai fi nevoit niciodată să spună cuvintele pe care le-a mai spus cândva...

Şi, totuşi, uite că venise ziua când trebuia să le spună din nou, în faţa Consiliului, în faţa oraşului întreg.

— Cum să vă spun...?

Şi, parcă găsind cuvintele acelea care nu voiau să-i vină pe buze din tainiţele de unde le ascunsese, continuă hotărât:

— Vom fi atacaţi. Suntem în primejdie. Dar vom lupta şi vom învinge!

Chiar în aceeaşi zi, oraşul, declarat sub stare de asediu, îşi începu pregătirile în vederea preîntâmpinării atacului pe care, nu se ştia când, şi tocmai asta îi îngrijora mai tare pe membrii Consiliului, avea să-l dezlănţuie acel Torvag sau cum l-o mai fi chemând.

Erau cercetate din nou toate clădirile care mai stăteau în picioare, încercându-li-se rezistenţa. Cele mai slabe, ca şi cele care cedaseră unor teste mult peste limita entuziasmului, fură evacuate, dacă mai era cazul, apoi dărâmate. Materialul astfel recuperat era folosit la înălţarea şi îngroşarea valului de apărare.

Iată că ideea acestui val, neînţeleasă cum trebuia la început de toţi locuitorii, îşi dovedea utilitatea. Vechii partizani ai acestei idei se felicitau în gând, pe stradă, în clădiri sau pe unde se întâlneau, pentru materializarea proiectului lor fără de care cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla. „Fără intrare, fără ieşire”, vechea deviză a constructorilor valului, renăscuse. Acele zile se derulau sub puterea cuvintelor: prin noi, pentru noi, numai noi.

În afara timpului în care dărâmau clădiri şi înălţau valul, toţi bărbaţii, începând cu tinerii care de-abia împliniseră cincisprezece ani, erau prinşi în activităţile de instruire pentru lupta corp la corp sau de deprindere cu armele, puţine, de care dispunea oraşul. Bătrânii, de care nimeni nu mai avea nevoie demult, ajunseseră peste noapte la loc de mare cinste în viaţa publică, împărtăşind tinerilor din experienţa lor de luptători. O făceau cu durere, dar şi cu o hotărâre care li se întipărise pe faţă, dându-le o aură de eroi, de învingători. Sau, cel puţin, aşa li se părea celor tineri, sporindu-le încrederea în ei înşişi, în posibilităţile lor.

În urma apelului adresat întregului oraş, veteranii, văduvele celor căzuţi în ultimul război, precum şi alţi cetăţeni, voluntari, se prezentau la clădirea special destinată şi predau armele păstrate cu grijă, cu sfinţenie, ca pe nişte relicve amintind ani, oameni, fapte, întâmplări. Se aduna aici tot ceea ce era armă sau doar părea a fi. Astfel, o femeie îmbrăcată în negru scoase dintr-o basma înflorată, împăturită cu minuţiozitate şi legată cu o fundă mare, roz, un cuţit imens, maceta – îl alinta ea, şi, cu sfielnic avânt, îl oferi Cauzei. Dar, după ce funcţionarul notă într-un registru numele femeii, al obiectului, dimensiunile, modul de întrebuinţare şi anul fabricaţiei, îl aruncă neglijent într-o ladă şi cuţitul se prefăcu într-o pulbere fină... sau cenuşă... sau aşa ceva.

Un grup de adolescenţi, care timp de trei zile făcuseră percheziţii amănunţite în toate clădirile de pe strada lor, dărâmând presupuşi pereţi falşi, făcând mobilele bucăţi-bucăţele, scoţând bolnavii din paturi, sfâşiindu-le plăpumile şi pernele, plimbându-şi degetele curioase, avide, nerăbdătoare de descoperiri folositoare oraşului prin toate ungherele pe unde privirile nu le puteau pătrunde, sau pe trupurile celor care păreau a se sustrage de la această acţiune cetăţenească, au depus în faţa ochilor exoftalmici ai aceluiaşi funcţionar peste 238 kg material de luptă, plus o pereche de bretele din care se putea confecţiona o praştie.

N-au fost singurii tineri care au înţeles că oraşul avea nevoie de ei.

Unii duseră înţelegerea, devotamentul şi curajul până acolo încât prinseră a da târcoale acelui imens cilindru metalic care ieşea din pământ undeva, la marginea oraşului, fumegând dintotdeauna, încă dinainte de naşterea lor. Noroc de nişte bătrâni cumsecade care i-au fugărit cu bastoanele, că cine ştie ce s-ar mai fi putut întâmpla.

Cu toate acestea, rezultatul colectării de arme şi materiale de luptă nu era prea încurajator, cu atât mai mult cu cât nu se ştia nimic despre posibilităţile

viitorilor asediatori.

Care viitori, că toată lumea se comporta de parcă nesfârşite cohorte de războinici mişunau dincolo de valul care înconjura oraşul!

Cu timpul, se instaurase peste tot o agitaţie, o vânzoleală de trupuri care umpleau străzile, blocând uşile, ferestrele, gangurile. Oamenii se izbeau unii de alţii, nimeni nu mai ştia cine, de unde şi încotro merge sau aleargă sau zbiară, nu puţine fiind cazurile în care cunoştinţele dobândite în orele de instruire erau aplicate în luptele corp la corp declanşate în mijlocul străzilor.

Doar Veşnicii îşi vedeau mai departe de treburile lor, făcându-şi liniştiţi repetabila plimbare prin oraş.

În toiul acestei agitaţii menite să întâmpine catastrofa, într-o bună dimineaţă – ei, bună, vorba vine –, o altă santinelă apăru agitată în piaţa din centrul oraşului. Printre gâfâieli, horcăieli şi sughiţuri cu greu controlate, scoase un strigăt după care, cu aceeaşi iuţeală cu care ajunsese în piaţă, dispăru, ocupându-şi locul de veghe ce-i fusese încredinţat. Nimeni nu apucă să-l vadă, dar toţi auziseră ce strigase:

— I-am văzut! I-am văzut!

6. VUN ŞI GLAS

Glas şi Vun, abia târându-se sub apăsarea platoşelor, altădată strălucitoare, dar acum atinse de cocleală şi mâncate de rugină sau naiba mai ştie ce, erau două arătări caraghioase pentru un privitor înzestrat cu cât de puţin simţ estetic, chiar şi după diagrama Ronfield, dar în nici un caz nu şi pentru santinela care-i reperă. Cei doi, toropiţi de căldură – deşi merseseră numai noaptea – şi cu o oboseală care le devora nu numai muşchii, dar ajunsese şi la oase de-acum – cel puţin aşa simţeau ei –, de-abia zăriră imensul val de pământ ce înconjura oraşul, nici vorbă să fi văzut şi santinela. Se sprijineau unul pe altul, privindu-se, compătimindu-se, văzându-şi armurile descompletate. Prin golurile acestora le ieşeau bucăţi din cămăşile şi pantalonii ale căror modele şi culori, nu cu mult timp în urmă, făceau furori la Curte. Feţele lor nerase şi năclăite de sânge, sudoare şi lacrimi amestecate cu praful negru al acestor pământuri, le sporeau sentimentele de milă şi compasiune pe care le aveau unul faţă de celălalt. Panaşurile coifurilor ţuguiate le atârnau flasc, pe spate. Aveau pingelele găurite şi tălpile însângerate.

— Cum dracu' am ajuns noi prin ţinuturile astea pustii, măi Glas? Când mă gândesc ce haioşi eram în armurile şutite de la cavalerii ăia... Şi ce bine stăteam noi în poieniţă, cu focul luminându-ne şi încălzindu-ne şi cu mielul rumenindu-se...
— Şi cu femeile alea care se scăldau în râu, în faţa noastră...
— Ah, nu-mi mai aminti, că parcă şi-acuma îmi tremură degetele pe pieptăraşul ăla din care tocmai ieşiseră... ştiu eu ce. Şi cu ce am rămas din toate astea? Na!
Şi Vun scoase din sân pieptăraşul care aparţinuse uneia dintre cele două femei.
— Mă Vun, dar spune-mi: eram noi chiar aşa de beţi că nu mai ştim nimic din ce s-a întâmplat? Ce-am făcut cu alea două? Adică asta îmi închipui... deşi nu-mi amintesc nimic... E doar o presupunere... Dar dup'aia... Cum ne-am sculat noi de nebuni şi-am luat-o încoace?
— Că am luat-o încoace, hai, am avut ghinion. Parcă era să ştim noi pe ce moşii ajungem?! Dar ce mă frământă pe mine e că de ce nu ne-am întors. Că acuma... uite şi tu. Unde să te mai întorci? Peste tot pustiu. Ptiu!
Şi scuipă la doi metri în faţă, aşteptând apoi să audă sfârâitul scuipatului la contactul cu praful, chiar dacă soarele abia răsărise. Când ridică ochii, zări oraşul.
— Glas! Băi Glas! Uite o cetate.
— O ce? A, da, o cetate...
— O cetate, mă!
Vun părea chiar bucuros. Glas nu prea. Îi şi spuse:
— Şi ce-ai vrea? Să ţopăi într-un picior? Să văd cum îmi şade barză? Cu reputaţia noastră... mare minune să nu ne spânzure. Hai, mai bine, s-o luăm încet-încet la dreapta şi s-o ocolim.
— Cine dracu' să ne cunoască prin pustietăţile astea? Hai, bă, nu fi cutră...
— Adică cum să nu fi auzit de noi? Da' ce,-s tâmpiţi? Ei nu trăiesc în veacul ăsta?! Păi atâta le trebuie, să nu fi auzit de mine, că-i fac io să mă ştie... Adică... La urma urmei... Ar fi mai bine. Om fi tâlhărit noi la viaţa noastră, dar chiar aşa, să ne ştie toată suflarea de pe pământ... Fie ce-o fi! Haidem! Mi-e o foame... Ăştia n-or avea ceva de haleală?
— Vedem noi. Fii atent: suntem doi cavaleri plecaţi în Cruciadă şi am rătăcit drumul.
— Da. Chiar aşa şi arătăm, făcu Glas, ironic.

— Dacă nu mă asculţi?! Te grăbeşti ca o fată mare... Uuu! Ce mi-o fi venit? Iar mi-am adus aminte de alea două...

Şi scoase din nou pieptăraşul acela, doldora de conţinut cândva, îl mirosi îndelung, apoi spuse:

— Mă, tu crezi c-o fi vreo sfârâială cu cetatea asta?

— Da, răspunse Glas şi scuipă. Asta-i sfârâiala. Nu vezi că şi pe-aici totu-i pârjolit? Ne-au luat-o alţii înainte.

— Da' chiar n-o mai fi rămas nimic în cetate? Trebuie să... Mi-e o foame... Şi vreo femeie... Tot o fi rămas ceva.

— Mai taci, dracului! De femei îţi arde? Cască ochii, că s-ar putea sa nu mai vezi în viaţa ta fund de femeie. Scoate, mai bine, cămaşa aia de pe tine... Scoate-o! răcni Glas ca răspuns la codeala celuilalt care se dezbrăcă apoi, dându-i un fel de ceva ce ar fi putut să fi fost cândva o cămaşă. Şi mai ales albă.

Glas puse cămaşa în vârful sabiei şi, cu braţul ridicat, înghiontindu-l pe Vun, care ar fi vrut să se ţină mai deoparte, porni spre imensul val, pe deasupra căruia mai mult se ghiceau nişte clădiri înalte.

Căutară o intrare prin val. Nu găsiră. Începură să-l ocolească, dar, după câţiva paşi, se opriră amândoi, ca fulgeraţi.

— Bă, tu simţi? spuse Vun şi trase adânc aer pe nari.

Tuşi, se înecă, dar mai trase o priză de aer. Glas îl imită.

— Fasole! Să ştii că ăştia au fasole. Şo pe ei!

— Iar te grăbeşti ca... n-are importanţă cine. Tu crezi că ăştia dinăuntru – că trebuie să fie cineva să se bucure de mirosul ăsta bestial! – tu crezi că ăştia n-au mâncat până acum ca să te aştepte pe tine? Trebuie să îi luăm tare de la început.

Şi strigă spre clădirea care se vedea în spatele valului, cam dărâmată, dar destul de înaltă.

— Hei! Voi de colo! Deschideţi! Avem o vorbă!

Dar nu se deschise nici o poartă, nimic.

Auziră însă o voce puternică, venind de undeva de sus, din clădirea aceea avântată spre cer.

7. STĂPÂNII LUMII

Comandantul se întâlni cu membrii Consiliului şi trimise câteva ordine scurte şi precise spre toate colţurile oraşului. Se decretă mobilizarea

generală. Apoi, cu toţii, plecară spre turn şi urcară la ultimul etaj. Comandantul puse binoclul la ochi şi privi în jos, căutându-i pe cei anunţaţi.

„Deci au venit. Mai târziu decât mă aşteptam, dar au venit.”

Apoi scrută depărtarea, căutând armata. Nu văzu nimic altceva decât acelaşi pământ negru, ars.

„Pe ăştia doi i-or fi trimis înainte, să-şi anunţe venirea. Cum îl chema? Torvag, parcă.”

Cuplă modulatorul de voce şi spuse:

— Cine sunteţi voi?

— Noi? făcu Vun, speriat de intensitatea sunetului venit parcă de pretutindeni şi simţind un impuls greu de stăpânit de a fugi încotro vedea cu ochii.

Dar Glas îşi reveni mai repede şi răspunse sigur pe el, de parcă chiar aşa şi era:

— Stăpânii lumii.

— Veţi fi, dacă ne veţi cuceri pe noi, mai spuse Comandantul şi dădu să plece.

În aceeaşi clipă chiar, cuvintele îi părură caraghioase, ca o replică de film văzut periodic, cu o încrâncenare demnă de o cauză mai bună. Se miră şi el de ce replică putuse da. De unde o fi luat-o? Din ce viaţă? De când?

8. TRATATIVE

— Stai, bă! Stai aşa! strigă Glas, văzând că rămân fără auditoriu şi fiind partizanul rezolvării conflictelor pe calea tratativelor. Apoi îi spuse printre dinţi lui Vun:

— Hai, bă, bagă textul, că ăştia ne lasă fraieri în câmp.

Vun tuşi puţin, mai scuipă o dată, îşi drese glasul, îşi deschise gura într-un rânjet, văzându-l pe Comandant că apare din nou în golul fostei ferestre, apoi spuse:

— Ascultaţi mesajul meu din partea lui Dardanius, stăpânul pământului. Şi:

„Eu, Dardanius, singur stăpânitor al pământului, vă ordon să deschideţi porţile cetăţii şi să le lăsaţi aşa. Predaţi-vă! N-aveţi nici o şansă de scăpare. Vitejii mei sunt mulţi, ca frunza şi iarba. Cruzimea lor este fără de egal. Predaţi-vă!

Şi-acum, omeniţi-i cum se cuvine pe solii stăpânului lumii. Aduceţi în faţa porţii, după datină, o oală cu fasole, un miel fript şi un... ăă... două butoiaşe cu vin.“

Linişte.

— Şi patru femei! mai strigă Vun.

— Sau măcar două, interveni Glas, cu ochii lucindu-i ca doi nasturi.

— Taci, dracului, îi zise Vun. Eu vorbesc. Tu eşti doar însoţitor.

Apoi, din nou, către cei din turn:

— Asta e!

Tot linişte. Nici un răspuns.

— Deci aşa. Bine. Vai vouă!

„Vai nouă”, şopti Glas, dar asta nu se auzi.

— O să raportăm stăpânului nostru Honorius.

Cei doi mai aşteptară câteva minute, dar în fereastră nu mai era nimeni. Apoi liniştea coborî asupra lor ca un porumbel şi îi atinse pe umăr, răspândindu-li-se în tot trupul, îngheţându-i. Erau ei? Care ei?

— Hai s-o ştergem, că ăştia ne mai şi bat, zise Vun şi, amândoi în acelaşi pas, porniră demni, băţoşi, ofensaţi, într-o direcţie precisă: prima la dreapta.

Deşi, în pustiul acela, prima la dreapta putea fi oricând a doua la stânga.

9. CU ORICE PREŢ

Alte dispoziţii circulau prin oraş după acest al doilea mesaj, ordine care le întăreau pe primele şi aveau ca scop final asigurarea apărării oraşului cu orice preţ. Aceste cuvinte, „cu orice preţ”, se auzeau tot mai des, dând adevărata măsură a evenimentelor.

Clădirile erau din nou cercetate, dărâmate, iar molozul rezultat era adus pentru întărirea valului. În acelaşi scop, toată lumea renunţa la obiectele care nu erau de strictă necesitate. Curând, valul ajunsese mai înalt decât orice clădire a oraşului, care nu-şi mai merita numele, nimeni nu l-ar mai fi numit oraş. Devenise, aşa, un fel de tabără de refugiaţi.

În aceste condiţii, gărzile se făceau în nişte locaşuri amenajate în imensul val în care fuseseră lăsate mici spaţii prin care privirea putea pătrunde dincolo, în exterior, supraveghind pustiul. Orele de instrucţie se prelungiseră, bărbaţii se întorceau la casele lor, tot mai neîncăpătoare, seara târziu, sfârşiţi de oboseală, nemaiavând chef de nimic, nici măcar de mâncare. Şi chiar dacă ar fi avut, tot aia era, pentru că şi femeile aveau

orele lor de instrucţie, chiar şi ele trebuiau să ştie cum se mânuiesc puţinele arme de care dispunea oraşul. Copii nu se mai năşteau, nimeni nu mai avea curajul să-şi asume o asemenea responsabilitate, nimeni nu se mai gândea la perpetuarea speciei, acţiune care, pe vremuri, înaintea începerii asediului, era o datorie de onoare şi o bucurie totodată a oricărui locuitor, fie el bărbat sau femeie. Iubirile se petreceau în tăcere, înconjurate de o nesfârşită tristeţe a pereţilor şi a paturilor care nu mai scârţâiau frenetic ca altădată spărgând normele şi întrecându-se în decibeli, iubirile se sfârşeau în pumni, pe cearşafurile mototolite şi murdare, înainte de a începe chiar.

Nu erau vremuri de făcut copii.

În schimb, creştea cimitirul. Înghiţise deja terenurile virane şi îşi făcea loc pe străzile lăturalnice, printre ruine, spre centru. Întâi muriseră bătrânii şi copiii foarte mici, după raţionalizarea hranei. Apoi fuseseră victimele prăbuşirii clădirilor declarate nesigure, persoane care, dintr-un motiv sau altul, n-au mai fost evacuate. Oraşul era învins de criza, nu în ultimul rând, morală.

Şi, într-o zi, desfiinţară cimitirul. Ocupa prea mult spaţiu. Crucile au fost folosite la întărirea valului de pământ. Pentru înmormântări, pe locul unde fusese iniţial cimitirul, se căsca o groapă imensă.

În scurtă vreme izbucniră molimele.

O altă problemă deveni, în curând, apa, pentru care lăsară o singură conductă în funcţiune. Despre ea, nimeni nu mai ştia de unde vine. Celelalte patru au fost otrăvite. Să nu cadă în mâna duşmanului.

În aceste condiţii, din măreţia oraşului de odinioară nu mai rămăsese nimic.

Lumea se ticăloşise. Dispăruseră până şi speculanţii. Promiscuitatea în care se trăia declanşă un adevărat carnaval al viciilor. Prostituţia era în floare. Fetele de doisprezece ani aveau porecle pe care le ştiau toţi bărbaţii, atâţia câţi mai rămăseseră. Şi toate femeile. Cât despre mamele lor, nu voiau nici ele să fie mai prejos.

Toţi aşteptau sfârşitul lumii.

10. ANOTIMPUL DE PRAF

Dar nu veni sfârşitul lumii. Într-o zi, pe la prânz, când soarele ardea parcă mai tare ca oricând, când santinelelor ascunse în valul ce înconjura oraşul li se păru că pustiul a început să fiarbă, aburii ridicându-se spre cer, veni

altceva. La început nedesluşit, o masă imensă, neagră, care ajungea până la soare, acoperindu-l.

— Norul de praf! Gata! Vine! Anotimpul de praf! începu să strige ca un bezmetic, înviind din morţi, un moşneag care fusese lăsat să-şi dea duhul întins pe o piatră.

De trei zile stătea acolo ţeapăn, cu ochii deschişi, fixaţi undeva într-un punct la marginea orizontului, singurul semn că viaţa nu-l părăsise fiind pieptul lui uscat care se încăpăţâna să tresalte arar, când bătrânul îşi mai amintea să respire.

Pe vremuri fusese unul dintre profesorii renumiţi ai oraşului, erudiţia sa fiind bine cunoscută şi apreciată de oficialităţi. Ştia o grămadă de cărţi pe dinafară, cărţi pe care ar fi vrut ca toţi tinerii să le cunoască, să le stăpânească. Într-una din aceste cărţi citise şi povestea cu anotimpul în care praful va acoperi totul, va întuneca soarele şi tot ceea ce s-ar fi găsit viu – om, plantă, animal – va muri.

Norul acela de praf negru, ridicat spre cer, excitase probabil singurii centri nervoşi în stare să mai reacţioneze ai bătrânului profesor care, de fapt, în urma efortului, îşi dădu, în sfârşit, ultima suflare.

„Anotimpul de praf!" începură să murmure cetăţenii care îl auziseră pe moşneag, oprindu-se din îndeletnicirile lor: vagabondaj, crime, demolări, antrenament, amor...

— Anotimpul de praf! şopti Comandantul.

— Anotimpul de praf..., zise şi santinela, nebăgând de seamă cum i se dilată ochii, cum încremeneşte.

În faţa lui, din norul de praf ieşeau puzderie de vehicule, nu mai văzuse în viaţa lui atâtea la un loc, şi toate înaintau spre oraş. Se întoarse, fără a-şi părăsi locul, şi răcni mai tare decât ar fi crezut vreodată că o poate face:

— Suntem atacaaaţi!

Cu sângele prelingându-i-se în şuviţe subţiri din colţul gurii, din urechi şi din nas, îşi pironi ochii spre cei care veneau şi aşa rămase în amintirile oamenilor.

Era primul mort.

Dar destinul lui nu se încheie aici. Ca orice mort, deveni Veşnic şi umbra lui îşi începu plimbările prin locurile care-i fuseseră dragi: strada pe care locuise, casa lui, casa Neonilei cea pururi pofticioasă, niciodată îndestulată, Locul Firului de Iarbă – pe care el îl descoperise şi a cărui taină o luase cu el.

La auzul teribilei veşti, toţi locuitorii oraşului – care se mai puteau mişca – veniră în locaşurile santinelelor. Cei care n-au mai încăput îşi scormoneau cu mâinile, cu picioarele, cu unghiile locaşuri proprii ca să vadă cum, într-un zgomot năucitor, câteva zeci de automobile, blindate, motociclete, combinaţii între acestea, hibrizi, ajunseseră la câţiva metri de val.

Şi valul părea un animal al cărui trup era acoperit cu mii de ochi.

Mulţimea de vehicule începu să se învârtă în cerc, în jurul oraşului, lăsând în urmă o trombă de praf negru ce întuneca orizontul.

În depărtare nu se mai vedea nimic. Doar praful.

Prin parbrize se ghiceau siluete omeneşti. Apoi, prin spaţiul câtorva uşi care fuseseră smulse şi aruncate, apărură alte figuri. Erau oameni normali, a căror înfăţişare nu diferea de a lor, a căror îmbrăcăminte era compusă la fel, din piese disparate: pantaloni, fulgarine, veste, pieptare, mănuşi, fuste, căciuli, fesuri, lanţuri, medalioane, brăţări. Unii dintre ei aveau părul lăsat lung, pe spate, alţii îl aveau tuns scurt, perie sau chiar ras. Erau oameni. Oameni asemenea lor, gesticulând, strigând, nimeni nu înţelegea ce anume. Totul se petrecea în goana maşinilor, jur-împrejurul valului ce apăra oraşul, sub ochii locuitorilor lui, ochi dilataţi de oroare şi spaimă, dezgust şi refuz, dar şi de o vagă excitare perversă care, încet, îşi făcea loc.

Singur Comandantul rămăsese în Sala Consiliului.

— De-aş avea o armă!

Şi în momentul acela, deasupra oraşului, ieşind din norul de praf, îşi făcu apariţia un elicopter. Cam fără uşi, cu fuzelajul numai petece, dar funcţionând.

Da. Elicopterul zbura.

Erau complet descoperiţi. Li se cunoşteau poziţiile, posibilităţile. Inutilă truda lor, inutilă dărâmarea clădirilor.

11. FUGA

— De-aş avea o armă! O armă din cele cu care am luptat pe vremuri... Dar nu mai sunt...

Şi gândurile Comandantului făceau ocoluri largi, să nu ajungă la ceea ce-şi propusese să uite: locul unde a îngropat ultimele arme cu care luptase, ultimele rămăşite amintind de vechiul război. Sperase că n-o să mai fie niciodată nevoie de ele.

— Dar nu. Nu trebuie să se mai repete ce-a fost atunci. Chiar dacă, pentru asta, trebuie să...

Să ce? Comandantul se plimba cu paşi egali dintr-un colţ în altul al încăperii, aşa cum făcea întotdeauna când era concentrat asupra unei probleme.

Dincolo de pereţii care îl înconjurau, dincolo de cele câteva străzi care mai rămăseseră în oraş, cetăţenii, nemişcaţi din locurile pe care cu trudă şi le câştigaseră, priveau.

Rotirea zgomotoasă a atacatorilor continua, acompaniată de strigăte guturale sau ascuţite.

Or fi având şi femei cu ei?

Din când în când, o blindată se apropia de câte unul dintre celelalte vehicule şi cineva dinăuntru schimba câteva vorbe cu cei acostaţi.

În rest, nimic nou nu părea să se întâmple.

Singura noutate fu apusul soarelui, care se petrecea destul de devreme prin aceste locuri, apus care a coincis cu răspândirea zvonului că membrii Consiliului sunt chemaţi de Comandant.

În scurtă vreme, afară se întunecă de-a binelea, nu se mai vedea nimic şi cetăţenii începură să se împrăştie pe la casele lor.

În tabăra cealaltă, una câte una, maşinile, blindatele, motocicletele, hibrizii se retrăgeau în direcţia din care veniseră.

Dar nu apucară cetăţenii oraşului nici să se întindă, necum să adoarmă, că grupuri de bărbaţi începură a bate pe la uşile caselor, scoţându-i în stradă pe toţi şi aducându-i în piaţa din centrul oraşului.

Se hotărâse abandonarea. Nu era timp de pregătiri pentru plecare, fiecare urmând a lua cu el numai ceea ce considera a fi strictul necesar şi, mai ales, că poate căra, angajându-se la drum lung. Nu se ştia cât de lung.

În momentul în care convoiul se puse în mişcare, breşa din valul ce înconjura oraşul fusese făcută deja, astuparea ei rămânând în sarcina ultimilor cetăţeni care aveau să iasă în pustiu.

— Plecarea nu este obligatorie, dar este spre binele nostru, mai spuse Comandantul, apoi dădu semnalul.

Au mers mult prin pustiu, privind îngrijoraţi în urmă. Dar în urma lor doar un vânt călduţ care nu le aducea la urechi nici un zgomot, doar gândurile de drum bun ale celor bătrâni, rămaşi acasă.

Acasă...

Zorii i-au prins mergând. Din când în când, câte unul, mai slab, se prăbuşea, fiind necesară intervenţia celor tineri pentru a-l ridica şi ajuta să meargă mai departe. Popasurile au fost mai rare la început, doar când soarele dogorea prea tare, apoi din ce în ce mai dese.

Când au întâlnit primul oraş, Consiliul a ţinut sfat şi a hotărât că nu trebuie să se lase furaţi de bucuria găsirii altor oameni şi că e mai prudentă ocolirea lui.

Când au întâlnit al doilea oraş şi-au învins foamea şi l-au ocolit şi pe acesta.

Dar când la orizont se profilă cel de-al treilea oraş, tinerii au hotărât că venise vremea schimbărilor.

Au ales un nou Consiliu şi toţi ceilalţi s-au grăbit să le dea dreptate. La rândul lui, acesta alese un nou Comandant care, după o scurtă discuţie cu noii consilieri, comunică hotărârea de a intra în oraş. Îşi alese apoi doi însoţitori şi plecă.

12. CERUL ÎNSTELAT

Ajunseră în faţa unui oraş înconjurat de un zid înalt, de piatră. În el, o poartă de lemn, aproape la fel de înaltă.

Era de-acum seară şi nu-şi puteau da seama dacă pe zid erau oameni sau nu, deşi li se părea că desluşiseră nişte capete.

— Or fi santinelele.

— Hei! Voi de colo! Deschideţi porţile!

— Dar cine sunteţi voi? veni prompt, răspunsul, de pe zid.

— Noi? Suntem stăpânii lumii!

Şi noul Comandant nu înţelese hohotul acela de râs care se ridica spre cerul înstelat de deasupra.

Iar de acolo, ca o ruletă, luna surâdea pustiului.

(1987)

CORNELIA CU SÂNII GOI

Îşi fixă privirea în ochii portarului. 4096 de culori începură să se alerge una pe alta coborând într-o pâlnie care-şi căuta un loc unde să pătrundă. O poartă, o uşă, o gaură în zid, o fisură măcar... Nu se putea ca portarul sa fie perfect, trebuia să aibă ceva... un loc mai moale.

Un zgomot de geam spart, un ţipăt şi ştiu că este înăuntru. Acum începea treaba cea mai grea, scotocitul, spargerea codurilor, alte uşi, alte zăvoare. Alte glasuri, alte încăperi.

Ceva ca un fluid, ca nişte tentacule, sfredelea trupul portarului căutându-i nucleul electronic, locul unde era ascunsă comoara. Dar el nu făcea asta pentru prima oară. Avea mii de ore de antrenament în spate, fusese făcut pentru aşa ceva. Şi, iată, memoria portarului se deschise ca o carte de telefon. Pătrunse în ea, se mângâie cu ea, se hârjoni cu ea excitându-se, venindu-i să strige, să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Pentru asta le era recunoscător părinţilor lui, celor care-l aduseseră pe lume, era mândru de cetăţenia şi de rasa lui. Se retrase din celălalt luând cu el informaţiile de care avea nevoie.

În acea zi plecaseră din hotel patru persoane:

— Thomas Philip Hutchinson, 46 de ani, originar de pe Corona, a patruzeci şi doua vizită pe Nova Tortuga, băutor de vise, relaţii în lumea interlopă, bănuit a fi amestecat în afaceri cu droguri. Periculos.

— Georg Horowitz, 64 de ani, de pe Tamar, bancher, a şaptea vizită. Prea cunoscut.

— Ramon Garcia Carrasco, 32 de ani, de pe Yole 5, playboy, prima vizită. Excelent!

— Natasha Bresson, 25 de ani, top model, Terra, a treia vizită. Păcat! Şi franţuzoaică, şi manechin, şi pământeancă... şi plecată. Mare păcat!

Era clar. Memoră datele playboyului, biografie, fizionomie, amprentă vocală, apoi se întoarse la *Portocala mecanică*, hotelul unde stătea.

Portocala mecanică era un hotel de mâna a patra, cu nişte camere mici în care de-abia încăpeau un pat, un dulap şi o chiuvetă, dar avea inclus în preţul camerei şi un calculator. Era hotelul paladinilor, al programatorilor rătăcitori, foşti participanţi la Marele Joc.

Programatorii ăştia erau nişte fiinţe cam neajutorate, ciudate chiar, cu ochii lor arşi, cu cele şapte degete de la mâini, aproape înţepenite, cu aerul ăla al lor de drogaţi, de-abia ţinându-se pe picioare, beţi mai tot timpul, cu jafurile lor de calculatoare ţinute pe genunchi chiar şi la budă, şi cu horcăiala aia continuă, de parcă mereu nu aveau aer. Treceau buimaci pe holurile hotelului izbindu-se de pereţi sau unii de alţii, excepţie făcând cei urmaţi peste tot, dar peste tot, de helpaşi. Cât despre helpaşi... Ce să mai vorbim?

Trecu în viteză pe lângă recepţionera care-şi lungi gâtul şi-şi zornăi sânii după el, singurul bărbat normal din hotelul ăla, dar el se făcu că n-o vede. Cele patru lifturi erau blocate pe la diverse etaje, aşa că o luă pe scări. Când să intre în holul unde-şi avea camera fu cât pe-aci să calce pe un animal care se tăvălea pe jos.

Hm! Animalul cu două spinări!

Două helpaşe îşi lingeau sânii plescăind, zvârlind din picioare în toate părţile. Doamne, ce faună! Ceva mai încolo, un programator ejacula, cu ochii fixaţi pe un perete, cu calculatorul pe genunchi. Pe ăsta îl mai înţelegea, dar pe alea... Se cutremură amintindu-şi că în curând avea să intre în pielea unui playboy şi meseria asta, pe Nova Tortuga, era ceva...

Ajunse. Intră în cameră şi, pe bâjbâite, fără să aprindă lumina, căută patul. Îşi scormoni memoria şi vizualiză fişa lui Ramon Garcia Carrasco. Încet-încet, în jurul corpului său se formă o aură albăstrie. Începea transformarea. Fruntea i se înălţă cu încă un deget, nasul i se îndreptă şi se subţie, pometţii obrajilor se mai estompară, buzele prinseră un contur bine definit, bărbia se nivelă, devenindu-i pătrată iar părul îi luă culoarea mierii de tei. Simţea cum îi colcăie muşchii, cum i se aşază pe mâini, pe picioare, pe trup. Aura din jurul lui dispăru. Deschise ochii. Făcu câţiva paşi spre baie. Se simţea, într-adevăr, altul. Aprinse lumina. Din oglindă îl privea Ramon Garcia Carrasco, playboyul de 32 de ani de pe Yole-5.

— Şi-acum, gagiule, dacă ai curaj, ieşi afară.

Şi ieşi. La capătul holului hârjoana helpaşelor era departe de a se fi terminat, părea că de-abia se-ncinge.

— Doriţi o mână, o...ceva de ajutor, acolo, fetelor?

„Taci, în paştele mă-tii” şi „Du-te-n...” veniră prompt replicile celor doua spinări. Ramon urcă în liftul care se deblocase între timp, fluierând vesel, neobservându-l pe bărbatul care stătea ghemuit într-un colţ, cu un rânjet tâmp pe figură şi cu calculatorul pe genunchi.

— Am reuşit! spuse programatorul şi de-abia atunci îl văzu Ramon.

— La naiba!

Ghinion, într-adevăr. Programatorul lovi uşor câteva taste şi liftul o zbughi în sus cu viteză şi nu se opri decât la etajul 12.

— Hai că dau ceva de băut. În seara asta le-am luat banii mocofanilor!

Din experienţă, Ramon ştia că e bine să nu te pui cu ăştia, că nu ştiu prea multe, mai ales când îi atingi în orgoliul lor, aşa că acceptă. Chiar bucuros. Era cât pe ce să uite că la ieşirea din hotel trebuia să fie însoţit, fie şi de o programatoare. Dar n-ar fi însemnat asta o decădere pe plan profesional? Ce-o fi o fi, îşi zise, şi-l urmă pe celălalt în bar. Acolo, ca la nebuni: tastaturile ţăcăneau, difuzoarele piuiau, muzica pe care dansau două araxiene era dată la maximum, başca ţipete, râgâieli, horcăieli şi chiuiturile unei trupe de helpaşi. Ca la mama acasă, ce mai!

Se aşezară la o masă, tastară comanda, programatorul dădu drumul în fanta din dreptul său unei monede de o sută şi pe masă apărură două pahare umplute cu ceva albăstrui din care se ridica un fum roşiatic.

„Fulger globular! Şi o monedă de o sută!”

Faţa lui Ramon se pleoşti.

„Dacă mai scap viu de-aici înseamnă că am mâncat ceva când eram mic. Cu polonicul.”

La îndemnul prietenului său de ocazie dădu pe gât primul pahar, apoi tăcu vreme îndelungată. Nici n-ar fi putut spune vreun cuvânt. Pentru asta e nevoie de aer, de respiraţie. El nu mai avea. Stătea cu privirea pironită nătâng pe ringul de dans. Programatori din toate colţurile Confederaţiei se zbânţuiau fără cea mai mică urmă de coordonare a mişcărilor şi ochii lor arşi sporeau efectul de irealitate, de fiinţă unică, fabuloasă, aflată într-un moment de irascibilitate. Ramon spera ca la sfârşitul melodiei să se potolească. Sau mai exista o variantă: ca el să nu mai privească într-acolo. Dar asta nu se putea. Parcă era hipnotizat. Ochii aceia... Şi înţelese de unde venea totul. În viermuiala de pe ring, în marea aceea de ochi strălucind, se mişcau doi ochi normali. Sau aproape normali. TOYAMA. Da, îşi aducea aminte. Pe Toyama se făceau operaţii de acest gen, era tot ce se putea face pentru ochii arşi ai programatorilor. Rămânea doar strălucirea privirii... În acea clipă, doi astfel de ochi îl priveau din vânzoleala de pe ringul de dans.

„Când am zis că am mâncat cu polonicul...”

Ridică cel de-al doilea pahar, umplut între timp, spre fata cu ochii TOYAMA. De data asta gestul lui fu cel care hipnotiză. Fata venea spre el

cu ochii fixaţi pe pahar. Ajunsă la un pas de masa lor întinse o mână, luă paharul pe care Ramon încă îl mai ţinea ridicat şi-l deşertă pe gura aceea atât de frumoasă. Apoi aruncă paharul peste umăr şi se aşeză între cei doi.

— Noi nu bem nimic?

— Cornelia, te rog. Cum dracu', dintre toate barurile din oraşul ăsta mizerabil, ai nimerit tocmai aici?!

— Ei, hai, Vassili, fii şi tu măcar o dată politicos. Doar sunt o doamnă, nu? Ce paştele mă-sii!

Moneda de 100 strălucea în palma Corneliei şi Ramon simţi că-l ia ameţeala numai privind-o. O senzaţie de greaţă îşi făcea loc din măruntaiele lui. Gura i se deschise involuntar şi din ea ţâşniră pe masă cuvintele:

— Hai să dansăm.

Şi mâna lui înşfăcă mâna Corneliei trăgând-o spre mijlocul sălii. Fata se propti bine pe picioare, se smuci şi cei doi se opriră.

— Nu, băiatu', dacă vrei dans cu mine mergem dincolo, la SIM. Acolo să-mi arăţi ce poţi.

— Ăsta-i un examen?

— Să zicem. Vii?

— Pot spune nu?

Bine măcar că-i pierise greaţa. Chiar n-ar mai fi suportat încă o tură din băutura aia. În fond, toate au o limită. Dar cine ar putea, cu mâna pe inimă, să spună că o ştie?!

Părăsiră încăperea printr-o uşă pe care Ramon n-o văzuse până atunci, de fapt ea nici nu exista, peretele era cel care se deschidea, dar numai dacă o monedă intra într-o anumită fantă. SIM-ul era numai pentru cunoscători. Cu toate astea găsiră cu greu două scaune libere. Se aşezară, îşi puseră căştile, îşi legară captatorii şi... Cornelia alese o melodie de Vraniţki. Era cel mai în vogă compozitor de sensonguri.

„A naibii muiere!” îşi zise Ramon. „Dacă eu nu sunt bun pe simulatorul de dans, nu-i creez senzaţii. Şi dacă ea nu are senzaţii iese o melodie băşită că nici n-o să-mi vină să dansez cu ea. Dracu' a mai inventat şi sensongurile astea! La urma urmei, ea are dreptate. Păi, când poţi avea senzaţii producătoare de melodii plăcute, când eşti trist? Când eşti nervos? Şi se ştie că o melodie plăcută stimulează. Nu m-am gândit niciodată să-mi pun draivul pentru sensonguri când fac dragoste. Cum o fi?”

Şi mintea îi zbură departe, pe Corr, unde făcuse amor cu o toneziană... Aoleu! Amintirea era atât de vie, încât simţi realmente, din nou, masa aceea

gelatinoasă – aşa arăta ea – învăluindu-l, înfăşurându-se în jurul lui, lipindu-i-se de trup, îmbrăcându-l, devenindu-i un al doilea rând de piele... N-a mai trăit niciodată de-atunci aşa ceva. Artona îi luase în stăpânire gândurile, visele, speranţele... Sau poate că el se lăsase în voia ei. Aproape că nici nu mai exista. Dar ce fericit era să nu mai existe! Artona...

Un ţipăt scurt îl readuse în realitatea de pe Nova Tortuga. El, Ramon Garcia Carrasco, în scaunul simulator, alături de Cornelia. Ea ţipase. Avea ochii închişi. Gemea, icnea subţire şi sensongul lui Vraniţki, pe care Ramon de-abia acum îl conştientiza, îl dădu gata. Artona dispăru din mintea lui de parcă nici n-ar fi fost şi se lăsă purtat de cântec, de dans, de partenera lui care era... Cornelia se dăruia toată în dans, îi simţea picioarele, pântecele, sânii, gâtul subţire, buzele, gura, dinţii sănătoşi şi ochii... Plonjă în ochii ei adânc, adânc fugărindu-i sufletul, întinzând mâna după el, atingându-l şi scăpându-l... Apoi iar... Şi iar... Cornelia avea gura caldă şi sânii reci şi pântecele fierbinte... Cornelia suspina şi râdea... Cornelia se învârtea în jurul lui şi el se străduia să o aibă mereu în faţă, să-i simtă gura şi sânii şi pântecele, să-i cadă în ochi...

Cât o fi trecut? Dar cine avea timp să-şi pună întrebarea, cine? Cornelia şi Ramon stăteau în scaunele lor, cu căştile pe cap, ţepeni, parcă le era teamă de cea mai mică mişcare care ar fi putut să-i scoată de-acolo... Cornelia şi Ramon dansau şi sensongul lui Vraniţki ajungea prin ea la Ramon stârnindu-i afectele care se revărsau asupra Corneliei, sporindu-i senzaţiile care îmbogăţeau melodia, şi iar la el, şi iar, şi iar... o spirală albă ce urca tot mai sus, tot mai...

Stop. Timpul lor se terminase. Brusc. Lăsându-i să cadă de-acolo, de unde erau. Gata. Doi oameni aşezaţi pe două scaune. Îşi scoaseră căştile. Se ridicară şi porniră spre ieşire. Traversară barul, apoi urmă liftul, etajul şase, holul, camera ei.

Şi-acum? „Ar trebui să facem dragoste.” Dar Ramon nu spuse asta. Nu îndrăzni să sfâşie tăcerea. Dansul mai era încă cu ei, în ei.

Cornelia cuplă cele două calculatoare din cameră, se aşeză în faţa unuia şi degetele începură să-i alerge pe taste. Ramon se instală în faţa celuilalt. Pe ecran alergau şiruri de caractere, desene... Nişte cifre, izvorând aleatoriu, sau poate nu tocmai, din cele patru colţuri se îngrămădeau spre mijlocul ecranului, unde formau grupe de câte şapte după reguli doar de ele ştiute, apoi, cuminţi, defilau în sus şi după ele alte şapte şi altele...

— *Adierea biţilor rătăcitori*!

Ramon aproape strigă asta, făcând-o pe Cornelia să tresară, apoi buzele ei se întredeschiseră dezvelind albeaţa dinţilor.

— Un punct la tine. Na, prinde-o şi pe-asta!

Ecranul lui Ramon se umplu de caractere care pâlpâiau. Din colţul stânga sus începu o rotire a tuturor cifrelor pe fiecare poziţie mergând spre colţul dreapta jos, dar lui Ramon nu-i trebui prea mult să observe alinierea în diagonală a cifrei 1 şi nici nu ajunse aceasta pe linia 7 că el se aruncă cu poftă şi furie în acelaşi timp asupra tastaturii pe care o mângâie, o lovi, şi iar o mângâie, şi diagonala se întoarse din drum, se încovoie şi Cornelia strigă excitată:

— *Amanta Scorpion!* Aşa, care va să zică...

Şi se lăsă să alunece în calculatorul lui Ramon, scormonindu-i memoria la adrese bine ştiute şi nimic, apoi aruncă vectori cercetaşi spre cele patru zări şi iar nimic şi, în fine, se hotărî să se arunce cu totul în direcţia în care parcă se zărea ceva ca un abur, ca o fiinţă mai mult spirit decât trup şi câţiva biţi răzleţi care fugeau de colo-colo o încredinţară că e pe drumul cel bun. Era pe-aproape. De ce, nu ştia, dar simţea. O, cum mai simţea! Era ceva inconfundabil, totdeauna i se făcea pielea de găină în situaţiile astea, totdeauna... Tigrul îi ieşi în faţă, mai-mai să se izbească de el. Mârâia. Se învârtea în loc aproape atingând-o cu coada. Tigrul... Tigrul de la hotarul ceţii... Ochi în ochi. Îi simţea răsuflarea puturoasă. Dar mai simţea şi mirosul acela suav adus de o adiere care, tandră, se lipea de ea, o mângâia... Cum să fugă? Cum să renunţe? Era aici. Şi zvânc! Harponul pătrunse prin gura tigrului şi Ramon scoase un icnet. Cornelia trecu pe lângă tigrul ucis, se opri, se răsuci pe călcâie, privi înapoi. De ce? De ce a făcut asta? Ochii tigrului o urmăreau. Vru să-şi continue drumul. Se opri din nou. Ochii tigrului o ardeau în ceafă. Îşi scoase bluza, se întoarse şi o aruncă pe capul tigrului. Acuma, da. Putea merge mai departe. Ramon stătea la pândă. El era ceaţa. Şi aburul. Şi adierea. Tremura. Cornelia, cu sânii goi, era cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise. Cornelia cu sânii goi. Ce ciudat suna! Ca un descântec. Ca un titlu de carte. Sau de cântec. Ar fi vrut să aibă un draiv pentru sensonguri. Ar fi vrut să şi-l poată monta acum.

Îşi montă cuplorul pentru calculator. Cornelia făcu la fel. Nu mai aveau nevoie de tastaturi. Stăteau amândoi, faţă în faţă, fiecare în calculatorul celuilalt. Ba nu. Era un singur calculator. Şi ei înăuntru, căutându-se. Cornelia cu sânii goi trecu de hotarul ceţii. Şi Ramon era ceaţa. Şi aburul. Şi adierea. Prin faţa ei se perinda un şir de călăreţi în armuri. N-au văzut-o. În

urma lor se ridica un nor de praf. Creştea. Cerul se întuneca. În oraşul lui Narcis începea anotimpul de praf. În oraşul lui Narcis... Narcis... Sigur că da! Şirul de călăreţi se întoarse. Ea le făcu un semn scurt şi energic cu mâna. Înainte! în urma lor, norul de praf se ridica. Creştea. Se auzi zăngănit de arme. Pe sub norul de praf apăru un iepure. Se opri în faţa ei, se ridică în două picioare...

— Paştele mă-sii! Am uitat codul.

Nu-l uitase. El nu uita niciodată.

Se ridică în picioare. Ochii ei străluciră scurt şi Ramon ştiu că iepurele nu mai exista. Se întoarse în oraş. Nici oraşul nu mai exista. Calm, Ramon se puse imediat pe treabă: îşi formă codul, apoi începu să-l rotească. Încet, încet... BURGHIUL îi reuşise întotdeauna. Îi reuşi şi acum. Cornelia gemu. Ea muncise doi ani la figura cu defazarea faţă de cod. Îl admira. Şi-ar mai fi scos o dată bluza, în onoarea lui. Dar ea era deja Cornelia cu sânii goi. Mergea pe străzile oraşului a cărui stăpână fusese. Adevăratul stăpân era din nou prezent. Revenirea lui Ramon o adusese în pragul leşinului. Nu mai simţise niciodată aşa ceva. Nici un bărbat nu-i mai crease astfel de senzaţii. Şi nici o femeie. Mergea pe străzile oraşului atentă la case, la norul de praf care parcă plutea deasupra, la liniştea care o neliniştea. Avea ceva agresiv această tăcere. Respiraţia ei era singurul sunet, zgomot chiar. Sau nu. De undeva, de sus, din faţă, mai exact de peste tot, venea un sunet, un alt fel de sunet. Şi Cornelia ştiu că pentru ea vine. Că pe ea o caută. Şi mai ştia că o va găsi. De unde ştia toate astea? Nu avea o explicaţie. Pur şi simplu ştia. Era senzaţia aceea că ştii mai multe lucruri în acelaşi timp, lucruri pe care nu le-ai ştiut niciodată, că vezi mai multe locuri deodată, că trăieşti simultan în timpuri diferite. Se simţea de parcă ar fi murit. În jurul ei nu mai era nimic. Doar cântecul. Şi deodată un abur o învălui. Îi înlănţui picioarele, îi atinse pântecele, şi sânii, şi gâtul. Ochii ei mari păreau şi mai mari, străduindu-se să vadă, să înţeleagă ce se întâmplă. Avu senzaţia că aburul acela îi intră prin ochi adânc, tot mai adânc, fugărindu-i sufletul, atingându-l, pierzându-l, apoi iar şi iar... Cornelia îşi simţi gura caldă, şi sânii reci, şi pântecele fierbinte. Cornelia suspina şi râdea. Era el. El! Aburul şi ceaţa şi adierea şi cântecul erau el. Sensongul lui Vraniţki i se mulă pe trup stârnindu-i afectele pe care ea le revărsa asupra lui Ramon cel de ceaţă, sporindu-i senzaţiile care, la rândul lor, îmbogăţeau melodia, o spirală albă ce urca tot mai sus, tot mai sus...

Epuizată, prăvălită într-un colţ al camerei, după ce suspinele şi gemetele şi ţipetele încetară, după ce ritmul respiraţiei i se mai domoli, Cornelia deschise un ochi, apoi pe celălalt.

La doi paşi de ea, pe marginea patului, Ramon respira sacadat. Începu sa râdă.

„Orgasmul? Chestia aia după care râzi ca prostul.”

Sau poate nu de asta râdea.

— Cum ai reuşit? Sensongul lui Vraniţki... Tu nu eşti om, spuse ea şi îşi scoase bluza.

Ramon zâmbi şi Cornelia cu sânii goi crezu că e încântat de compliment.

Memoria lui îl dăduse de gol. Nimeni nu putea reproduce un sensong. Nimeni nu putea trăi aceleaşi senzaţii de două ori. Nici un om. Dar el era Dextro KS/9076 Samnis, superandroidul generaţiei a şasea, detectiv în trupele guvernamentale. Acum, pentru o vreme, Ramon Garcia Carrasco, playboy, 32 de ani, de pe Yole-5, para servir a Dios y a usted.

Ea nu ştia. Nici nu trebuia să ştie. De ce să ştie?

* * *

Ramon Garcia Carrasco şi Cornelia, programatoarea, Cornelia cu sânii goi – cum o cunoscuse el, intrară în bar căutând din ochi masa la care-l lăsaseră pe Vassili. Masa era acolo, dar rusul nu. Se aşezară. Pe ringul de dans perechile şi grupurile îşi continuau zvârcolirile dând ochii peste cap, articulându-şi membrele parcă împotriva naturii, o ceaţă portocalie plutea printre mese, se agăţa de pereţii care parcă vibrau şi ei în ritmul muzicii, era hărmălaie, era dezordine, era barul de la *Portocala Mecanică*, hotelul programatorilor.

Şi, deodată, parcă toate zgomotele trecură într-o altă lume, într-un alt timp. Mişcările dansatorilor se derulau cu o altă viteză, de-abia percepută, totul era înfundat, vătuit, venea de departe şi parcă nici nu trecea pe acolo. Sute de perechi de ochi erau aţintite asupra intrării. La câteva mese mai încolo de Ramon şi Cornelia, Generalul (când venise?) privea şi el pata de lumină din cadrul uşii în care se profilau două siluete.

— E Darkovski...

— Ăla care...

— Ştii tu, a ieşit în stradă...

— Se zice că a vorbit cu Ivory...

— A pierdut cinci helpaşi...

— Şi-a smuls firele...

Murmurul făcea înconjurul sălii, la fiecare masă adăugându-i-se câte o nouă informaţie, un nou zvon, o nouă părere...

În lumea programatorilor, aproape în totalitate foşti combatanţi în Marele Joc, numele lui Darkovski era bine ştiut. El fusese cel care se ridicase din faţa ecranului smulgându-şi firele cu care toţi concurenţii erau legaţi de calculator, el ieşise pe străzi, el vorbise cu Ivory, unul dintre numele legendare ale Jocului, lui îi muriseră trei helpaşi... dacă ar fi să amintim doar ceea ce era adevărat din câte se spuneau. Şi uite că în seara asta, Darkovski, eliminat din Joc cu câteva zile în urmă, îşi făcea apariţia la hotelul programatorilor de pe Nova Tortuga. Era însoţit de Miriam, al patrulea helpaş, de care, se zice, nu era străină eliminarea sa. Şi se mai zicea în lumea programatorilor că între cei doi ar exista o relaţie destul de ciudată, căci cum altfel ar fi putut fi considerată o relaţie între un programator şi un helpaş, când aceasta se prelungise şi după eliminarea din Joc?

Helpaşii, oligofreni, mutanţi, al căror coeficient de inteligenţă aproape că nu exista, helpaşii erau în stare să spargă coduri, să înghită viruşi şi să arunce în aer capcane... Nici medicina, nici psihologia nu putuseră da un răspuns la întrebarea: cum de era posibil? Helpaşii erau folosiţi în Joc pentru a-şi salva ofiţerii-programatori în situaţii critice. Erau cei care mureau, câteodată, în locul stăpânilor lor. Lăsaţi în libertate, helpaşii erau total inofensivi, trăiau din previziuni, se ocupau cu ghicitul în ecrane.

Darkovski şi Miriam înaintară câţiva paşi şi debandada puse din nou stăpânire pe local. Nu le mai dădea nimeni nici o importanţă, toţi se întorseseră la paharele lor, la micile bârfe care îi ajutau să întâmpine noaptea. Sau zorii.

De la una dintre mese cineva le făcu semn şi cei doi se apropiară. Generalul, căci el era, îi îmbie să ia loc. Darkovski îşi puse pe masă calculatorul, o imitaţie de SPIDER 45, comandă specială de pe Kalotronia, şi îşi lăsă palma cu şapte degete pe tastatură. Un muşchi al feţei zvâcnea din când în când, era un tic, un rictus, şi degetele îi alergau pe taste, aparent fără nici un scop, parcă bătea darabana, dar pe ecran şiruri de caractere, desene şi culori se schimbau cu mare viteză, ceea ce-i provoca lui Miriam schimbări bruşte de fizionomie, trecând de la râs la uimire, la tristeţe, mânie şi lacrimi.

Nu era uşor de stat cu ei la masă. Timp de o oră Generalul nu ştiu niciodată ce vor. Nu ştiu dacă reacţiile lor aveau legătură cu el sau erau doar un joc între cei doi, un schimb de intimităţi, mai ales că, din când în când, ea îşi dădea ochii peste cap, gemea, icnea, ţipa, făcea ca toţi dracii, pentru ca imediat să-şi ia o mină serioasă, devenind, sau doar părând a fi, foarte atentă la ce se vorbea.

Ramon Garcia Carrasco uită cu desăvârşire de Cornelia care, neavând altceva mai bun de făcut, se puse vârtos pe băut licoarea aceea numită Fulger Globular, ceea ce o aduse, cu timpul, într-o stare euforică, dacă cuiva nu-i place cuvântul „beţie”. Dar Ramon nici măcar nu observă asta, toată atenţia lui era concentrată spre masa Generalului, descifrând după mişcarea buzelor conversaţia dintre cei trei. Dacă înţelese însă tot ce spunea Generalul, întrebările lui care erau, de fapt, un mic interogatoriu, mai greu îi fu cu replicile celor doi şi mai ales cu ale fetei, care vorbea atât de incoerent, atât de...

Miriam se prăvăli ca fulgerată peste spătarul scaunului şi, cu ochii închişi, spuse:

— Fâlfâie negru... florile sângerează... mireasa naşte...

Apoi un strigăt. Generalul sări în picioare, uitându-se temător în jur. Dar nimeni nu era atent la ei. Doar tipul de la masa din colţ, holbându-se la Miriam, mai exact la gura ei care scosese strigătul acela... Strigătul de victorie al Generalului. De unde-l ştia?

Acoperindu-şi gura cu palma, Generalul mai spuse ceva, Ramon îşi dădu seama de asta după atenţia pe care i-o acordară cei doi.

— Hai să dansăm.

Cuvintele veniră de-aproape, erau puternice, miroseau a băutură.

— Cornelia, nu...

— Hai mă, ce, ai anchilozat?

— Te rog, nu...

— Atunci hai la mine. Vreau să facem treaba aia. Dar acuma pe bune, vreau să te simt în mine, să te storc...

— Nu acum, te rog...

— Eşti impotent?

Râse. De parcă ar fi fost ceva de râs.

— Nu-i aşa că eşti impotent? M-ai vrăjit cu chestiile alea, cu iepuraşi, cu... Impotentule!

Cornelia se ridică în picioare dărâmând câteva pahare, atrăgând atenţia celor din jur şi, stimulată poate şi de asta, strigă în gura mare:

— Impotentule! Fante de mahala! Cip de lut! Nu eşti în stare de nimic! Fetelor, fiţi atente la băiatu'! Vă pierdeţi vremea, ascultaţi-mă pe mine. Ăsta nu face deosebirea între GROAPĂ şi MORMOLOC.

Râsete. Viruşi didactici, foarte pudici. Nu excitau nici o mătură.

— Cornelia, te rog, linişteşte-te, uite, îţi promit că după...

— Ce-mi promiţi, mă, ce-mi promiţi? Trebuie să poţi, ca să ai ce promite. Huo! Impotentule!

Şi se îndepărtă de masa lui Ramon greu, foarte greu, bolborosind, vorbind cu cei pe lângă care trecea sau doar pentru sine:

— Impotentul dracului! Hai, măi băieţi, care mă regulează şi pe mine? în seara asta sunt darnică, astăzi le fac pe toate, să moară mortu' ăla...

Dar pe Ramon nu-l mai interesa Cornelia, cea care îşi dezgolise sânii în onoarea lui, minunata Cornelia cu sânii goi.

Se întoarse spre masa Generalului, dar masa era goală. Cei trei plecaseră. Când? Unde?

„Fir-ar a naibii de putoare! Se pare că am intrat mult prea bine în pielea playboy-ului, din cauza femeilor pierd totul."

Se ridică şi porni însoţit de privirile dezaprobatoare, înfierbântate sau doar miloase ale femeilor. Una chiar îi şopti la ureche:

— Nu vrei o îngheţată pe băţ, puiule? Te învăţ eu cum se mănâncă.

Şi limba femeii i se strecură în ureche provocându-i o senzaţie de dezgust, dar parcă-i şi plăcu, în acelaşi timp. Ramon încercă să fie amabil, să-şi mai îndulcească faima, muşcând-o de lobul urechii şi şoptindu-i:

— Hai s-o lăsăm pe altă dată, bine? Te caut eu.

— Cauţi pe mă-ta! îi strigă individa în ureche, scuipându-i parcă cuvintele.

Lucru care nu-l dezamăgi deloc pe Ramon, ba chiar îl binedispuse, aşa încât îi trase o palmă peste cur şi, făcându-i cu ochiul, se îndreptă spre ieşire.

Cornelia rămase în Salon, lovindu-şi pântecele cu pumnii. Ochii TOYAMA îi străluceau în mijlocul ringului de dans, ceilalţi se înghesuiau din nou în jurul ei, muzica agresa iarăşi urechile şi ochii, ea era acolo.

Cine era ea? O amintire. În memoria lumii exista un bit care se chema aşa: *Cornelia cu sânii goi*.

(1993)

SINUCIDEREA DIN STRADA MIERLEI

1.

O nesfârşită toamnă se instalase în ziua aceea pe strada Mierlei. Trăsurile, foarte puţine de altfel, care se avântaseră până acolo, scârţâiau prelung şi violet în lumina întinsă ca o pânză de păianjen între cele două felinare: unul în faţa băcăniei *La sora lu' Nae,* iar celălalt, mai vechi, în faţa pensiunii.

Pensiunea era singura casă care mai rămăsese în proprietatea domnişoarei Polizu. Asta după ce Haralambie Polizu, colonelul, pierduse la cărţi toată strada. Poate părea ciudat, dar strada Mierlei era moştenirea pe care i-o lăsase Ghedeon ăl bătrân când, aşteptat de întreaga familie, îşi dădu, spre bucuria tuturor, obştescul sfârşit, cum se zice. Toată lumea se aştepta la ceva gras, mai ales după ce, cu doi ani în urmă, fusese găsită, la Târgovişte, o cronică anonimă care atesta domnia lui Ştefan Prunache, bunicul lui Ghedeon. Zece zile domnise, şi chiar aşa era consemnat în cronică, „domnitorul celor zece zile". Atât i-a trebuit familiei, pentru a visa la averi fabuloase. Şi când marea avere se dovedise a consta doar în strada Mierlei – ce stradă?!, un fundac, acolo, cu doar şase case – cu toţii înnebuniră.

Uşa băcăniei era deschisă, semn că zorii zilei l-au prins în plină activitate pe Simion, băiatul de prăvălie. Stătea la tejghea aranjând bomboanele, pânzeturile, colonialele şi privirea îi colinda pe stradă bătând la uşa atelierului de împăiat păsări exotice al domnului Mardale, la fereastra domnişoarei Fratu, cea care nu ieşea niciodată, la uşa domnului Caragiu, o, nu, nici o legătură cu celebrul ceasornicar, acela locuia cu două străzi mai încolo. Îşi continua apoi drumul pe stânga, unde era casa doamnei Ignat, văduva care-şi creştea cu greu cei patru copii, brodând. Pentru cine? Nimeni nu ştia. Privirea lui Simion îşi încheie plimbarea în dreptul uşii imense după care stătea, într-o continuă aşteptare, Hermiona Fanachi, soţia unui basarabean înrolat în Legiunea Străină. Pe acesta însă nu-l mai văzuse nimeni de vreo doi ani, ceea ce făcea ca, pe seama lui, să circule tot felul de

poveşti. Participarea la războiul din Africa şi un deces în condiţii misterioase, urmat de îngroparea la miezul nopţii în pivniţa casei erau cele mai plauzibile dintre ele, dar numai atât.

Băieţi de casă treceau zgribuliţi pe stradă, un frig ascuţit intrându-le în oasele subţiri, muiate de ceaţa veşnică a acestei străzi, dar şi de bastoanele stăpânilor care nu erau toţi nenea Gogu de la Filantropie, ăla de dădea tuturor copiilor de pe stradă acadele, susan şi chiar, uneori, câte-un pahar de bragă. Pe lângă liniştea de început de lume, anterioară rostirii Cuvântului, ceaţa aceasta cu miros de mobilă veche, care se făcea simţită la tot pasul, îţi intra prin piele, prin ochi, făcând parte de-acum din fiinţa celor care locuiau sau treceau numai pe aici, era una din trăsăturile caracteristice, inconfundabile, ale străzii Mierlei, după care o puteai recunoaşte chiar dacă erai adus aici pe căi ocolite şi legat la ochi.

O nesfârşită toamnă se instalase pe strada Mierlei în ziua aceea în care Simion, băiatul de prăvălie al surorii lui Nae, găsi cadavrul.

— Un cadavru în mijlocul străzii Mierlei, închipuiţi-vă! Ce-ar fi spus domnul Haralambie, de-ar mai fi trăit? Bine că l-a strâns bunul Dumnezeu la el şi nu l-a lăsat să trăiască s-o vadă şi pe-asta!

Domnişoara Fratu. Cu siguranţă, ea a spus asta, doar ea o putea face. În rest...

— Vr'un chefliu, dă-l în mă-sa, a ieşit să moară pe străzi.

— S-o mierleşti pe strada Mierlei. Păi nu-i caraghios?

— Lua-i-ar dracu' să-i ia, că peste tot te izbeşti de ei. Da' cine-i, soro? De p'acia? D'al nostru?

— Aş! D'al lor, vezi bine.

Anghelache mereu vorbea în dodii, pentru el nimic nu era serios şi important dacă nu era lichid şi nu avea miros de prună.

— Trăiască dom' Prunache. Vivat!

Cei de pe strada Mierlei mai văzuseră ei morţi, bătuţi, ba chiar şi pe una violată, acum trei ani,

— A-mbăloşat-o toată.

— Şchiopu', nebunu', pilepticu', las' că ştim noi cine-a fost!

Ştiau ei, clar că ştiau.

De data asta însă perdelele au rămas nemişcate,

— Ba, s-au mişcat, să-mi sară ochii, s-au mişcat ast'noapte, dar

în dosul lor nimeni, nu copil, nu mai mare, nici măcar vreo babă.

Şi totuşi, toată lumea ŞTIA că acolo, în mijlocul străzii, era un cadavru.

— Să fie sănătos!

2.

Septimiu Găvan, bărbatul acela înalt şi chipeş care mai întârzia din când în când prin bucătăria pensiunii domnişoarei Polizu, avea de împărţit ziarele şi câteva scrisori. Ajunsese poştaş dus de viaţa care-i dăduse cu o mână talentul de a potrivi cuvintele, era poet, publicase chiar şi vreo două poezii în *Literatura Nouă*, dar cu cealaltă mână îi luase bucuria iubirii împărtăşite şi, după poezie, iubirea era, pentru el, lucrul cel mai important. Dar n-a avut parte.

— Toate se plătesc pe lumea asta, toate.

îşi zicea când disperarea i se strecura pe sub cămaşă, mângâindu-i pieptul osos, făcându-i toate alea în el fremătătoare şi atunci avea senzaţia că fierbe, că vine ceva din el care vrea să iasă în afară, şi pe unde să iasă, şi unde să iasă...? Hârtia suportă orice. Da. Într-un fel. Dar acolo, pe hârtia aia, dădea din el gunoaiele, reziduurile, prea-plinul însă şi ce era mai frumos în el. Aşa se adunau poeziile în caiete care nu se mai terminau, acolo se ducea viaţa lui, adevărata lui viaţă, pentru că în cealaltă...

Îşi aranja pachetele pentru strada Mierlei. Întotdeauna făcea acest lucru în ordinea caselor. Pentru domnişoara Fratu, avea revista *Mariana*, din care înlăturase grijuliu pasajele mai decoltate. Pentru domnul Caragiu, *Universul* şi *Omul de afaceri*, împreună cu câteva scrisori obişnuite, toate cu antet, de la firme cunoscute, a căror onorabilitate era mai presus de orice îndoială. Doamna Ignat era destinatara unei scrisori venite de la Liceul Naţional, unde învăţa Maximilian, adică Max, fiul cel mare. Acesta era rodul primei căsătorii, cu Ioan Rareş Maximilian Georgescu, un bărbat întreprinzător care reuşise până la urmă în viaţă. Ce păcat că actuala doamnă Ignat, văduva Ignat, de fapt, nu avusese suficientă răbdare! După divorţ domnul Georgescu nu s-a mai recăsătorit, îndreptându-şi toate eforturile în direcţia reuşitei în afaceri. Şi, ca în toate cărţile pe care şi fosta-i soţie le citea cu pasiune, reuşita nu întârzie prea mult, dându-i posibilitatea asigurării unui viitor ferit de griji lui Maximilian, rămas la el. Îl dăduse la Liceul Naţional, un liceu cu faimă de unde ieşiseră oameni mari, profesori, politicieni, membri ai Academiei. Nu interzisese relaţiile dintre fiu şi mamă, neavând nici un fel de resentimente faţă de fosta soţie, chiar şi după ce aceasta s-a recăsătorit. Mai mult, după moartea domnului Ignat a ajutat-o şi încă mai

continua s-o ajute, bineînţeles sub o formă elegantă, recomandând-o soţiilor prietenilor lui, interesate de broderii. Ea nici nu ştia asta.

Următorul pachet, Septimiu Găvan îl făcu pentru domnul Mardale: *Revista Ştiinţelor şi Călătoriilor* împreună cu *Magazin istoric*. Apoi, pentru Hermiona Fanachi, ziare fraţuzeşti şi englezeşti, în care nici de data asta nu era vreo ştire despre presupusa expediţie în America de Sud, iar în notele despre războiul din Africa nu se pomenea în nici un fel numele locotenentului Georges Fanachi. În fine, mai rămăseseră scrisorile adresate locatarilor pensiunii domnişoarei Polizu şi încă o scrisoare cu care nu ştia ce să facă. Pe plicul acesteia scria: Doamna A, strada Mierlei.

Cine să fie această misterioasă doamnă A? Cunoştea toate persoanele de pe strada Mierlei, dar doamna A... Şi cum adică A? Ce, ăsta-i nume? Puse totuşi scrisoarea alături de cele pe care avea să le lase la pensiune, gândindu-se ca tot acolo să întrebe de adresantă. Cine ştie...

Dar ce fel de doamnă să fie asta? Doamnă-doamnă sau... aşa, ca madam Popescu, grasa aia cu guşă şi perciuni care are pretenţia să-i spui doamnă doar pentru că merge în fiecare an la băi, la Pucioasa? Cu aceste întrebări încreţindu-i chipul, apăsă clanţa şi intră.

Veturia îl întâmpină ca întotdeauna.

— Bună dimineaţa, Timi, ce veşti ne mai aduci?

Şi el începu să înşire despre falimentul lui Jackson, Rogers & McCartney, despre războiul din Africa şi moartea unui dresor de tigri în plin spectacol la Viena, despre succesele concertelor susţinute în Europa de Radu Maltopol, un Chopin al zilelor noastre,

— Da, da...

nu ştia ea, Veturia cine era acest Şopan, dar dacă aşa scriau ziarele...

apoi despre ciuma din Madagascar şi lăsă la urmă ceea ce toate ziarele aveau pe prima pagină: sinuciderea din strada Mierlei.

— Sinucidere pe strada Mierlei? Haida, de!

făcu Veturia neîncrezătoare, dar Septimiu Găvan o informă că era o coincidenţă năstruşnică şi încă nu era singura. Apoi îi povesti.

— Se pare că totul a pornit de la o nenorocită de scrisoare,

începu el, aşezându-se mai comod în scaun şi lăsând pe podea geanta lui enormă de poştaş pe care, până atunci, o ţinuse pe genunchi. Nu înainte însă de a pune pe masă teancul de scrisori destinate locatarilor pensiunii.

— O scrisoare pe care a primit-o o oarecare doamnă Vinea. Din câte mi-am dat eu seama – nu ştiu ce s-o fi întâmplat de data asta, că ziarele n-au

dat prea multe amănunte – cică se aşteaptă noi descoperiri. O fi!

Septimiu Găvan rămase cu privirea atârnată undeva, dincolo de Veturia. Ceva îi spunea că

— Auzi? Tu-ţi mai aminteşti de cazul ăla, de-acum zece ani, când...

— Lasă-mă, dragă, cu ce-a fost acu' zece ani, zi mai bine ce-i cu scrisoarea.

— Scrisoarea? A, scrisoarea. Vroiam să-ţi spun de doamna asta... Vinea. Eu cred că mare poamă a fost la viaţa ei.

Zâmbi subţire, aluziv, iluziv, ca orice bărbat când vorbeşte despre o femeie disponibilă, dispusă, la-ndemână. Continuă:

— Măritată de trei ori, fără copii... Eu nu-nţeleg. Cum adică să nu faci copii? Păi, atunci, de ce te mai măriţi?

— O fi fost stearpă.

— Stearpă? Aiurea! Dacă era stearpă mai umblau atâţia bărbaţi după ea? Tu ce zici? M-ai vedea pe mine trăind cu una stearpă?

— De, ştiu şi eu?

— Nu s-a născut încă stearpa aia care să-l îmbrobodească pe Septimiu Găvan... Ţi-am zis ce-am păţit dimineaţă? Au vrut să-mi fure ziarele.

— Cum aşa?

— Aşa, bine. Au văzut că nu-s acolo şi ce şi-or fi zis? Calul fără stăpân e al celui ce-l încalecă. Am întârziat azi puţin, nu ştiu ce-am avut, m-a luat ameţeala pe stradă. Eram prin dreptul şcolii când s-a întâmplat. Cred că m-am rezemat câteva minute de gard până mi-am revenit. Şi când am ajuns acolo să iau ziarele, ce crezi? Dau de un băietan care tocmai ridicase pachetul meu şi se pregătea să dispară cu el. Mă gândeam ce să fac, era doar un copil, nu puteam să... Şi numai ce zic: mă băiete... Că ăla cască nişte ochi cât cepele, de parcă ar fi văzut o stafie, scapă pachetul din mâini şi o rupe la fugă. Copil, ce vrei? Dar cine l-a pus să fure? Că lui la ce-i trebuiau? Şi să vezi. Când m-am întors, tot prin dreptul şcolii, iar mă apucă ameţeala. Ce-o fi...?

— Nu ştiu, da' parcă şi eu m-am simţit aşa, ca şi cum...

— Dar parcă-ţi povesteam altceva...

— Cu sinuciderea.

— Aşa. Şi ce ziceam?

— Păi, cucoana aia... fără copii.

— Aşa, aşa. Şi s-au ţinut după ea o droaie de bărbaţi. Tot unul şi unul. Numai oameni înstăriţi, cu averi, cu fabrici... Cum o fi arătând haimanaua?

— Păi n-au dat şi ei o poză, acolo, la ziar?
— N-au dat, că e în spital.
— Da’ nu s-a sinucis de tot?
— Nu, că nu ea... Stai să vezi, ce mă tot întrerupi?
— Bine, bine, tac.
— Aşa... Şi matracuca şi-a făcut de cap. Cu toţi. Unul câte unul. Şi după o vreme le spunea că, de fapt, ea iubeşte pe altul, că... Mă rog. Apoi urma altul, şi altul, dar nu altul ăla, că ăla era un amor de-al ei din tinereţe, de ăla nu ştia nimeni.
— Şi cu bărbaţii ei cu cununie, tot aşa...?
— Tot. Una-două le zicea: eu nu te pot iubi, pe altcineva iubesc eu. Mai bine îţi redau libertatea. De ce să te nenorocesc şi pe tine cu nefericirea mea? Şi hop, divorţul! Şi tot aşa până într-o bună zi când a dispărut. Vezi, tu, ăia, bărbaţii ei, o tot căutau, că poate s-o fi răzgândit, că poate ăla, iubitul ei, o fi murit... Mai aveau oamenii o speranţă, că toţi au iubit-o şi şi-au lăsat casă şi neveste şi copii pentru ea. Şi-atunci, madam fâşti! Dispare. Ca-n romane. Şi îi linişteşte pe toţi. Şi n-a mai ştiut nimeni de ea până acum, cu sinuciderea.
— Ei, şi cu sinuciderea cum a fost, până la urmă?
— Ziceam că totul a pornit de la o scrisoare primită de această doamnă A... adică doamna Vinea, dar, că mi-am adus aminte... Cunoşti pe strada asta pe cineva, doamna A?
— Doamna A?
— Da.
— Ba.
— Zi mata. Am o scrisoare către doamna A şi nu ştiu cui s-o dau. Ţi-am lăsat-o cu celelalte, o fi vreo damă care stă aici şi-şi zice aşa.
— Damă? La noi? Timi, dar pensiunea domnişoarei...
— Bine, bine, n-am zis nimic. Ziceam de scrisoarea aia... I-a fost adusă la pensiunea unde stătea. Avea o cameră la etajul întâi, chiar în capul scărilor...
şi, parcurgând cu privirea treptele care urcau spre etaj, Septimiu Găvan se opri.
— Ei, ce e?
— Nimic. Voi ce-aveţi acolo?
— Unde?
— Acolo, prima uşă.
— O cameră, ce să avem? Da’ nu-i ocupată.

— Cam aşa era şi la pensiunea unde stătea tipa. Ce mai seamănă pensiunile astea! Am mai văzut vreo două la viaţa mea şi erau exact la fel. Ei, şi cum îţi spuneam: scrisoarea i-a fost adusă de cineva. Un bărbat. Ăsta-i victima.

— Ăsta? Păi, de ce să se sinucidă? Şi cine era el, de fapt?

— Nu ştiu.

— Cum nu ştii? Uită-te-n ziar.

— Păi, tocmai asta e. Auzi şi tu, hal de poliţişti! Doamne, unde-i poliţia de-altădată? A trecut o zi de când s-a omorât şi încă n-au aflat cum îl cheamă. I-au dat poza la ziar, că doar-doar l-o recunoaşte careva... ptiu!

— Au dat mortu' la ziar? Ia să văd... Drace! Timi, dacă nu te-aş vedea aici, în faţa mea şi dacă nu te-aş auzi povestind, aş jura că tu eşti ăsta.

— Vezi să nu juri strâmb. La-nceput şi mie mi-a părut că... Dar, după cum vezi, sunt aici, vorbesc... Ce, n-ai mai văzut oameni care să semene? Şi-apoi tata... Mare crai a fost la vremea lui. Poţi să ştii?

— Timi, cum vorbeşti de domnu' Găvan? Se poate? Dumnealui care... Doamne, Doamne, aşa ceva...

— Stai să vezi mai departe. Şi ăla – ăsta, mortul -, îi duce scrisoarea în cameră.

— Păi, ce pensiune onorabilă o fi fost aia unde să stea o doamnă şi în care intra aşa, cine vroia?

— Ştiu eu? Vezi, tu, Veturia, interesant e că o zi întreagă poliţia n-a reuşit să scoată nimic, de la nimeni. Toţi ăştia de pe stradă parcă s-au tâmpit. Nu scot o vorbă, sau vorbesc fără şir, că nici nu ştii ce să crezi.

— Pe mine nu m-a-ntrebat nimeni, nimic.

— Vin ei şi-aici, nu-ţi fă tu griji. Or fi vorbit cu domnişoara. Chestia e că din ce-au scos de la ceilalţi, de-abia, de-abia au reuşit să facă la loc povestea, cum s-a întâmplat. Dar nici un nume, nimic, nici un amănunt care să dezlege misterul sau măcar să le dea o idee. Deşi, se pare că se ştiu destul de multe despre întâmplarea asta, dar toţi sunt speriaţi sau şocaţi sau... Naiba ştie ce-o fi la mijloc. Nici scrisoarea n-au găsit-o. Adică au găsit-o ei, dar numai un colţ, că madama i-a dat foc. Doar un cuvânt a mai rămas din ea: Anisia. Asta mi-a amintit de o fată cu care... hm... am copilărit eu în orăşelul ăla împuţit. Ştii? Ţi-am mai povestit eu. O chema Anisia. Auzi, ce idee şi pe taică-su: s-o boteze Anisia. De unde o fi luat numele ăsta? Dar era o fată frumoasă... N-am văzut alta mai frumoasă ca ea. Avea nişte ochi verzi

ca frunza stejarului... Şi nişte buze... Şi linia nasului... Şi... A plecat din orăşelul ăla. Se zice că s-ar fi măritat, dar nu cred.

— Adică de ce nu crezi?

— Uite-aşa. Nu-mi vine să cred.

— Păi, nu ziceai că era frumoasă? Cum să nu se mărite?

— Şi ce-are una cu alta? Toate fetele frumoase trebuie neapărat să se mărite? Uite, am auzit că şi domnişoara Fratu era o frumuseţe şi, cu toate astea, nu s-a măritat.

— Ei, cu ea e altă poveste...

— Ştiu, ştiu. Poveşti de adormit copiii. Cine are timp s-o creadă? Dar Anisia mea nu s-a măritat. Simt eu... Şi ţie ce-ţi pasă?

— Da' nici nu-mi pasă, ho! Ce te-ai enervat aşa? Zi, mai bine, cum a fost cu sinuciderea aia că, uite, s-a făcut aproape zece.

— Zece? Aşa repede a trecut timpul? La ora asta trebuia să fi împărţit deja ziarele pe toată strada. Să vezi ce perdaf o să-mi tragă domnul Caragiu... Gata, las' că-ţi mai spun eu, mai vin eu pe-aici...

— Adică cum? M-ai stârnit şi-acuma pleci? Mă laşi aşa, cu mortu'n stradă? Nu-mi zici cine e, nici cum s-a omorât, de ce...

— Ei, ce şi cum şi-n ce fel...

Ea a citit scrisoarea, el se uita la ea, ea a început să plângă şi a aruncat scrisoarea-n foc, el stătea tot acolo, pironit în uşă, ea a început să caute ceva prin cameră, el se uita la ea, ea a găsit ce căuta, căuta o sticluţă, a băut din ea şi a căzut ca fulgerată pe covor, ţeapănă.

— El o iubea, ţi-am zis? Nu? îţi spun acum. Şi când a văzut asta, pe ea lungită acolo, pe jos, a fugit din cameră şi a doua zi l-au găsit mort. Simplu. Ca-n cărţi. Ba, parcă am mai şi auzit de-aşa ceva.

— Da' ea n-a murit.

— Păi, nu ţi-am spus că e la spital? N-a murit. Nu era bună otrava.

— Săracu' băiat...

— Sărac, nesărac, ce i-a trebuit? Dumnezeu să-l odihnească. Parcă văd că iar o să-şi retragă domnul Caragiu abonamentul.

Septimiu Găvan păşi dincolo

— Când or fi tipărit ăştia ziarele, dacă de-abia azi dimineaţă l-au găsit? Şi când o fi murit, de fapt?

de uşa pensiunii, în strada Mierlei, unde era aşteptat cu ziarele şi scrisorile. Era zece şi jumătate.

3.

Pe la prânz, mai exact pe la 12 fix...

Dar mai interesează pe cineva asta? Chiar interesează? Poate doar poliţia...

Pe la prânz, în uşa pensiunii domnişoarei Polizu, de pe strada Mierlei, apăru Anisia Iorga, actuala doamnă Vinea. Veturia o conduse în camera din capul scărilor, dar nu zăbovi prea mult acolo, lăsând-o singură la despachetat. Era încă sub puternica impresie pe care i-o făcuse istoria povestită de Septimiu Găvan. N-o mai văzu pe doamna Vinea până a doua zi dimineaţă.

Ce s-a întâmplat în acest interval nu e greu de imaginat.

La ora ceaiului, Septimiu Găvan căută în enorma sa geantă revista *Ştiinţa Azi* în care auzise că ar fi apărut un articol despre experienţele profesorului Mustea, vecinul lui. Urmărea de multă vreme aceste experienţe şi aştepta, ca toţi cei interesaţi, finalizarea lor, prevăzută pentru aceste zile.

Când să desfacă revista, din ea alunecă pe podea un plic.

— Oare ce scrisoare am uitat să predau?

gândi el, sau spuse, sau numai noi, iubite cititorule, ne imaginăm asta.

Întoarse plicul. Doamna A, strada Mierlei. Fără a mai sta o clipă pe gânduri, îşi îmbrăcă haina şi porni în fugă spre pensiunea domnişoarei Polizu.

În drum, se abătu pe la profesorul Mustea să-i ducă revista, gândind (probabil) să-l roage ca într-una din zilele următoare să i-o împrumute pentru a o citi. Dar nu avu succes, i se spuse că domnul profesor nu se simte bine, să fie amabil să treacă pe-acolo a doua zi. Lăsă revista şi porni mai departe spre strada Mierlei.

Veturia nu era. Nimeni nu era jos. Dar uşa camerei din capul scărilor tocmai se închidea.

— Precis că Veturia pregăteşte camera pentru vreun nou locatar.

spuse Septimiu Găvan (sau doar îşi imagină că spuse asta. Sau gândim noi că ar fi trebuit să spună).

Urcă treptele cu plicul în mână şi intră fără să bată. O femeie tresări şi se întoarse cu faţa spre el. Era foarte frumoasă. Nu fu în stare să-i spună nimic. Nici măcar să îngaime o scuză. Dar nici nu se clinti. Nici ea nu spuse nimic (deşi ne-am fi aşteptat la o reacţie din partea ei). O pereche de ochi verzi ca frunza stejarului îl fixau surprinşi.

— Drace! dar asta...

(Nimic. N-a spus nimeni aşa ceva.)

— Anisia! Tu aici?

— Septimiu? Septimiu Găvan?

— Chiar el. În carne şi oase. Sau, mai bine zis, ce-a mai rămas din el...

— Mi-ai adus o scrisoare?

(îi luă scrisoarea din mână)

— De unde ai ştiut că eu sunt doamna A? Dar cum ai aflat că am venit aici, că doar de câteva ore sunt în oraş?!

Deschise plicul şi începu să citească. Devenea din ce în ce mai palidă. El se uita la ea. Ea începu să plângă şi aruncă scrisoarea în foc. El stătea tot acolo, pironit în uşă. Ea căuta ceva prin cameră. El se uita la ea. Ea găsi ceea ce căuta, o sticluţă, şi îi bău conţinutul. Căzu ca fulgerată pe covor, ţeapănă. El o iubea. Toată viaţa lui a iubit-o. A căutat-o, a aşteptat-o şi tocmai când aproape că îşi pierduse şi ultima speranţă, tocmai când reîntâlnirea s-a produs, cum să... Nu e drept. Dar nu venim pe lumea asta pentru că aşa e drept. Doar că... La ce bun a mai trăit atâţia ani, cu aşteptarea, cu speranţa...? Cum zicea el în *Literatura Nouă*? „Doctor în speranţe, as în aşteptări...” Mai bine îl lăsau atunci când a încercat şi el băutura aceasta, dar de unde era să ştie el, Septimiu Găvan, că îi schimbaseră conţinutul sticluţei? De unde? Şi totuşi nu se putea termina aşa. Sau dacă da, atunci să se termine cu adevărat. Şi pentru totdeauna. Viaţa asta ca o paranteza pe care... cineva s-o închidă... cine ştie... când...

Septimiu Găvan plecă şi nu-l mai văzu nimeni până a doua zi în zori (ziua aceea în care o toamnă nesfârşită se instalase pe strada Mierlei), când Simion, băiatul de prăvălie al surorii lui Nae, îi găsi cadavrul.

Simplu. Ca-n cărţi. Ba, parcă s-a mai auzit aşa ceva. Când? Ieri? Azi? Mâine? Dar, la urma urmei, ce importanţă

4.

O nesfârşită toamnă se instalase în ziua aceea pe strada Mierlei. Profesorul Iordache Mustea îşi făcea plimbarea de seară. Ieşind în stradă, aruncă o privire spre şcoala ce se afla chiar peste drum. Asta i-a dat întotdeauna un sentiment de siguranţă, de linişte, de împlinire pe care nu şi-l putea explica. Apoi o făcu la dreapta, pe Sitarului, după care intră pe Mierlei, urmându-şi traseul obişnuit. În mâna dreaptă ţinea revista *Ştiinţa*

Azi care avea şi ea, pe prima pagină, fotografia lui Septimiu Găvan, întins în mijlocul străzii, aşa cum l-a găsit în zori Simion, băiatul de prăvălie al surorii lui Nae. Revista îi fusese adusă cu o zi înainte, pe la ora ceaiului – i se spusese, dar n-o citi decât când simţi că şi-a revenit din şocul pe care i-l provocase experimentul din ziua precedentă. Îşi aminti vag cele două momente de ameţeală, corespunzătoare ieşirii din timpul prezent şi revenirii, şi, făcându-şi plimbarea în acea seară când toamna, se ducea să predea articolul la redacţie. Pe drum, curios şi amuzat totodată, profesorul Iordache Mustea citea – pentru a câta oară? – articolul apărut în revistă (singura dovadă palpabilă a reuşitei experimentului) şi vâna modificările asupra textului acoperit cu grijă şi pus în buzunar, modificări pe care redactorii prestigioasei reviste aveau să le facă în noaptea care se apropia să încheie ziua aceea când o toamnă nesfârşită.

— He, he! Aşa e. Nimeni nu citeşte data de pe ziare. He, he!

Era vesel bătrânul, mai vesel ca de obicei. Îi ieşise. Da. Reuşise. El, Iordache Mustea. Avea dovada.

Oare mâine avea să mai primească o dată revista?

— He, he!

(1985)

JUCĂTOR PE VIAŢĂ, INDEXAT LA PALADINI

Lui Dănuţ Ivănescu,
în speranţa că ne vom întâlni şi Dincolo

Mizerabili, anii trec unii după alţii ca un tăvălug, strivind în graba lor cele întâmplate şi cele visate.

Klaus Lehnor Quasarrakis, Paladinul, îşi spuse repede, repede, repede „Şi nu ne duce pe noi in ispită”, dar degeaba, ispita este întotdeauna mai puternică. Ştia bine asta, participase şi el la Marele Joc, se număra şi el printre acei ofiţeri-programatori care jucaseră tot: avere, familie, carieră...

Şi n-a învins.

Şi dacă nu, cu ce-a rămas?

Cu degetele suplimentare de la mâini. Seven Fingers îi spunea Ivanez.

Cu ochii arşi, ca ai tuturor programatorilor.

Cu patima jocului.

Sălile de joc colcăiau de foşti ofiţeri-jucători. Indexaţi în Ordinul Paladinilor, programatorii rătăcitori băteau în lung şi-n lat Fagurele Spaţial de la o planetă la alta, în căutare de jocuri noi, de parteneri noi sau măcar de alt peisaj. Şi nicăieri ca pe Nova Tortuga nu se simţeau mai acasă.

Planeta asta parcă era făcută anume pentru ei. Aici nu se venea decât pentru afaceri, jocuri, sex şi droguri. De plecat, se pleca mai greu. Jucătorii niciodată. Ceva îi reţinea aici, ceva ce intrase în ei dar când?, cum?, nu ştiau...

Era Simţul Planetei, pe care nu mai trebuia să şi-l creeze singuri cum făceau cu Percepţia Viului pe Sukharr, planeta de piatră. Sau cu Simţul Aburului Absolut, unicul şi totalul simţ care putea fi avut şi de care era nevoie pe Caron, planeta de abur. Acolo totul era abur, chiar şi vizitatorii ocazionali se prefăceau în abur.

Pe Nova Tortuga nimeni nu se rătăcea, Simţul Planetei era în continuă lucrare. Oricine se simţea acasă din prima zi, oricine îşi putea dori toate femeile pentru că aici le putea iubi, indiferent dacă erau toneziene gelatinoase sau zorgate gheboase, cu chipul şi trupul împânzit de orificii ca nişte rutine autogene. E drept că la acest capitol mai dispuneau şi de integratoarele de senzaţii. Multe dintre ele erau aduse ca accesorii de cei

care făceau contrabandă cu flori şi mirese. Cele mai multe însă erau făcute artizanal în navele-locuinţă instalate la periferie, în marginea junglei, de ciparii spaţiului, nomazii care bântuiau Fagurele, cu femeile lor frumoase, aproape umane, cu scandalurile iscate din te miri ce şi cu meseriile lor atât de utile.

Mai bine ar pleca pe Kaloghera, în perioada a 5-a violetă.

Erau doi ani de când Klaus Lehnor Quasarrakis încerca să renunţe la jocuri. Dar cum s-o facă aici, pe Nova Tortuga? Cine s-a lăsat de femei trăind într-un harem? Respingea din toată fiinţa lui eunucizarea. El voia doar să renunţe la jocuri. Atât. În rest...

Alţii o făcuseră. Pe unii îi mai întâlnea încă pe străzi dosnice şi mizerabile, rezemând pereţii, cu mufele-n cap, visând, mimând trasee de gând. Tare ar fi vrut să poată face ceva pentru ei! Nu ştia ce. În fond, erau colegi de-ai lui, fuseseră parteneri sau adversari în Marele Joc, se stimaseră... Exista un respect... Programatorul rămâne tot programator, cu toate viciile, cu toate slăbiciunile... Eunucii nu. Ei nu mai erau nimic din ce fuseseră. Doar braţe, picioare şi sex. În rest... o tablă goală. Doar structura unui fişier care nu va mai fi niciodată umplut. Şi radierea din Ordin. Pentru Quasarrakis, retragerea titlului de Paladin era răul suprem.

Pentru Quasarrakis.

Mai bine ar pleca pe Kaloghera, în perioada a 5-a violetă.

Dar de unde bani? Ca să ai bani, trebuie să-i câştigi, iar ca să-i câştigi, aici, pe Nova Tortuga, trebuie să joci. Prostituţia nu-i pentru oricine. Cel puţin la prima vedere. Nu se simţea pregătit pentru asta. Deşi, în ultima vreme, îşi descoperise oarece înclinaţii... Dar poate că nu. Singurătatea, plictiseala, golul prea mare din el... Agorafobia interioară...

Klaus Lehnor Quasarrakis se lăsă în voia paşilor care, bine struniţi de Simţul Planetei, mereu la pândă, îl purtau pe străzi fără nici o ţintă precisă. Un ochi avizat însă ar fi recunoscut traseele fixe ca ale aerodinelor publice. De la *Zdrobitorul de Inimi* la *Deşte Iuţi*, de la *Gura Planetei* la Mufe, *Taste şi Ecrane*. Fără să-şi dea seama, refăcea drumurile lui de împătimit al jocurilor... Era o boală? Un drog?

Ca beţia erau jocurile pentru el. Îngrămădite pe tarabele ieşite agresiv în stradă, îşi expuneau indecent conectorii într-o devălmăşie totală, la îndemâna tuturor, curve electronice, căldări de foliculină mentală, vizuală, cloacă a viciului, dulce dar... Câţi erau în stare să reziste tentaţiei, câţi aveau tăria să nu-şi dezgolească mufa, câţi?

Mai bine ar pleca pe Kaloghera. Fără îndoială, toate perioadele violete îi plăceau, dar a 5-a avea ceva special. O avea pe Miriam, helpaşul. Femeia lui Darkovski. Sau poate doar extensia lui. Simţul lui în plus. Ceea ce-l făcuse să iasă câştigător din Joc, chiar dacă fusese eliminat. Datorită ei, lui Darkovski i se zicea învingătorix. Învinsese Jocul, dar nu ca participant, nu, ca atitudine îl învinsese. Fusese mai tare decât el. Darkovski măreţul. Superiorul. Şi toate astea pentru că o avea pe ea, pe Miriam, cu puterile ei. Psihotronic Miriam. Eroina. Heroina.

Klaus Lehnor Quasarrakis înainta printre tarabe, cu ochii alergându-i cunoscători de la un joc la altul, într-o lume a ecranelor. Peste tot în jurul lui erau numai ecrane: pe tarabele din stradă, în vitrinele magazinelor, în sălile de aşteptare, în cârciumi, în spitale şi în închisori. Ecrane, ecrane, ecrane... Oamenii nu mai aveau chipuri, aveau ecrane pe care îşi afişau figurile. De jur împrejur nu se mai vedeau copaci, nici iarbă, erau doar ecrane care arătau peisaje cu iarbă şi copaci. Lumea însăşi nu era decât un imens ecran şi fiecare pixel al lui era, la rândul său, un ecran.

Şi pe toate acele ecrane erau jocuri. Mai simple sau mai complexe. Pentru o oră sau pentru toată viaţa. Cu miză sau fără.

Erau doi ani de când Klaus Lehnor Quasarrakis încerca să renunţe la jocuri. Dar cum? Unde? Peste tot în jurul lui oamenii toceau tastaturile, şoriceii, joystickurile, mănuşile şi costumele, mufele, cordoanele... El avea curea. Un capăt, ca un cui, îi astupa gaura din cap. Pe celălalt, alt cui, îl ţinea între două dintre degetele mâinii drepte. Era greu să treacă printre tarabe, pe lângă vitrine, şi să-şi ţină cel de-al doilea capăt ca şi cum nu l-ar fi avut. De câteva ori mâna îi tresări, gata să fixeze capătul liber în cutia unui joc, dar de fiecare dată se abţinu.

„Şi nu ne duce pe noi în ispită. Şi nu ne duce pe noi în ispită.” îşi repeta întruna. Degeaba. Ispita e întotdeauna mai puternică. Nu era prima dată când afla asta.

Se opri în faţa unei uşi mari, albastre, şi aruncă o monedă în buzunarul încăpător al portarului. Acesta îi întoarse un zâmbet, dar numai pe jumătate, deh, marfă la mâna a doua!, şi îşi scoase chipiul pe care scria *Au bout du plaisir*.

Intră şi parcurse încet, uşor masochist, labirintul de coridoare. În faţa pereţilor cu ecrane ieftine, aproape gratuite, agonizau foste glorii ale Marelui Joc. Refuzaţi în Salon, îşi găseau aici doza superdiluată de joc, atât cât să-şi astâmpere neliniştea degetelor, tremurul muşchilor, nervii întinşi.

Jarry, Tropkin... Arbalete încordate, fără săgeţi, dar gata să-şi dea drumul. Ar fi fost de-ajuns chiar şi o raza de lumină, o adiere, o boare de curent iscată de un geam întredeschis... Ce puţin ne trebuie uneori, ce puţin... Cine şi-ar fi închipuit atunci, când ei împodobeau prima pagină a ziarelor, când umpleau toţi indecşii presei...?

Intră în Salon. Se aşeză într-un colţ de unde să poată cuprinde cu privirea întreaga încăpere. N-ar fi trebuit să intre aici. Cel mai bine ar fi fost să se ţină departe de tastaturi, de ecrane, de jocuri... Dar cum? Cine deţine reţeta renunţării? Şi toată adunătura asta care-l privea, îl spiona avidă, curioasă... De cum intrase începuseră să-şi dea coate, să caute cu înfrigurare jocuri tâmpite doar, doar...

Când se deschise uşa simţi cum ceva nedefinit aspiră toate răsuflările din Salon. Nu se mai auzea nimic, simţurile lui nu mai percepeau nici o vibraţie. Toate privirile erau aţintite spre uşă. În pragul ei se afla Generalul.

Cocheta Sara, nava de suflet a Generalului, găsise cu greu un loc în portul public de pe Nova Tortuga, dar vestea sosirii sale trecea deja din sălile de joc în baruri şi de acolo în bordeluri, de unde scotea în stradă miile de agenţi sau doar informatori ai Poliţiilor Reunite.

Alarma era în plină desfăşurare, turnul de control primea zeci de cereri de aterizare din partea navelor venite de pe toate planetele. Şi asta numai pentru că după ultima vizită a Generalului pe Nova Tortuga avusese loc căderea guvernului de pe Galla.

Oare ce se mai pregătea ?

Când silueta Generalului apăruse în capătul străzii Cazinourilor, strada era pustie deşi, cu numai câteva minute în urmă, hohotele lascive ale corrienelor se împleteau cu strigătele vânzătorilor ambulanţi de implanturi sau ale poliţiştilor care făceau razii prin cazinourile cu firmă verde, în căutarea contrabandiştilor de jocuri.

Firma verde era un titlu de calitate. Doar în aceste localuri funcţionau jocurile cele mai noi, aduse pe bani grei de pe Kalotronia. Din când în când mai apăreau însă şi ediţii-pirat confecţionate prin magaziile încropite în Zona Cipurilor Mişcătoare, groapa de gunoi a planetei. Cu timpul se dezvoltase o întreagă reţea care aducea contrafacerile pe Nova Tortuga. Aici erau plasate proprietarilor de cazinouri la preţuri pe sfert cât originalele.

Dincolo de pustiul străzii, Generalul ghicise viaţa Novei Tortuga pulsând în spatele uşilor, ochii poliţiştilor pândind în faţa ecranelor. Mergea liniştit mângâindu-şi cu mâna stângă proteza celei drepte pe care şi-o pusese, ca

întotdeauna, la coborârea din navă. Cotise pe o străduţă laterală, se oprise în faţa unei firme albastre: local vechi, obişnuit. Îi era cel mai drag, poate şi pentru că rămăsese neschimbat, acelaşi cum îl ştia de la început. Nu se dezvoltase, nu se grăbise să-şi pună firma verde, nu ţâşnise victorios deasupra celorlalte, dar nici nu dispăruse. Supravieţuise. Şi mai avea ceva frumos localul ăsta: se chema *Au bout du plaisir*.

Trecuse de portarul cam uzat, şi intrase. Gazul euforizant al primei încăperi, un produs dubios de provenienţă nikeniană, îi trezise amintiri din tinereţe.

Un grimofil se apropiase zâmbind mieros în timp ce chipul i se transforma, copiindu-l pe al Generalului. Dar acesta făcuse un semn din cap, n-avea nevoie, ca toţi ceilalţi de altfel. Grimofilii nu puteau stârni simpatii, nu se puteau face utili. Erau condamnaţi pe viaţă la inutilitate. Şi cine să aibă nevoie de ei, cu înfăţişarea lor dezgustătoare, cu toate organele alea exhibate cu o mândrie de neînţeles decât poate pe planeta lor...?

Generalul trecuse mai departe printre mese, statura lui punându-i pe fugă pe criolanii transparenţi şi obezi, aproape sferici, din pielea cărora varienii, cealaltă rasă inteligentă de pe Sardon, confecţiona îmbrăcăminte pentru femei.

Dar ce căuta Generalul nu era de găsit aici. Şi totuşi această adunătură îl fascina, îi procura de fiecare dată o plăcere ascunsă, perversă.

Apoi deschise uşa Salonului. Ceva nedefinit aspirase parcă toate răsuflările. Nu se mai auzea nimic, simţurile lui nu mai percepeau nici o vibraţie. Toate privirile erau aţintite spre uşă, spre el.

După momentul şocului, care pentru unii tindea să se prelungească, ceea ce era perfect normal, câteva persoane din Salon deveniră brusc preocupate de altceva, de nişte jocuri alese la nimereală, că numai aşa ar fi putut fi alese asemenea imbecilităţi. Generalul făcu câţiva paşi în încăpere şi totul reintră în normal. Privirile furişe aruncate din când în când spre el făceau parte din normalitate. Din *acea* normalitate. Klaus Lehnor Quasarrakis încercă să se integreze şi el în peisaj şi poate că ar fi reuşit mai bine dacă şi-ar fi programat un joc, dar erau doi ani de când voia să se lase. Se mulţumea să privească cu riscul de a provoca unele remarce nu tocmai plăcute din partea celor care îşi împărţeau acum interesul între el şi General. Mai puţin individul din colţ, de lângă uşă. Acesta părea să nu-l bage deloc în seamă, neavând ochi decât pentru proaspătul sosit.

Generalul se aşeză la o masă şi îşi programă un joc banal, pentru un singur jucător. Quasarrakis se abţinu cu greu să nu râdă. Era atât de banal, încât cei trei kyani de la masa vecină începură să răspândească în jur o lumină albastru-intens. Dar Generalul nu fusese niciodată luat în râs, nu era obişnuit, nu permitea. Şi mâna dreaptă, cea cu proteza, zvâcni spre cei trei, privirea lui îi fixă stăruitor, până când lumina aceea albastră păli, iar cel mai apropiat dintre ei se prăbuşi cenuşiu, fără viaţă.

În Salon totul se desfăşura normal, de parcă nimic nu se întâmplase. Lumea îşi vedea de jocurile ei, privirile zburau când spre General, când spre Quasarrakis. Unii îşi dădeau coate, alţii şopteau cuvinte secrete la urechile vecinilor, iar aceştia râdeau şi râsul le îngheţa pe buze când ridicau nasul din jocurile lor.

— Mama lor de gândaci! mai mormăi Generalul, referindu-se la cei trei.

Apoi tastă o mutare în urma căreia aparatul din faţa sa începu să scuipe jetoane până ce pe ecran apăru banda neagră. Asta nu se mai întâmplase niciodată până atunci în

„spelunca aia împuţită”.

Sunete exprimând admiraţia în toate limbile Confederaţiei însoţiră îndolierea aparatului. Ceilalţi doi kyani se întinseră pe jos în faţa lui, răspândind pe câţiva metri în jur o lumină cald-albăstrie, supremul omagiu pe planeta lor.

Generalul deschise săculeţul din piele de cassarg auriu şi jetoanele se grupară înăuntru, apoi îl puse pe masă. De-acum nu mai era obligat să joace, putea privi în linişte.

Ce bine ar fi fost dacă şi Quasarrakis ar fi putut face aşa ceva! Dar el nu-şi putea permite, el era Klaus Lehnor Quasarrakis, Jucătorul, Paladinul, Cel Neînfrânt.

Mai bine ar pleca pe Kaloghera, în perioada a 5-a violetă. Acolo n-ar trebui să trăiască sub povara faimei sale. Acolo ar putea să nu joace, fără să-şi dea nimeni coate, fără să-l ia nimeni în râs, fără să roiască în jurul lui toţi aventurierii Fagurelui, toţi vânătorii de şansă.

Puţin spre stânga, în faţa unui aparat enorm, patru bipezi îşi disputau vânatul. Schelălăielile ţintei îl cam deranjau dar patima cu care cei patru jucau îi reţinu atenţia; păreau a fi obişnuiţi cu mânuirea armelor convenţionale. Doi dintre ei îi erau chiar simpatici. Primul, o namilă care acţiona două taste simultan, nu rata nici o lovitură şi făcea toate astea ca pe nimica, în timp ce-şi lungea gâtul după femeile de la mese, indiferent de

rasă şi formă. Celălalt avea un fizic obişnuit, poate doar chelia cvasigenerală să fi fost ceva nelalocul ei; tipul părea destul de tânăr. Era autorul unor atacuri surprinzătoare, luându-le mereu piuitul adversarilor şi amuzându-şi copios coechipierul.

La un moment dat, vocile celor patru acoperiră urletul ţintei şi, printr-o mişcare scurtă, dar energică, dovedind forţă, nu glumă, zdrahonul îi culcă la pământ pe ceilalţi doi. Apoi se întoarse brusc, lipindu-se cu spatele de aparat. Chelbosul îl imită.

— Mai doreşte cineva? scrâşni huiduma, dar nimeni nu mai dorea.

Doar Generalul le făcu un semn, invitându-i la masa lui. Cei doi acceptară. În drum, haidamacul palpă ghebul unei frumoase zorgate care-şi întoarse spre el, recunoscătoare, fantele ce-i împodobeau chipul, scoţând un şuierat vesel. Donjuanul tocmai se pregătea să-şi vâre degetele acolo unde erau aşteptate, dar cel scund îşi înhăţă prietenul de braţ întorcându-l din drum şi îl depuse în faţa Generalului.

Ovulele zorgatei se împrăştiară pe jos, printre mese.

Cei trei şuşotiră o vreme, iar săculeţul cu jetoane îşi schimbă de câteva ori proprietarul. În cele din urmă pleşuvul şi matahala plecară. Cu săculeţul, bineînţeles. În drum spre uşă, privirile găliganului se lipiră de Quasarrakis şi chipul îi fu sfâşiat de ceva ce ar fi putut fi un zâmbet. Îi dădu un cot partenerului şi aceeaşi rană desfigură şi faţa aceluia.

„O, Doamne, nu! Du-i în altă parte.” îşi zise Quasarrakis, dar Dumnezeu avea alte treburi în clipa aia, mult mai importante.

— Tu eşti Quasarrakis?

— Şi dacă aş fi?

— Păi... e rău. Că dacă tu eşti Quasarrakis...

— Klaus? Lehnor? interveni şi măgăoaia.

— Îhî.

— E rău, că trebuie să te baţi cu noi. De când te căutăm!

— Şi dacă nu vreau să mă bat?

— Quasarrakis e laş? Poate ţi-e doar frică. Poate nu mai eşti chiar aşa grozav. Poate n-ai fost niciodată. Poate că faima asta a ta nu-i decât o poveste. Ă? O poveste de adormit copiii?

— O poveste pentru agăţat fufele...

— Curvele, rânji, se linse pe bot, plescăi, salivă şi transpiră în palme dulapul.

— Şi ce vreţi?

— Păi... Hai pe REV.

Pentru francezi, poate suna mişto când ziceau REV, dar pentru el nu însemna mare lucru. În fond, REV-ul era o realitate ca oricare alta. Trăise doi ani în Marele Joc, trăise de-adevăratelea în reţea, aşa că...

Fie ce-o fi! Mai devreme sau mai târziu oricum avea să se întâmple. Nu scăpa niciodată de amatorii de glorie. Pe crucea lui scria FAIMĂ şi el ştia asta. O acceptase de mult. Nu era primul duel public la care trebuia să facă faţă. Şi, probabil, nici ultimul. Până la înfrângerea definitivă. Până la uitarea totală.

Klaus Lehnor Quasarrakis îşi puse costumul, casca, mănuşile lui cu şapte degete, comandă specială. Dintre cei doi, chelul fu cel care se echipă.

— Până la capăt?

— Până la capăt, confirmă Quasarrakis.

Cu paşi mici, laterali, proiecţiile celor doi se mişcau prudente, se studiau.

Peleagul îşi răsuci mâna dreaptă, mănuşa transmise impulsurile, apoi mişcă două degete de la mâna stângă şi pe aceasta, cu totul, din cot. Făcu un pas în faţă, apoi o jumătate lateral-stânga. Umărul drept îi tresări imperceptibil, cel stâng se ridică şi veni în faţă. Ansamblul de mişcări se repeta periodic, era un dans, un dans, un dans...

Jocurile celorlalţi deveniră neinteresante. Le opriră şi se cuplară, terminale statice, la jocul care tocmai începuse. Reporterul unei reţele locale de televiziune – mai exista aşa ceva?! – îşi cuplă şi el camera şi, astfel, lupta fu transmisă în direct în toată Nova Tortuga. Patronul localului îşi freca mâinile, aşa noroc căzuse pe capul lui, aşa noroc...

Până şi instalaţia de aer condiţionat parcă uitase să funcţioneze. Era cald, era foarte cald... Zăpuşeală? Ăsta e cuvântul?

Cei doi, Roşul şi Albastrul, îşi continuau baletul pe toate ecranele planetei. Mişcările lor rituale se desfăşurau sub ochii norocoşilor aflaţi în *Au bout du plaisir* fără răsuflare, excitaţi, invidioşi pe cheleş, găsind întotdeauna mişcări mai bune, mai performante. Se făcuse deja lista cu viitorii adversari ai lui Quasarrakis pe următoarele patru luni. În mintea multora încolţise chiar ideea şcolilor de antrenament pentru jucătorii profesionişti. Societatea se restructura din mers, între două gesturi, între un pas şi altul făcuţi de cei doi jucători-luptători.

Mai bine ar pleca pe Kaloghera, în perioada a 5-a violetă.

Cum să plece? Adică să se lase înfrânt? Cine ar mai da doi bani pe el? Cum l-ar întâmpina Miriam, cea plină de vrăji? El era Klaus Lehnor

Quasarrakis, Paladinul, Cel Neînvins. Neînvins deocamdată. Dar cine-i garanta lui că după omul cu chelie nu mai erau şi alţii? Poate i-ar bate. Şi pe cei care ar urma. Şi pe cei... Până când? în fiecare zi s-ar petrece acelaşi lucru.

Să se rescrie? Era zăpuşeală, da, zăpuşeală, în noaptea în care l-au rescris pe profesor. Ca atunci când au ars-o pe Chrome. Prietenul Liudin şi cu încă unul, un vagabond. Ei l-au rescris. L-ar putea face şi pe el... negustor, de pildă. Ar vinde jocuri. Sau l-ar putea face scriitor. Subiecte ar avea destule. Trăise doi ani în Marele Joc, ca ofiţer-programator. Apoi, ca Paladin... Chiar! Să fie scriitor. Niciodată nu s-a gândit destul de serios la asta. Pe scriitori i-a considerat întotdeauna nişte fiinţe care nu-s în stare să trăiască şi atunci îşi imaginează tot ce-ar vrea să li se întâmple. Aruncă în poveştile lor toate vorbele pe care ar fi trebuit să le spună şi le-a lipsit curajul. Fac în poveştile lor tot ce-ar face dacă ar avea cu cine, dacă ar îndrăzni mai mult. Dacă ar fi scriitor ar şti şi cum să câştige întrecerea cu spânul, cum să rămână Neînvinsul, pentru că numai aşa s-ar putea duce pe Kaloghera în perioada a 5-a violetă.

„Era zăpuşeală în noaptea în care l-am învins pe chelbos. Mizerabili, anii trecuseră unii după alţii, ca un tăvălug, strivind în graba lor cele întâmplate şi cele visate. Dar cine mai stătea să le separe?!”

Prostii! El era Klaus Lehnor Quasarrakis, Jucătorul, Cel Neînvins.

Întinse braţele în lături, se aplecă uşor spre stânga, trecu piciorul drept peste cel stâng, fandă, trase bărbia în piept, ridică piciorul stâng şi îşi lăsă toată greutatea pe dreptul.

Cât stătu aşa?

Pocni degetele. Seven Fingers. Şi se făcu frig.

— Ursul! spuse bătrâna şi îşi acoperi ochii arşi cu cele şapte degete ale mâinii drepte.

Era Matricia, fost ofiţer-programator, eliminată din Marele Joc cu gradul de General.

— Ursul! spuse bătrâna şi virusul începu să-şi facă de cap.

Târcavul întinse braţele în lături, se aplecă spre stânga, piciorul drept trecu peste cel stâng, trase bărbia în piept, se aplecă în faţă, lăsându-şi toată greutatea pe piciorul drept, stângul îl ridică în aer, dar numai puţin, cât să pocnească din cele cinci degete, apoi îl puse jos şi iar aduse dreptul peste stângul, şi iar, şi încă, şi tot aşa... Pleşcatul nu era decât un urs în arena

circului. Juca aşa cum îi cânta Quasarrakis. Cum îi ordona virusul intrat în buclă.

Malacul se apropie şi făcu, pentru prietenul său, Declaraţia de Umilinţă, Castitate şi Supunere.

Klaus Lehnor Quasarrakis privi în jur după Capsator. Nelipsit din orice sală de jocuri, astupaşul venea deja printre mese, cu capsa în mână.

De-abia atunci fu oprit chelul din dans şi Capsatorul îi înfundă mufa. N-avea să mai joace niciodată. Decât dacă i-ar fi cerut Quasarrakis sa-l înlocuiască. Era privilegiul învingătorului. Dar Klaus Lehnor Quasarrakis nu ceruse niciodată să fie înlocuit. Nimeni nu pierdea pentru el, nimeni nu câştiga pentru el. El era Cel Neînvins.

Pe el îl aştepta Miriam în perioada a 5-a violetă a Kalogherei. Mai bine...

Gândurile îi plecară din local pe străzile pustii, în port, trecură pe lângă Sara, nava Generalului, şi în clipa următoare o mângâiau pe buze pe neasemuita Miriam, acolo, pe Kaloghera, unde totul se pregătea să devină violet.

* * *

Den Arr coboară treptele de marmură ale Palatului. După el membrii noului Consiliu coboară şi ei drepţi, impozanţi, importanţi – oficiali – pentru a asista la ceremonie.

Uniformele de dragoni glisează de-o parte şi de alta şi viitorul regent, urmat de ceilalţi, iese printre ele pe terasă.

Mulţimea izbucneşte în urale, semn că ademenitorii lui Tirsot şi-au făcut din nou datoria.

Marele Maestru de Ceremonii îşi aruncă ochii spre Den Arr în Supremul Gest de Recunoaştere şi Supunere, apoi prinde cu putere bastonul care i se pune în mână şi, cu sângele încă şiroindu-i pe obraji, dă Semnalul de începere. Cymbalele, trâmbiţele şi kytaiurile intonează Oda.

Peste Marea Piaţă din Kaloghera se lasă liniştea. Mulţimea

„dacă tot am venit...”

aşteaptă. E mai mult curioasă decât pătrunsă de însemnătatea evenimentului. Pentru ea, oricum nu mai are mare importanţă. Nici nu-şi dă seama dacă mai crede în Schimbare, în acea Schimbare de care vorbesc Cărţile şi pe care o propovăduiesc Tălmăcitorii; de prea multe ori au fost înşelaţi.

„Poate că...”

Nimic.
„în fine, om trăi şi-om vedea.”
Den Arr face un pas în faţă şi îşi lipeşte abdomenul şi sexul de parapetul terasei, în locul anume destinat. Simte Durerea. Grimasa lui umple mulţimea de fericire. Strânge şi celălalt pumn, ferit de privirile mulţimii. Doar membrii noului Consiliu pot vedea. Încă.

* * *

Psangul se prăbuşi fără viaţă. Constituţia lui nu rezistă virusului. Cei aflaţi în Salon fură foarte dezamăgiţi, adversarul lui Quasarrakis nici măcar nu începuse dansul.
Următorul pe listă era unul dintre kyanii albăstrii. Începuse deja să se echipeze şi gândul Celui Neînvins plecă din nou spre Kaloghera.

* * *

Den Arr ridică pumnul drept.
Clipirea cu reflexe indigo a frunzelor încremeneşte, detaliu al unui imens grup statuar ce cuprinde totul, Totul. Nici o pală de vânt, nici o adiere, nici o respiraţie. Feţele indigo ale mulţimii strălucesc, privirile tuturor sunt aţintite spre pumnul acela.
Cele patru degete zvâcnesc spasmodic, dezvăluind mulţimii Destinul Luminos trasat în palma celui ce-şi merită numele de Sofian al XIV-lea.
Un singur lucru mai trebuie să se întâmple. Şi toţi participanţii la Ceremonie, mai puţin grupele de veghetori împrăştiate te miri unde prin Marea Piaţă, îşi ridică privirile în sus.
De Acolo se porneşte Ploaia Regenerativă. După primul contact cu cristalele reci şi tăioase ale Ploii, mulţimea se relaxează, abandonându-se Transformării.
Fâşii minuscule de piele indigo se desprind de pe chipurile mulţimii şi ale oficialilor luând drumul pământului pentru veşnicie. Ţesătura uşoară a veşmintelor se destramă îngrăşând, la rândul ei, pământul care primeşte.
De-acum, Den Arr nu mai există. În faţa poporului stă Sofian al XIV-lea. Singur, ca toţi împăraţii lumii. Ca această ploaie violetă.

* * *

Puştiul se zbătea, era într-adevăr prea tânăr pentru a fi capsat, dar cine-l pusese să-l provoace?

Klaus Lehnor Quasarrakis îşi admira învinşii ca pe nişte trofee de vânătoare. Într-adevăr, la mesele din Salon erau numai indivizi cu mufele astupate. Se simţea tare, era Cel Neînvins, Cel Mai Bun. Şi abia atunci îi urî. Îi urî.

Iar lumea îşi vedea mai departe de ale ei.

Întotdeauna lumea îşi vede de ale ei.

Tot Ivanez i-a spus-o şi pe-asta.

* * *

Membrii noului Consiliu al Kalogherei depun Jurământul în faţa lui Sofian al XIV-lea. Îşi aruncă ochii sub tălpile lui. De-acum sunt curaţi. Şi drepţi. Au dobândit Puritatea Violetă.

Şi Miriam? Numai tâmpiţii se pot îndrăgosti de o femeie helpaş. Numai tâmpiţii. Tâmpitule! Bine zicea ăla.

Tot Ivanez, cine altul?!

* * *

Klaus Lehnor Quasarrakis privea spre General, fix, rece ca un cuţit înfipt în pământ. Ceilalţi rămăseseră împrăştiaţi pe la mese, cu privirile întoarse spre înăuntru, poate acolo să mai fi rămas ceva de văzut, de auzit, de supt. Poate acolo.

Generalul se ridică de la masă, îşi reglă mâna dreaptă pentru exterior, înşfăcă săculeţul din piele de cassarg auriu rămas acum fără stăpân şi porni spre ieşire. Fără să se uite în urmă. Fără o vorbă. Fără vreun semn că în Salonul acela s-ar fi întâmplat ceva.

Quasarrakis ieşi după el. Era beat. Ca şi când. Capătul mobil al curelei bâzâia prin aer în căutare de mufe. Lumea începea să iasă pe străzi, dar n-avea ochi pentru el, nu-l saluta nimeni, nici un admirator care să-şi lase mufa pătrunsă de cuiul maestrului, nici o fecioară care să i-l sărute, rute, rutinească. Se simţea ca un garabombo ars. Ca un driver iniţializat, fără personalitate.

Atunci îl văzu.

În capătul străzii, Generalul îi făcea semn. Da, lui. Agita deasupra capului mâna stângă în care avea cuiul. Quasarrakis făcu la fel, răspunzându-i. Apoi celălalt îşi făcu mâna pumn, îl deschise şi întinse trei degete, închise pumnul la loc şi făcu un RIHAS din încheietură.

— Bine, dom'le, fie şi-n reţea.

Klaus Lehnor Quasarrakis se cuplă la primul joc întâlnit şi stăpânul tarabei răspândi în jur o lumină bătând în verde. Kyanii nu-l mai plăceau.

Se prăbuşi în reţea. Flash-urile jocurilor care încă nu se încheiaseră aproape îl orbiră. Intră în PIELE şi le văzu cum se izbesc de ea, cum se prăbuşesc dincolo, stingându-se unul câte unul. Rămaseră doar ei.

Entre nous deux, maintenant!

Dar în cască văzu doar *tre n u de main*.

Ce dracu?!

e d ac.

Quasarrakis simţea că ceva nu e-n regulă. Comenzile lui nu ajungeau întregi. Linkuri de rahat! O mişcare circulară cu braţul drept rase toate giumbuşlucurile jocului la care se cuplase, spre disperarea kyanului care se înverzi şi mai tare. Uite că asta a mers! încercă o CHARANGA-YE şi sunetul se izbi parcă de PIELE şi reveni asupra-i, transformându-i capul într-un clopot de limba căruia atârna un gromstick vibrator.

Nimic nu-i mergea. Klaus Lehnor Quasarrakis se afla în ceasul lui rău, ceas prevestit de Miriam când o cunoscuse.

„Vei fi ucis în TIME OUT”.

Glasul ei venea de undeva de departe, de demult.

„Vei fi ucis”.

TIME OUT.

— TIME OUT! anunţă Quasarrakis.

Apoi trimise în reţea temporizatorul care preluă VIESPEA Generalului. Îi împrăştie praf pe aripi, îi încetini zborul. În căşti, pe ecrane începu să clipească mesajul prin care Quasarrakis cerea TIME OUT.

Ochii Generalului, uimirea din ei.

Zâmbetul maliţios al lui Quasarrakis.

Amândoi ştiau ce se întâmplă. Amândoi. Şi numai ei.

Strada, oraşul, planeta se treziră la viaţă. Mesajul era clar: TIME OUT.

Şi VIESPEA Generalului venea. Încet, având zborul îngreunat de praful de pe aripi, cu bâzâitul pufos, vătuit, de-abia sesizabil, VIESPEA venea. Nevăzută, neştiută decât de Quasarrakis. Şi Neînvinsul intră în TIME OUT. Toţi l-au văzut cum a întors capul şi trunchiul, se uita în lungul străzii, zâmbea, mâna i se îndrepta spre cui, intenţiona să se decupleze pe durata pauzei.

— VIESPEA! strigă kyanul şi începu să se albăstrească, să-şi regăsească culoarea normală.

Ţipătul izbi cu putere, lipi de ecrane toate privirile, îi aduse pe toţi înapoi pe câmpul de bătaie. Vreo doi limfodoci, strecurându-se printre picioarele celorlalţi, îşi întoarseră spre Quasarrakis cilii tremurând a simpatie.

Niciodată nu mai lovise cineva pe la spate. Nu cu VIESPEA.

Şi VIESPEA scuipă ACUL, iar acesta parcurse spaţiul de joc, cureaua şi i se înfipse în creier.

Quasarrakis nu apucă să se decupleze. Primi ACUL în plin şi virusul îi atacă centrii nervoşi, îi blocă muşchii, mâna nu-i mai ajunse niciodată la cui, rămase cuplat şi toţi jucătorii de atunci şi de mai târziu aveau să-i simtă prezenţa, biţii respiraţiei lui.

* * *

Şi Miriam?

S-o fi dus cu Petra. Dă-le-n mă-sa! Nişte curve!

(1993)

COLECŢIONARUL

(După-amiază cu motani şi nori)

Nu ştiu de ce am făcut-o. Probabil că telecomanda a intrat în viaţa mea la fel ca aparatul de ras sau aspiratorul. Reacţiile mele au devenit, cu timpul, rutină. Aşa am făcut gestul ăla. Melinda a spus ceva ce nu mi-a plăcut, eu am îndreptat telecomanda spre ea, am apăsat pe butonul roşu şi... De atunci n-am mai văzut-o.

Soneria zbiară ca un motan în călduri. E poştaşul. Îmi dă un pacheţel în schimbul căruia îi strecor în buzunar bacşişul obişnuit. După plecarea lui desfac, cu emoţie, ambalajul. În sfârşit! Noul model de telecomandă PX-686 îmi străluceşte în mână.

După o jumătate de oră de butonat o pun, cu aceeaşi veche tristeţe, lângă celelalte 264.

Un nor cu profil de femeie trece prin faţa geamului şi eu sunt tot singur, tot singur...

(1993)

ŢI S-A ÎNFUNDAT, BĂDIE!

Cei doi – hm! – cele două fiinţe care înaintau anevoios prin canalele vechiului oraş, pe ruinele (nici măcar înlăturate în totalitate) căruia fusese construit noul Kaloghera, nu erau nimeni alţii decât Peko Motorinski şi Baca de Dante, eroii Gymnopolisului, tătucii Opaloniei, cei aflaţi în fruntea tuturor listelor difuzate de Galaxpol, ei, da, erau ei, mercenarii cei mai „scumpi nouă" din Confederaţie, proaspăt angajaţi de Tirsot, omul de încredere al noului Conducător. Dar „ce căutăm p'acilea, bă" nu ştia nimeni, sau, mă rog, era o întrebare la care nu se răspundea. De fapt, odată cu lansarea întrebării, Peko îşi dădu seama că tovarăşul lui surâdea, iar Baca începu să-l bănuiască pe Motorinski de pierderea vocii. Şi asta numai şi numai din cauza dopurilor izolatoare cu care îşi etanşeizaseră toate orificiile naturale sau dobândite ale corpurilor lor – altfel canalele erau insuportabile. Adevărul este că nici Tirsot nu ştia de ce-i angajase. O făcuse aşa, dintr-o pornire străină lui, dar logică – era adept al logicii instinctuale –, explicaţia urmând a-i parveni în timp, în timp util, spera.

Mercenarii îşi făceau drum cu dezintegratoarele programate la limita impusă de compoziţia pereţilor. Era o acţiune de asanare morală (sau murală?). Se simţeau mândri de asta. Renunţaseră chiar la dopurile izolatoare.

„Eroii Gymnopolisului n-au nevoie de asemenea... asemenea..."

După ce-l trezi pe Baca din leşin, Peko hotărî că măştile de gaze erau de ajuns. Îşi reglară emirecurile, apoi, pentru a face scurgerea timpului plăcută, utilă şi mai rapidă, Baca de Dante recită foarte frumos, cu mult patos, cea de a 24-a Conferinţă despre ritualurile de nuntă la popoarele primitive. Era conferinţa preferată a lui Peko Motorinski, pe care acesta nu voia în ruptul capului şi-al altor alea s-o înveţe, atât de mult îi plăcea. E drept că şi interpretarea lui Baca îţi ridica sângele-n cap şi-n toate membrele de-ţi făcea măciuca păr sau părul măciucă – nu mai ştia exact formularea, era o expresie arhaică, aşa cum era şi...

— 'da mă-tii.

Peko Motorinski începu o serie lungă de înjurături, pe care Baca o recunoscu imediat ca fiind cea din grupa „Alarmă, Pericol de grad 0".

Într-adevăr, confirmarea veni imediat, în faţa lor explodând un şobolan roşu, imens.

„Şobolanii explozivi de pe Kaloghera” îi apăru imediat afişat pe display-ul interior lui Baca de Dante şi, în paranteză: „Enciclopedia Galactica, vol. 26, cap. Bioarme, pag. 849”.

— Am eu ac de cojocul lor – lor – lor...

Şi:

— Care dracu’ ai declanşat ecou’ – cou’ – cou’..., mai rosti Peko, apoi pauză.

— Peko! Peko! Peko!

De data asta nu era vorba de efectul de ecou necontrolat, ci de Baca de Dante care-şi striga companierul, neştiind ce s-a întâmplat.

— Gata!

Şi Peko Motorinski îi făcu semn în faţă, unde celălalt văzu bucăţile de slănină dezamorsantă ţopăind pe ici-colo, după cum le conducea bioghidajul încorporat, până nimereau gurile şobolanilor care, explozivi sau nu, tot nu puteau rezista la aşa frumuseţe de slănină, că, deh, şobolani suntem. Adică sunt. Ei.

Deodată se făcu lumină. Şi cineva spuse:

— Am ajuns la suprafaţă.

Era Baca de Dante.

Cei doi jucau o sârbă bengaleză cu strigături. Dar nu ţinu mult. Cauza luminii nu era astrul zilei, ci radiaţiile imploziilor ce se declanşară în şobolanii de pe Kaloghera.

— Uf! Iar am încurcat slănina dezamorsantă cu cea care distorsionează liniile de forţă. N-o să mai scăpăm niciodată de-aici! Uf! Uf! Uf!

— Ia mai termină cu văicăreala! Ce tot uf! uf! uf!

— Care uf-uf? Tu n-auzi bine? Ia ascultă: fu-fu-fu!

— Păi, nu oftezi tu? Uf-uf.

— Nu oftez deloc. Fu...

Peko Motorinski avea ochii uşor măriţi, lipiţi de vizorul măştii, mâna dreaptă îi zvâcnea periodic înainte, din gâtlej îi ieşea un sunet ca şi când cineva i-ar fi luat masca de pe figură lăsându-l într-un mediu neoxigenat.

Pfu! Pfu! Pfu!

Locomotiva pufăia, şuiera şi, cel mai rău dintre toate, se apropia de ei. Cu viteză şi din faţă.

Peko Motorinski şi Baca de Dante se îmbrăţişau şi făceau schimb de diverse obiecte.

Baca mai citi o dată, cu glas tare, articolul despre el din Enciclopedia Galactica, ediţia de dinainte de experienţa aceea după care fusese nevoie să se angajeze mercenar şi să-şi piardă urma.

Peko îşi exprimă dorinţa de a mai trage un fum din pipa cu capac de argint. Ba chiar trase, sau cel puţin figura lui arăta ca şi când.

— Ţi s-a înfundat, bădie, spuse Baca.

Şi locomotiva venea, venea...

(1987)

JOCURILE OLIMPICE ALE RĂZBOIULUI

VOCE DIN OFF:

Welcome to the Olympic War Games! Distanţele de la Centrul de Coordonare şi Control până la cele mai îndepărtate colţuri ale Zonei Olimpice, umiditatea atmosferei, amplasarea căilor de acces şi a tribunelor destinate spectatorilor, numărul acestora pentru fiecare sector, toate s-au transformat în cifre, coduri, parametri pentru aparatul care se cheamă, atât de banal, modulator de voce. Şi cuvintele crainicului se ridică deasupra Zonei, ca o cupolă sonoră, de toţi auzită.

Sosiţi devreme, chiar prea devreme, pentru a-şi ocupa locurile, pentru a mai surprinde ceva din pregătiri, din culisele afacerii – toată lumea ştie că Olimpiada este una dintre cele mai prospere afaceri ale acestor ani – primii spectatori s-au împrăştiat deja în Zona Olimpică. Par o vietate imensă, cu mii de picioare, cu mii de ochi, aflată într-o metamorfoză continuă, o vietate fluidă, vâscoasă, care curge pe căile de acces formând adevărate estuare în faţa porţilor pentru ca apoi să izbucnească dincolo de ele, mereu mai încolo, până spre marginile acestui teritoriu al Jocurilor, margini care, totuşi, există.

Fiecare nou sosit aude Vocea Dorită, decodificată de modulator după scrutarea subconştientului şi un zâmbet de mulţumire îi destinde chipul, semn că totul este OK.

Welcome to the Olympic War Games! aud unii vocea leneşă, alintată, cu un puternic accent franţuzesc al vreunei Lo-Lo, Clo-Clo, Frou-Frou, Jou-Jou pierdută în amintirea unei nopţi pariziene. Desigur, aceştia trebuie să fie tehnicienii care, făcând parte din echipa Companiei JORTH, au asigurat transmisiunile tele şi holo de la precedenta ediţie a Olimpiadei, de la Paris. Feţele lor, concentrate asupra activităţilor pentru care sunt plătiţi să muncească şi nu să se hlizească, se hlizesc totuşi, nostalgia fiind ceva uman şi comun, mai ales când e vorba de Paris.

Welcome to the Olympic War Games! aud spectatorii cei mai tineri vocea blândă a bunicii şi parcă o şi văd oferindu-le fructe de mango sau criopere pe care şi le procură apoi singuri de la automatele de care te izbeşti la tot pasul.

Welcome to the Olympic War Games! mai poate fi auzită vocea fermă, tunătoare, a unui bărbat obişnuit să dea ordine, plin de el şi, probabil, plin şi de bani.

Welcome...

TRANSMISIUNE DIRECTĂ:

— Hei, porumbeilor, bine aţi venit la cea de-a şasea ediţie a Jocurilor Olimpice ale Războiului! Aeronavele noastre confortabile vă aşteaptă. Posesorii de tichete galbene sunt rugaţi să se îndrepte spre poarta UNU, iar amatorii de detalii, fericiţii posesori ai tichetelor verzi, spre poarta DOI, unde se află aeronavele dotate şi cu receptoare individuale.

Reporterul se întoarce spre regizorul transmisiei, aparatul fixat în ureche i-a dat semnalul, zâmbet profesional, şi:

— Bună ziua sau bună seara, dragii mei, al dumneavoastră Carmin Philips vă urează o vizionare plăcută a emisiunilor noastre de la Jocurile Olimpice.

OK – regizorul îi face un semn amical, încurajator. Dă-i drumu', bătrâne! Bagă text!

— Dar până la ora de începere a întrecerilor, Compania JORTH vă prezintă Monumentul Olimpic, în care arde flacăra olimpică aprinsă de celebrul atlet Marius Dandy Ho, cel care, în urmă cu două luni, a spulberat pur şi simplu toate recordurile olimpiadelor de până acum, câştigând nu mai puţin de nouă probe. Faptul a făcut ca Federaţia Planetară a Sporturilor să avanseze propunerea ca lui Marius Dandy Ho să i se decerneze oficial titlul de cel mai bun atlet psi din toate timpurile. Dar asta trebuie s-o aprobe şi Guvernul, aşa că, să revenim. Aveţi pe ecrane momentul solemn al aprinderii flăcării. Şi acum, vă rog să observaţi cu atenţie forma Monumentului Olimpic, ca o cupă de şampanie. Se spune că primele olimpiade care au avut loc în antichitate, şi chiar mai demult, în antichitatea timpurie, se desfăşurau pe terenuri de această formă. Interesant, nu? Acum, în dreapta, vedeţi clădirea Centrului de Coordonare şi Control şi pe terasa de deasupra, cele 284 de însemne heraldice ale etniilor participante. Da. Tot clădirea Centrului, sala de mixaj, salonul de recepţii, una dintre sălile unde au loc conferinţele de presă – distingeţi în fundal ecranul de comunicare... Şi acum mă vedeţi pe mine. Hello! Aici Carmin Philips, vă vorbesc din Zona Olimpică.

VOCE DIN OFF:

Alţi aproximativ două miliarde de locuitori ai planetei se grăbesc spre zonele de locuit pentru a prinde acasă începutul întrecerilor. Cei mai zoriţi sunt cei care au scăpat deschiderea oficială a Jocurilor, întrucât astăzi se va relua discursul inaugural în care unul dintre cei doi copreşedinţi ai Uniunii Planetare a strecurat şi obişnuitele aluzii politice, fără de care actul oratoric respectiv ar fi ca o mâncare pentru diabetici.

DICŢIONAR:

Mâncare pentru diabetici – arhaism. Mâncarea destinată bolnavilor de diabet.

Alimentaţie diabet – morcov fiert.

Discursul... ca un morcov fiert.

Interpretări: comunist, moale, lung.

VOCE DIN OFF:

Controlorii de trafic primesc datele de la observatorii amplasaţi pe şosele, autostrăzi, pasaje, rute aeriene, le mestecă bine în malaxoarele electronice ale creierelor lor, calculând şi transmiţând înapoi observatorilor timpi de acces, traiectorii, timpi de aşteptare, stive.

RECLAME:

Compania WELLSIT vă informează că aeronavele destinate spectatorilor celei de-a şasea ediţii a JOR vă aşteaptă. Confort garantat. Fiecare loc este dotat cu monitoare personale care pot fi reglate pentru detalii – dar numai dacă vă număraţi printre fericiţii posesori ai tichetelor verzi. Dacă nu, agenţiile noastre vă stau la dispoziţie zi şi noapte. Codul de acces în baza de date: JOR – 125320. Nu uitaţi să menţionaţi numărul dumneavoastră de cont.

După ocuparea locurilor, aeronavele vor fi stabilizate deasupra sectoarelor, la o înălţime optimă pentru fiecare probă.

Vizibilitate perfectă!

Procuraţi-vă din timp bilete!

VOCE DIN OFF:

Roboţii de luat vederi sunt amplasaţi în toate sectoarele în care se desfăşoară întreceri de câmp. Fac parte din decor sau, de multe ori, înlocuiesc un sportiv căzut împrumutându-i înfăţişarea. Deşi toată lumea ştie de ei, nimeni nu trebuie să-i localizeze, mai ales luptătorii, pentru a nu falsifica întrecerile. Şi aşa, în ultima vreme, se simte cam des mâna maeştrilor coregrafi!

Roboţii oferă imagini celor curajoşi, detaliştilor, amatorilor de senzaţii tari. Dar câţi sunt aceştia...?

Ei bine, sunt destui. Nu toată ziua poţi vedea cum lângă tine îi pocneşte unuia capul datorită gazelor hiperpresive. Sau să-l vezi pe altul încolăcit de o tirapă, transformat într-un soi de arteziană care împroaşcă cu sânge şi bucăţi de carne şi oase.

Palpitant, nu? Deşi cu greu pot fi înţeleşi cei care preferă imaginile transmise de aparatura injectată direct în miocardul sportivilor.

Dar fiecare cu plăcerile lui, mai mult sau mai puţin legale. Cu plăcerile pe care şi le poate plăti.

Costul imaginilor oferite de roboţii de luat vederi sau de miocamere a crescut enorm la această ediţie datorită şi numeroaselor accidente suferite de aparatura care nici ea nu este prea ieftină. Mulţi roboţi sunt distruşi în toiul luptelor, iar despre miocamere, ce să mai vorbim, e clar că odată cu moartea purtătorului, ele sunt scoase din circuit.

Dar acesta este riscul pe care Compania JORTH şi-l asumă pentru dumneavoastră.

RECLAME:

Comapania JORTH a amplasat pentru dumneavoastră nu mai puţin de 500 roboţi în sectorul 7, unde se desfăşoară bătăliile de câmp. Pentru numai două sute de dolari veţi avea la domiciliu cele mai impresionante dezlănţuiri ale fanteziei belicoase contemporane!

Nu uitaţi: Compania JORTH are ca deviză *Totul pentru client!*

TRANSMISIUNE DIRECTĂ:

Hello, va mai amintiţi de mine? Carmin Philips, din Zona Olimpică, într-a patra zi a întrecerilor. Ne aflăm în Sectorul 7, unde a debutat ca disciplină olimpică Bătălia de Câmp. Astăzi veţi urmări imagini de la ultimele întâlniri din cadrul exerciţiilor impuse, iar de mâine veţi asista la exerciţiile liber alese care, sperăm, vor da întreaga poezie a Olimpiadei.

În aceste momente se procedează la tragerea la sorţi pentru primul meci. Se întâlnesc echipele reprezentative ale etniilor franceză şi engleză, veşnice rivale pe toate terenurile, în toate competiţiile.

Spectatorii aflaţi în aeronavele situate deasupra sectorului 7 au fost deja anunţaţi şi îmi fac datoria de a vă anunţa şi pe dumneavoastră, stimaţi receptori: Compania JORTH a lansat un concurs dotat cu premii în bani, obiecte ale victimelor şi autografe ale supravieţuitorilor. Proba de concurs este tema meciului.

Deci: Ce bătălie din istoria omenirii constituie tema acestei întâlniri sportive? Care au fost combatanţii şi perioada, dacă se poate chiar anul exact, în care a avut loc? Răspunsurile se primesc în baza de date special creată de Companie. Codul de acces: JORTH-10255.

Căpitanii celor două echipe se află tot la Juriu, primind informaţii despre numărul combatanţilor, arsenalul, aparatura şi poziţiile de pe care vor începe lupta. În funcţie de temă se dau amănunte şi despre primele desfăşurări de trupe în care moartea este doar simulată – nu şi rănirea însă – specificându-se momentul din care căpitanii echipelor vor avea toată libertatea de mişcare, momentul relaxării. De aici înainte pregătirea teoretică tehnico-tactică, dar şi cunoştinţele de istorie îi pot duce pe fiecare la victorie sau la înfrângere. De aceea, în mod obişnuit, căpitanii sunt foarte buni istorici, mulţi dintre ei având studii de specialitate, lucrări publicate etc. Vânătoarea de căpitani este încă una dintre afacerile înfierate cu toate prilejurile de către Academia de Ştiinţe, racolarea istoricilor sărăcind-o foarte mult la acest capitol. Dar au şi managerii dreptatea lor: nu-i totuna dacă ştii sau nu că eşti comandantul trupelor irakiene în Bătălia Golfului sau... Deşi au fost cazuri. Nu mai departe decât în turneul preolimpic un căpitan care pusese accentul doar pe pregătirea strict militară, având poziţiile şi trupele lui Octavianus în Egipt, s-a comportat ca Sinan Paşa la Călugăreni. E drept că nu şi-a pierdut dinţii, dar a pierdut meciul deşi fusese favorizat de tragerea la sorţi.

În timp ce vă povesteam aceste mici întâmplări care, desigur, vor rămâne în anecdotica tinerei discipline olimpice, căpitanii celor două reprezentative au intrat pe teren. Sportivii francezi sunt costumaţi...

Dar nu, asta dumneavoastră trebuie să ghiciţi, pentru a putea răspunde la concursul Companiei JORTH.

Primele acţiuni se desfăşoară conform scenariului istoric, încă n-a sosit momentul... Da, bine, mulţumesc.

Dragi prieteni receptori, din studio mi se aduce la cunoştinţă că, deocamdată, sunt mai interesante comentariile spectatorilor din nave decât ceea ce se întâmplă pe teren, aşa că, timp de două minute, veţi urmări câteva imagini de interior.

COMENTARIILE SPECTATORILOR:

— A, e clar. Bătălia de la Philippi. Uite, acolo o să facă joncţiunea cu...

— Fugi d'acia, cum o să fie...? Mai studiază, mai citeşte înainte să vii la meci... Ar trebui să se dea biletele pe bază de test de cunoştinţe, nu să vină

toţi idioţii...

TRANSMISIUNE DIRECTĂ:

Ne pare rău că vă răpim plăcerea acestor dialoguri inedite şi amuzante, dar întrecerea a ajuns în faza de relaxare. Ce-aţi zice de puţin sonor pe direct?

— Tu crezi că ăsta-i singurul lucru pe care îl am de făcut? Să mă plimb toată ziua prin noroaiele astea şi să-ntreb unde-i Grouchy, unde-i Grouchy?

— Aşa a făcut şi Napoleon, căpitane...

— Da. Şi a pierdut. Ei bine, eu n-am chef. Francezii puteau învinge la Waterloo şi sunt hotărât să le-arat eu, mama lor de...

— Cheamă-l prin telepat.

— Ce, eşti tâmpit? Vrei să ne descalifice? Du-te mai bine şi aşteaptă ordinul meu. Auzi? Să nu ataci până nu-ţi spun. E clar? Să nu cumva să faci şi tu ca idiotul ălălalt că-ţi arunc proteza cerebrală! Trebuie să fie o cale...

* * *

Peste drum, gemând, se va prăbuşi o clădire. Cei patru bărbaţi din faţa ecranului nu vor fi impresionaţi. Zilnic se vor prăbuşi câteva clădiri îngroşând stratul de moloz care, treptat, va acoperi străzile. Zgâriindu-le. Rănindu-le. Întristându-le. Dar toate acestea vor face parte integrantă din viaţa celor patru, vor fi o obişnuinţă, o obişnuinţă... Omul este un animal adaptabil, lucru valabil şi acum, şi mai târziu, adică atunci...

Cel mai bătrân dintre ei se va ridica de pe podea strângându-şi cu un gest grăbit, umil, zdrenţele în jurul trupului, mângâind podeaua, liniştind-o, încurajând-o, apoi va păşi prin spărtura din zid în camera cealaltă. Acolo va căuta ceva prin mormanul de obiecte din metal, plastic sau criorg scurmând cu băţul în grămadă, căutând, căutând... Camera va avea câteva convulsii nu tocmai corect executate, scurmatul îi va face rău, duse vor fi vremurile în care acelaşi gest era unul aducător de plăcere.

La parterul blocului se va auzi un urlet pe care cei patru, dar şi clădirea, îl vor identifica uşor, cine nu va recunoaşte glasul Celor Liberi? Se vor repezi cu toţii spre intrarea în apartament pe care o vor acoperi cu saltele pe jumătate arse, cu piese care înainte alcătuiau aparate umanoide, cu molozul adunat grijuliu în interior. Peretele va încerca şi el să se strângă în jurul locului în care, altădată, era uşa.

Dar nu va fi de ajuns. Toate acestea vor fi spulberate într-o clipă şi cei doi Liberi vor pătrunde înăuntru urlând şi rotind bâtele deasupra capetelor. Până

vor da cu ochii de ecranul pe care se vor mai derula încă imaginile document ale acelor vremuri de mult trecute, când civilizaţia umană era în plină înflorire, când...

Câţiva sportivi francezi, pe post de cavalerişti, se vor apropia în goană, strigând şi agitându-şi săbiile, direct spre robotul de luat vederi, spre cei doi Liberi care se vor holba la ecran îngroziţi, terorizaţi de strigăte, de iureşul cailor, şi vor face ceea ce oricine, în locul lor, ar găsi de cuviinţă să facă: urlând, agitând bâtele, se vor năpusti asupra ecranului zdrobindu-l. Zdrobindu-l. Apoi, în liniştea ce se va lăsa, unul dintre ei va rânji, după care va horcăi din gâtlej ca şi când ar râde, şi poate chiar aşa va fi, apoi va articula:

― Eu... om. OM!

Şi, mândru de el, de puterea lui, de rasa din care face parte, va părăsi apartamentul, strecurându-se prin deschizătura făcută puţin mai înainte în grămada de obiecte din faţa intrării. Celălalt îl va urma după ce, cu o lovitură puternică, va sfărâma ţeasta bătrânului...

Urletele celor doi se vor mai auzi o vreme în interiorul clădirii, apoi în stradă, în timp ce bărbaţii rămaşi în încăpere, vii, se vor apropia de cel căzut şi vor rămâne mult acolo, privindu-i chipul chinuit şi braţul terminat cu pumnul strâns, ridicat în sus, în sus...

Ca o ameninţare? Ca un strigăt de neputinţă?

Cine poate şti?

(1987)

SINGURĂTATEA PLOII VIOLETE

Ziua I, ora 8:24

Lumina se scurge leneşă pe străzile pustii mângâind aerul indigo care se lasă, se lasă... Arar, câte un Pestriţ îşi face rondul, veghind asupra păstrării datinilor. Doar paşii lui tulbură liniştea. Încă indigo, liniştea.

La ceasul amurgului poporul va umple Marea Piaţă din faţa Palatului pentru a-l vedea pe cel care, sub numele de Sofian al XIV-lea, va fi noul regent. Până atunci s-a zăvorât în case, acoperind ferestrele cu pânză colorată în nuanţa cea mai pură a indigoului.

Orele trec greu, dar uşile şi ferestrele caselor rămân ferecate; nimeni n-are chef să încapă pe mâna Pestriţilor a căror cruzime e bine ştiută. Nu mai departe decât în anotimpul trecut, cel Albastru, la moartea lui Sofian al XII-lea, o femeie a ieşit din casă strigând că trebuie să nască. Agenţii au spânzurat-o de păr chiar în faţa casei. Apoi i-au făcut o cezariană de toată frumuseţea, lăsându-i pruncul să atârne de cordonul ombilical, îndeajuns de aproape de pământ ca toţi câinii vagabonzi să se încaiere pentru o ciozvârtă din bietul copil.

Trec greu orele, dar casele rămân zăvorâte. Înăuntrul lor ţiuie jocurile şi, pe ici, pe colo, se aud hohotele băutorilor de vise ori gemetele agonice ale îndrăgostiţilor.

Ziua I, ora 16:42

Începe balamucul. Străzile sunt invadate de cohortele Pestriţilor care scotocesc fiecare casă scoţând afară populaţia. O mână spre Marea Piaţă, o aşează în jurul Jumătăţii de Glob. Emisfera locuită a Kalogherei, asta simbolizează Jumătatea. Un Pestriţ mai şef îşi strigă indicaţiile din turn. Din când în când, printre ordinele adresate celor care îndrumă mulţimea, o dispun în Piaţă alcătuind semne, figuri, simboluri, coordonatorul din turn poate fi auzit spunând:

— Numărul 6! în ordine la tine? Numărul 7? Numărul 8?

Şi apoi:

— Bă, ăia de pe Calea Bucuriei, ce staţi ca nişte nătângi acolo? Intraţi în Piaţă, la locul vostru, că acuşi începe şi... Numărul 8, ai grijă s-ajungă şi viermii ăia unde trebuie... Iar după, mai ţine-i vreo două ore şi fă exerciţii cu ei, să-nveţe să se mişte!

În cele din urmă modelul după care trebuie dispuşi cei adunaţi în Piaţă se realizează şi începe aşteptarea. Ăsta e momentul cel mai greu. Cum să stai acolo, cu privirile agenţilor lipite de buzele tale, de gândurile tale, fără să spui nimic, fără să gândeşti nimic...? Cum să fii gol, gol, gol? Gol, golaş, golit, golumb? Cum?

„Vor rezista doar cei puternici. Vor trăi doar cei ce gândesc în Secundar.“

scriu Cărţile. Noile Cărţi. Dar ştiu ele ce spun? Ştiu ele cu cât chin se face asta? Şi totuşi de-atâţia ani trăim cu sentimentele, cu bucuriile, cu durerile, cu dorinţele în Partiţia Secundară... 8% din creier folosit pentru configuraţia minimă funcţională, gânduri-ecran, Partiţia Principală...

Ziua I, ora 17:58

— Vine! Vine!

Zvonul îşi face loc cu mare viteză prin mulţime, partiţiile secundare se inhibă, activitatea cerebrală (cei 8%) se înviorează brusc cu gânduri de fericire, de recunoştinţă, de curiozitate. Cum e? E scund? înalt? Gras? Slab? Are voce puternică?

— Vine!

Urmat de membrii Consiliului sprijiniţi în bastoanele lor lungi, Den Arr, cel care va deveni cunoscut sub numele de Sofian al XIV-lea, Ultimul, urcă treptele de marmură ce duc în Jumătatea de Glob.

Două uniforme pestriţe glisează de-o parte şi de alta şi viitorul Regent păşeşte sub bolta de cristal din mijlocul Pieţei.

Uralele mulţimii, amplificate cu conştiinciozitate de o echipă de tehnicieni bine pregătiţi şi dotaţi, izbucnesc puternice, umplând emisfera.

Sloganurile zilei ţâşnesc din gâtlejuri, străpung aerul, se ridică deasupra Pieţei, rămân acolo, repetându-se, Buclă a întâmpinării:

„Arată-te! Tu, Cel Ales, Mântuitorule, arată-te!”

Alesul se apropie de peretele de cristal. Urale. Îşi lipeşte palmele şi faţa de cele trei lentile şi Jumătatea de Glob prinde a se roti, arătând tuturor chipul noului stăpân, palmele lui imaculate, fără striaţii.

Din nou urale. Mulţimea îl recunoaşte drept urmaş direct al lui Iako, Sofian întâiul. Semnul dinastiei, palma netedă, este dovada.

Ziua I, ora 18:03

Înserarea indigo se lasă peste Kaloghera, inima Confederaţiei. Regentul – nu mai e nici un dubiu de-acum – părăseşte emisfera de cristal încrezător, semeţ, plin de el şi împovărat de istorie.

În Piaţă, sconcşii lăsaţi liberi împrăştie mulţimea în timp ce atenţia Pestriţilor e concentrată asupra unui grup de Albi, rămaşi printre ultimii.

Ce le-ar mai face ei ăstora!... Dar datinile îi ocrotesc pe Cei Albi, dracu' ştie de ce.

„Nişte trântori, nişte inutilizabili, mereu puşi pe comploturi şi destabilizare, mereu prinşi cu tot felul de activităţi mistice, vrăjitoreşti... Nişte şarlatani, ce mai... Se zice că pot trece dintr-o lume într-alta, dar care lumi? Cea Roşie? Cea Orange? Cea Galbenă? Aiurea! Anotimpuri, domnilor, anotimpuri, nu lumi, şi prin astea trecem cu toţii! Nu există mai multe lumi în acelaşi timp, cum nu există indivizi care pot trece dintr-una într-alta. Nu există şi Roşu şi Orange şi Galben. Ori Roşu, ori Orange, ori Galben. Acum este anotimpul Indigo. Suntem indigo. Iar mâine... dacă totul merge bine vom fi violeţi. Vom intra în anotimpul Violet, sub marele Sofian al XIV-lea."

Asta e.

Şi a fost Prima zi.

Ziua a II-a, ora 6:55

Den Arr se întoarce spre membrii Consiliului, spune

„Plecaţi!"

şi ei părăsesc cabinetul în linişte, prin trapele de acces. Ţinându-se unii de alţii. Bâjbâind drumul cu bastoanele.

Se aude o bufnitură. Apoi încă una. Şi încă... În total şapte. E ora şapte dimineaţa, a doua zi după întâmpinare. Bufniturile se suprapun peste semnalele celorlalte ceasuri din Palat: lovituri de tun, gemete, răgete, chiţăieli, şoapte şi chiar tăceri care, toate, anunţă acelaşi lucru: e ora şapte dimineaţa.

Începe o zi grea, Ziua Destinului.

Ziua a II-a, ora 7:23

Rămas singur, Den Arr se foloseşte de vederea parabolică pentru a inspecta pereţii, apoi, nemulţumit parcă, se scociorăşte prin buzunare până găseşte ceea ce caută. Aruncă fazubbiul spre peretele din faţă şi se întinde în aşteptare pe balansoarul care, odată activat, se ridică şi-l ţine suspendat în aer, la o jumătate de metru de podea.

„Faină chestia asta cu controlul gravitaţiei!"

Fazzubiul, micul obiect cules dintr-un talcioc de pe Kyanos, cercetează milimetru cu milimetru suprafeţele din cameră. Din când în când scoate un zgomot care aduce a hohot de râs şi asta îl bucură pe Den Arr, fiecare hohot

înseamnă încă un cip dual descoperit şi neutralizat. Încă o gârlă de amprente vizuale şi/sau auditive şterse.

„Cine are nevoie de ele?”

Pauză.

„Cum cine? Cum cine?”

La sfârşitul cercetării, numărul acestora se dovedeşte a nu fi excesiv totuşi: vreo patruşopt. Den Arr se aşteptase la mai mult. Ba chiar, în ochi, i se citeşte o umbră de dezamăgire. De jignire.

„Atât de puţin important sunt? Atât? Dar, la urma urmei, patruşopt sunt patruşopt, nu patru.”

Sare sprinten şi binedispus din balansoar, fluieră şi prinde fazubbiul din zbor. Îi dă drumul într-un buzunar, evident altul decât acela din care l-a scos.

Ochii îi strălucesc.

„Hai! Fă-o!”

Se apropie de o statuetă aflată într-un colţ al încăperii, lângă fereastră. După Regentul primului anotimp Orange, cel care a adus-o, întregul şir de urmaşi a reacţionat la fel, dându-i ocol, cercetând-o

„Cu ochii! Cu ochii!”

mirându-se de ceea ce înfăţişează: o fiinţă fără ochi, fără gură, fără urechi.

Den Arr îşi lipeşte palma de fruntea statuetei şi aşteaptă.

Nu se întâmplă nimic. Aşteaptă în continuare. ŞTIE că se va întâmpla.

Ziua a II-a, ora 9:36

Prin locurile în care ar fi trebuit să fie ochii şi gura şi urechile ies cinci raze care se concentrează într-una din nişele care se adâncesc în pereţi. Aceasta devine luminescentă, iar în spaţiul ei se alcătuiesc litere, cuvinte. Den Arr le alege pe cele numai de el ştiute.

BUN GĂSIT, STĂPÂNE.

FIE CA ANI MULŢI DE CÂRMUIRE INŢELEAPTĂ SĂ SE AŞTEARNĂ ÎN URMA TA.

SĂ FII IUBIT ŞI CEL MAI ÎNFLORITOR ANOTIMP SĂ FIE CEL:

Den Arr tastează încrezător: VIOLET.

Literele, violete acum, stau în spaţiul acela, imponderabile, clare şi reci.

SERENISSIME! EŞTI PREGĂTIT? VREI?

Den Arr răspunde alegând singura variantă acceptabilă: DA.

Apoi:

INTRODU AUGUSTA-ŢI MÂNĂ STÂNGĂ, CU DEGETELE ÎNTINSE ŞI DEPĂRTATE, ÎN CUB.

„Ridicol. Câtă preţiozitate! Cât fast găunos! Cea mai mare parte a vieţii o folosim încercând să poleim realitatea. Dar, la urma urmei, ce-am avea de ales? Ne-ar polei ea pe noi, altfel, şi zău că e preferabil aşa. Avem măcar senzaţia că hotărâm."

Den Arr se supune ordinului şi sparge textul existent, ale cărui litere se regrupează pe ecranul de deasupra.

În spaţiul de deasupra. Undeva. Acolo.

Pe suprafaţa palmei se mişcă un punct rece. Simte asta şi sare speriat, vrea să-şi răsucească mâna, dar muşchii nu-i reacţionează. Mâna lui rămâne în aceeaşi poziţie, fixă. El, camera, lumea se raportează la coordonatele mâinii.

„Şi? Mai departe?"

Simte furnicături în degete, sub pielea palmei, senzaţia îi aleargă prin mână, prin umăr, îi ajunge în plămâni, în stomac, i-l pipăie, i-l curăţă, degete virtuale dătătoare de senzaţii reale, şi stomacul i se contractă, i se dilată, spaţiu gol, dar nu gol prin lipsă, ci umplut cu gol, un gol imens, cât o galaxie, parcă a înghiţit o gaură neagră.

„Şi? Mai departe?"

Atât.

Nu simte durere, nici întristare, nici suspin. Doar o senzaţie vagă de disconfort.

Apoi:

STRĂLUCIRE A SOARELUI VIOLET CE VA DA O NOUĂ VIAŢĂ KALOGHEREI, HĂRŢILE VIITORULUI TĂU LUMINOS AU FOST TRASATE.

Nu mai simte punctul rece mişcându-se, dar palma parcă i-a fost tăiată în bucăţi. O simte pe fiecare, existând independent una de alta, dar împreună totuşi. Împreună, mâna lui.

Şi sloganul zilei i se adună din memorie, din memoria ce-i curge prin vene, din memoria de dinapoia ochilor, memoria Sofianilor:

„Toţi cetăţenii sunt egali, dar nimeni nu este egalul meu."

Şi a fost Ziua a doua.

Ziua a III-a, ora 7:14

Den Arr coboară treptele de marmură ale Palatului.

Referitor la acest moment, unii vor declara mai târziu că

„Se observa o oarecare stânjeneală a privirii, a gestului, mai ales în felul în care ţinea strâns pumnul drept... Parcă încerca să ascundă ceva.”

Noi nu ştim decât ceea ce vedem, martori ai acestui moment, şi anume că Sofian coboară, iar după el, membrii noului Consiliu, drepţi, impozanţi, importanţi – oficiali – pentru a asista la ceremonie.

Uniformele pestriţe glisază de-o parte şi de alta a uşii, iar viitorul regent, urmat de ceilalţi, iese pe terasă.

Mulţimea izbucneşte în urale, semn că ademenitorii lui Tirsot şi-au făcut din nou datoria.

Marele Maestru de Ceremonii îşi aruncă ochii spre Sofian în Supremul Gest de Recunoaştere şi Supunere, apoi prinde cu putere bastonul care i se pune în mână şi, cu sângele încă şiroindu-i pe obraji, dă Semnalul de începere. Cymbalele, trâmbiţele şi kytaiurile intonează Oda. Aceasta se stinge sub sloganul zilei, slogan ce uneşte toate partiţiile principale:

„Arată-ne! Tu, Conducătorule, arată-ne!”

Ziua a III-a, ora 8:41

Peste Marea Piaţă din Kaloghera se lasă liniştea. Mulţimea pompează în Partiţia Principală gânduri de bucurie, obediente.

„Cu sfiiciune, Stăpâne, cu sfiiciune.”

Partiţiile Secundare rulează însă mai departe, alte taskuri, alte istorii:

„... dacă tot am venit...“

Prin Spaţiul Secundar se vorbeşte despre o mişcare de rezistenţă, despre Sfidare chiar, preluându-se o denumire de-aiurea. Dar cine mai crede în acţiuni contra? Schimbarea de care vorbesc Cărţile e doar o poveste, o poveste, iar Tălmăcitorii nişte şarlatani, ce mai!

„Toţi ne mint, toţi se folosesc de noi ca să ajungă la putere şi dup-aia fac şi ei ce-au făcut şi ceilalţi: abuzuri, corupţie, desfrâu.“

„Dar în numele poporului.“

„Ei? Vezi că e o schimbare?“

„Ce ne-am face noi dacă n-am fi aşa de glumeţi, dacă n-am inventa mereu bancuri?“

„Numai laşii inventează bancuri. Ca să poată trăi în jug. Să-şi anestezieze suferinţele. Numai laşii.“

Den Arr face un pas în faţă. Îşi lipeşte abdomenul şi sexul de parapetul terasei, în locul anume destinat. Simte Durerea. Grimasa lui umple mulţimea de fericire. Întotdeauna adevărul îi chinuieşte pe unii, bucurându-i pe ceilalţi. Strânge pumnii, scrâşneşte din dinţii încleştaţi, dar asta n-o ştie

nimeni, lumea nu vede, nu aude, pentru că niciodată lumea nu vede şi nu aude decât ceea ce o interesează. Acum o interesează ritualul celei de-a treia zi a schimbării regentului. Cel de dinainte, mortul, Sofian al XIII-lea, nici n-a fost redat cenuşii şi umbrei în care toţi ne întoarcem, toţi, egali cum ne-am născut, de-abia mâine se va face asta, mâine, când trupul lui nu va mai fi decât trupul unui cetăţean al Confederaţiei. Un cetăţean oarecare.

Acum, pe terasa din Marea Piaţă a Kalogherei, Den Arr ridică pumnul stâng.

Clipirea cu reflexe indigo a frunzelor încremeneşte, detaliu al unui imens grup statuar ce cuprinde totul, Totul. Nici o pală de vânt, nici o adiere, nici o respiraţie. Feţele indigo ale mulţimii strălucesc, privirile tuturor sunt aţintite spre pumnul acela.

Cele patru degete zvâcnesc spasmodic, dezvăluind mulţimii Destinul Luminos trasat în palma celui ce-şi merită numele de Sofian al XIV-lea.

Cred în el? Cred!

Un singur lucru mai trebuie să se întâmple. Şi toţi participanţii la Ceremonie, mai puţin grupele de veghetori, împrăştiate te miri unde prin Marea Piaţă, îşi ridică privirile spre Lăcaşul Nopţii şi al Dimineţii, Izvorul de Indigo.

De Acolo se porneşte T-Ploaia. După primul contact cu cristalele reci şi tăioase ale Ploii, mulţimea se relaxează, abandonându-se Transformării.

Fâşii minuscule de piele indigo se desprind de pe chipurile celor adunaţi în Piaţă, ale oficialilor, luând drumul pământului pentru veşnicie. Ţesătura uşoară a veşmintelor se destramă îngrăşând, la rândul ei, pământul, care primeşte.

De-acum, Den Arr nu mai există. În faţa poporului stă Sofian al XIV-lea. Singur, ca toţi împăraţii lumii. Ca această ploaie violetă.

Plouă şi Sofian al XIV-lea simte tristeţea. Tristeţea celui ajuns în vârf. Tristeţea scopului împlinit.

„Cu fiecare împlinire murim câte puţin – cine a zis asta?"

„Cu fiecare moarte suntem mai aproape de împlinire."

Partiţia Secundară. Cartea Sfidării, care se scrie.

Ce s-a pornit nu se mai poate opri.

Ziua a III-a, ora 11:58

Membrii noului Consiliu depun Jurământul în faţa Conducătorului, sub tălpile căruia îşi aruncă ochii. De-acum sunt curaţi. Şi drepţi. Au dobândit Puritatea Violetă.

Sofian le acceptă sacrificiul, suspină.

Da. Aici sunt Durerea, întristarea, Suspinul. Trecând dintr-un anotimp într-altul, dintr-o ploaie într-alta.

Şi peste toate astea, Singurătatea. Mai ales Singurătatea.

Şi a fost Ziua a treia.

(1995)

PAZNIC DE GÂND

Leon Sadakla era sărac, fără nevastă, fără serviciu şi părăsit de prieteni. Leon Sadakla era trist în seara aceea, trist şi singur ca un joystick defect.

Ca de obicei, ecranul funcţionează în gol. I se pare că aşa se mai umple casa, că nu mai e atât de singur. Dar Leon Sadakla nu urmăreşte programele. Sunt atât de proaste, atât de plictisitoare... Nici acum, nici mai târziu nu va înţelege de ce privirea i se lipeşte de ecran tocmai în momentul în care este prezentat anunţul.

E un anunţ banal, cum sunt toate ofertele de locuri de muncă. Numai că ăsta oferă, într-adevăr, ceva. Ceva pentru el. Leon Sadakla nu este oricine. A luptat pe Llagan de partea lui Assam IV şi a scăpat. A luptat alături de Segundo Major, Papelucho, şi a înfruntat cu puterea minţii cavalerii telepaţi de pe Khalid; i-a învins şi Regatul Suk s-a prăbuşit. Se spune că n-ar fi străin nici de asasinarea lui Sofian al XIV-lea, regentul Kalogherei...

Dar câte nu se spun despre un om?! De parcă adevărul faptelor noastre ar fi o medalie pe care s-o purtăm la piept. De parcă noi am fi chiar o parte din acest adevăr. Sau el o parte a noastră. Şi chiar aşa de-ar fi! în nici un caz nu-l arborăm pe claviera. Cum să-l afişăm când de multe ori ne este ruşine de el? Când nu ne arată lumii aşa cum am vrea să fim văzuţi? Claviera rămâne locul pe care ne etalăm meritele. Între claviculă şi sfârcul stâng e loc destul de atârnat medalii, insigne, trese... Deasupra inimii putem purta orice, dar nu adevărul. Nici o modă n-ar îndrăzni asta.

Leon Sadakla nu este oricine şi adevărul faptelor sale nu-i pentru toată lumea. De-aia nici nu-şi găseşte serviciu. Pentru că nu poate spune niciunde „eu sunt ăla şi am făcut aia şi aia şi pe-ailaltă".

De data asta însă va putea. Înşiruirea faptelor sale de vitejie şi de cruzime şi de nebunie chiar îl recomandă pentru slujba aceea. Poate că doar el este în stare să vâneze fiara. Fiara care ucide fără urme. Fiara care nu sfârtecă şi nici nu bea sânge. Fiara care lasă oamenii întregi, neatinşi parcă, dar morţi şi cu groaza întipărită pe chip.

Cum va fi arătând fiara aceea? Trebuie să fie rea de tot dacă se oferă atâţia bani pentru uciderea ei. Leon Sadakla se gândeşte că banii ăia i-ar ajunge pentru toată viaţa – dacă n-ar trăi cât Hammon, întemeietorul, ceea ce nici nu şi-a propus vreodată.

După apariţia anunţului, lui Leon Sadakla nu-i mai pasă că este sărac, fără nevastă, fără serviciu şi părăsit de prieteni. Nu se mai simte trist şi singur. Pentru el a apărut o slujbă. E tot ce-şi doreşte.

Reuşeşte să adoarmă după o partidă de amor prin computer furnizată de agenţia care se ocupă de treaba asta pentru el. Are nevoie să fie limpede în zori, dar mai ales neimplicat sentimental.

Şi dimineaţa dă buzna în camera lui intrându-i roşie printre pleoapele lipite cu ulei de vis, un vis în care Fancy Jill, zorgata, sfârâie din toate orificiile, plescăind şi fluierând, excitată şi dispusă. N-o cheamă Fancy Jill, aşa-i spune el, numele ei nu poate fi rostit de o gură omenească.

Aşa se întâmplă de fiecare dată. Când să-şi pună integratorul de senzaţii, vine dimineaţa, se luminează şi o vede pe Fancy Jill. Asta-i tot. Nu s-a inventat încă aparatul care să-l facă să continue. Brusc nu mai are chef. Oricând îşi aminteşte cu plăcere de tonezienele gelatinoase înfăşurate în jurul lui, înghiţindu-l parcă, devenindu-i un al doilea rând de piele. De fiecare dată tresare cu bucurie când gândul i se îndreaptă către kyanele albăstrii, cele cu şase braţe. Şi chiar grimofilele îi redeşteaptă din adâncuri plăcute clipe, în pofida obiceiului lor de a lua înfăţişarea partenerului. Cu zorgatele însă nu merge şi pace. Decât dacă o face pe întuneric. Să nu le vadă. Or, visul lui se sfârşeşte întotdeauna cu năvălirea zorilor. Zorile intră cu bocancii prin sufletul lui, atâta cât este, şi Leon Sadakla se trezeşte mereu trist şi singur ca un joystick defect.

Intră sub duş şi jetul de ioni îi restabileşte echilibrul energetic. Are încredere în el, doar este eroul Gymnopolisului, tătucul Opaloniei, este Leon Sadakla, ultimul războinic adevărat. Are 84 de ani şi este în căutarea unui serviciu de care îl mai despart doar câteva ore. Nu se îndoieşte ca va fi al lui. Va fi.

Şi este. Rănile de pe trup, firea sa retrasă, adrenalina de-abia strunită, gândirea algoritmică, dar şi alte calităţi mai mult sau mai puţin ascunse, toate au fost în favoarea lui. Nici nu i-a fost greu să impună asta comisiei. Cu toţii aveau nişte creiere atât de permisibile... S-a jucat cu ei ca şi când ar fi modelat în lut: căţeluşi, pisicuţe, elefanţi...

Slujba îi aparţine şi parcă nimic nu i s-a potrivit mai bine vreodată. Pe el l-a aşteptat.

Undeva, pădurea şi fiara aşteaptă şi ele. A trecut destulă vreme de când nu s-a mai aventurat nimeni prin pădure, de când fiara aleargă buimacă de colo-colo, urlând şi cerând, pretinzând, gâfâind, golită de sânge, suptă de

putere, lihnită de pofte. Şi iată că bunul Dumnezeu, prin voinţa oamenilor, îi trimite o nouă victimă: Leon Sadakla, vânătorul, scormonitorul de gânduri.

Cu cât intră mai adânc în pădure, Leon se simte mai conectat, muşchii îi sunt mai încordaţi, auzul, mirosul, văzul – mai ascuţite. Să fie aici? Să fie dincolo? Poate după arborii aceia. Sau în tufişul de colo.

Să-şi mai construiască un simţ? Ce? Spaţialitatea? Temporalitatea? Translarea în 2D? Poate ceva pentru detectarea viului. De fiecare data când se duce pe Sukharr, planeta de piatră, îşi adaugă simţul viului; altfel n-ar putea deosebi pietrele de sukharrieni. De ce nu şi aici? în fond, ce este fiara?

Nimic. Nici un sunet, nici o mişcare, nici o adiere. Doar el şi pădurea.

Dar fiara? Unde e fiara? Nu-l miroase? Nu-l vede? Nu-l aude?

Nu-l simte?

Nu. Leon Sadakla se afundă în pădure, tot mai adânc, tot mai departe. Peisajul îi devine din ce în ce mai familiar. Crengile spinoase de haridji, copacii ucigaşi de pe Llagan, îi zgârie costumul şi el ştie ce înseamnă asta. Spinii îi vor injecta seva care, odată intrată sub piele, se va răspândi în tot corpul, colorându-l în verde. Apoi... I-a văzut pe mulţi pocnind ca păstăile, răspândind în jur mirosul morţii llagane. Dar el ştie să se ferească de îmbrăţişarea haridji, el deja mângâie copacii cu gândurile lui, simulând strigătul vegetal al polenizarii. Şi crengile îi dau drumul fremătând vesele, binedispuse, aşteptând.

Leon Sadakla aleargă prin pădurea care se desface în faţa lui, venindu-i în întâmpinare cu aceeaşi grabă, cu aceeaşi nerăbdare, la fel de nesăţioasă. Fuge de imaginile care-i izvorăsc din ascunzişurile memoriei învăluindu-l, agresându-l, aleargă ca atunci, pe Khalid, când credea că fuga este de ajuns pentru a scăpa de băştinaşii care nici măcar nu erau înarmaţi... Târziu, tare târziu şi-au dat seama că nu forţa armelor îi va îngenunchea pe khalidieni şi de-abia atunci au ieşit la iveală calităţile lui telepatice. I-au spus Râmătorul. Porcul. Răzătoarea...

Pădurea fuge pe lângă el aruncându-i în faţă amintirile, şi nu pe cele plăcute, nu, pe-alea nasoale i le scoate din seif, pe-alea i le vântură pe sub nas. Totul este amintire, pădurea nu e pădure, ci un noian de amintiri care foşnesc şi vuiesc încercând să-l sperie.

Cum să-l sperie propriile-i amintiri?

Uite-aşa. Fuge printre ele, izbindu-se de rădăcinile lor, de ţepi-cauze, de cioturi-consecinţe.

„La hotarele mele este duşmanul. El nu mă vede, dar eu îl simt. Vezi răutatea pe chipul meu? Gândurile lui m-au desenat astfel.” Mai târziu, cuvintele astea vor fi scrise în Cartea Luptătorului. Deocamdată, Leon Sadakla aleargă prin el, printre amintirile lui. Prin creierul lui aleargă.

Şi deodată Leon Sadakla are senzaţia că pleacă. Parcă îşi părăseşte trupul, care rămâne totuşi, în continuare, alergând printre copacii amintirilor lui, numai el pleacă, el, Leon Sadakla, gândul lui, fiinţa lui născătoare de cuvinte, ţintă a senzaţiilor. Se ridică undeva deasupra, plutind, văzând în acelaşi timp întreaga planetă de sus, dar şi pădurea din interior, şi pe el, celălalt Leon Sadakla, din spate, alergând. Parcă e în faţa unui ecran imens şi, aşa cum stă deasupra şi în spate şi lateral, se simte ca şi când ar sta întins în patul lui, părându-i-se că merge, că aleargă, simţindu-şi muşchii picioarelor zvâcnind ritmic. Dar câte planete n-a bătut el pe jos, mergând în neştire, ca un automat, alături de toţi Andy, soldaţii ăia care nu obosesc niciodată, carnea de tun care are un sfârâit specific când laserele duşmane îi ating? Câte păduri n-a traversat el fără să vadă copacii, fără să ştie măcar că sunt păduri?

Mintea îi lucrează continuu, în fiecare tulpină vede fiinţa, pe care o iscodeşte căutându-i gândurile, apucăturile, reflexele...

Ecranul se întinde pe tot tavanul, începe să coboare pe pereţi, pădurea alunecă, marginile ei se îndepărtează pe măsură ce el continuă să alerge, cu gândul la fiara nemiloasă, însă pe după tulpini nu e nimeni, nici o ameninţare, nici un gând rău, doar Fancy Jill îşi iţeşte orificiile printre frunzele tufişurilor, sfârâind, şuierând... Şi Leon Sadakla devine atent, simţurile îi intră în alertă crezând că e fiara, animalul, monstrul, dar nu, nu, nu... E Fancy Jill, Fancy Jill...

Numai de nu s-ar lumina, îşi spune el sau doar gândeşte asta, Fancy Jill, de nu s-ar lumina... Integratorul de senzaţii îi este la îndemână, şi l-ar putea pune oricând, dar... Fancy Jill... opreşte-te, Fancy Jill, opreşte-te, se luminează, uite coroanele copacilor explodând... Ce lumină, Fancy Jill, ce lumină e-n noi, am urât lumina, dintotdeauna am urât-o, de când a luat foc casa, de când a luat foc casa...

Leon Sadakla se prăbuşeşte, cade de sus, de foarte sus, din cer, din altă lume, din altă dimensiune, cade în trupul lui şi împreună cu acesta se lipeşte de pământ.

Se află în mijlocul pădurii sau într-o margine a ei şi undeva, în trecutul lui, în trecutul lui?, un animal fantastic scoate foc pe gură şi pe nări

pârjolindu-i casa şi nevasta şi copiii, şi el stă şi priveşte toate astea neputincios, aşa cum mai târziu, mult după clipa aceasta, îşi va vedea camarazii înghiţiţi de Morhan, paznicul cetăţii Yo. Ecranul din perete îi arată oroarea în cele mai mici detalii, degetul cu verigheta al Mariei, păpuşa fetiţei şi un rest de rochie arzând. Sunt ultimele ştiri şi lângă el, Hanna Leo, zorgata, şuieră şi susură din toate găurile, plescăind şi fluierând, excitată, dornică, pofticioasă. N-o cheamă Hanna Leo, aşa-i spune el, ar putea să-i spună oricum, Hanna Leo, Fancy Jill... oricum.

Stă prăbuşit în genunchi, lângă trunchiul unui copac, şi în adâncul lui încearcă să urce pe vrejul amintirilor şi nu poate, flăcările îl trag mereu în jos, spre casa unde totul se topeşte, anii lui petrecuţi alături de Maria şi de copii, Maria şi copiii se topesc şi ei şi nu mai rămâne nimic decât fiara aceea, fiara care-l va urmări, care l-a urmărit peste tot, pe Llagan, pe Khalid, pe Niobe, sărindu-i în faţă de după fiecare copac, de după fiecare casă, fiara pe care mereu a purtat-o cu el şi care s-a născut acolo, în amintirea incendiului.

Acolo, în amintirea aceea scormoneşte Leon Sadakla căzut în genunchi la marginea pădurii sau în mijlocul ei, acolo trebuie căutată fiara şi apoi hăituită prin toate amintirile care au urmat şi care aveau să-l însoţească peste tot. Acolo, în amintirea aceea, în amintirile acelea trebuie să ucidă Leon Sadakla, Vânătorul.

Acolo ucide, devenind Vânător. Primul din lungul şir de scormonitori, hăitaşi şi vânători care vor urma.

Îngenuncheat în pădure, se simte deodată liber şi ştie că fiara nu mai există şi poate privi în linişte copacii, să le asculte foşnetele şi adierile şi ele nu vor mai fi niciodată ameninţări şi nici cuvinte de luptă, ci vor fi doar atât: foşnete şi adieri. Pădurea nu va mai găsi nici o fiară în amintirile lui, niciodată, niciodată.

Şi-a făcut bine treaba, îşi merită banii. A ucis fiara.

Dar fiara lui.

Fiecare om poartă cu el o fiară bine ascunsă, printre gânduri, printre amintiri. Şi cineva trebuie s-o ucidă. Cineva care s-o poată vedea, care să poată pune mâna pe ea şi să strige: uite-o, asta-i fiara! Şi s-o ucidă. Să ne apere de ea. Să ne intre în gânduri, în amintiri, s-o găsească.

La marginea pădurii, Leon Sadakla se ridică drept, plin de el, se simte ca atunci când a cucerit Kaloghera şi Niobe şi Nebula. Ochii lui scrutează drumurile care vin, mintea lui e atentă la gânduri, la amintiri.

Căci va fi scris în Cartea Luptătorului: „Şi niciodată să nu te înşele curăţenia desăvârşită. Ea poate ascunde multe vicii. Ea însăşi este un viciu.”

Acolo, la marginea pădurii, pentru Leon Sadakla munca de-abia începea. Avea o meserie grea, dar frumoasă: paznic de gând, vânător de amintiri.

(1993)

VIERMELE PERFECŢIUNII

Ce nu ne amintim nu există. N-a fost şi n-o să fie. Nu va face parte din planurile de recreare tehnologică sau artistică, cel puţin nu în viitorurile cunoscute.

În zona Nodului Chomsky (Adam Chomsky, ştiţi dumneavoastră) este un restaurant care nu lipseşte de pe nici una dintre hărţile cronotopice ale agenţiilor de turism. Toate comenzile, fie că e vorba de grupuri, fie de persoane individuale, solicită, ca punct obligatoriu în traseu, restaurantul CIBI.

Ca oricare, am auzit şi eu vorbindu-se despre el. Ştiţi cum e: prieteni, rude, cunoştinţe. Toţi se simt datori să-ţi facă un bine. Chiar împotriva voinţei tale. Mai ales împotriva.

Până la urmă am cedat şi m-am înscris şi eu într-o excursie. Asta a fost acum şase luni. Ieri am primit anunţul de îmbarcare. E pentru weekendul ăsta. Isobel, aia cu negul pe nas, zice că am avut baftă. Alţii stau pe lista de aşteptare chiar şi un an.

Se pare că cineva însă – Larry, computerul casei – a cam abuzat de buna-credinţă sau naivitatea altcuiva – adică a mea. Cinci sute pentru rezervarea biletului?! Incredibil!

Până la urmă l-am crezut. Am mai consumat şi eu nişte apeluri pe ici, pe colo şi mi s-a confirmat. La urma urmei, e logic: Larry nu ştie să mintă. Şi de ce-ar face-o, la o adică? Pentru ce să fure un computer?... Pentru cine?

Ei, asta da întrebare! Nu cumva băieţii vecinului? Am auzit că golanii ăştia mici îşi bagă nasul toată ziua prin cabluri şi fură de sting. Ar trebui să-mi mai verific şi eu codurile din când în când. Sau să le mai schimb, cică au mai apărut noutăţi...

Dimineaţa plecării. E un frig de te bagă-n boală. Şi doar mi-au zis cei de la agenţie să mă îmbrac bine, dar nu i-am luat în serios. De unde să ştiu că adresa pe care mi-au dat-o e la 4000 de metri altitudine, ca să fie chiar lângă Nodul concesionat de agenţie? Noroc că într-un sfert de oră vom fi toţi. Cel puţin aşa am fost anunţaţi.

Într-adevăr. Nu trece mult şi prin Nod îşi fac apariţia două tipe. După haine, vin din viitor. După înfăţişare, pot fi din prezent. Frumoase, perfecte. Operaţiile estetice nu mă pot înşela. Chiar şi ele sunt o modă a prezentului:

una are nasul uşor deviat într-o parte, iar cealaltă si-a lipit un strabism de toată sfidarea. O fi costat-o o avere. N-am mai văzut aşa ceva până acum. S-ar putea să vină din viitor, totuşi. Dar din care? Hainele lor se vor purta peste vreo 150-200 de ani. Mă pricep, am o diplomă în vestimentaţie. Chiar aşa durabilă să fie Perfecţiunea?

Din motive de securitate de-abia acum urcăm în teleportor. Stau între una din cele două nou-venite şi un individ gras, chel, îmbrăcat într-un costum insipid de-acum 4-500 de ani. De-acolo e şi el. Se vede. Se simte. Mă stăpânesc cu greu să nu-mi acopăr nasul cu palma. Nu se face. Ar fi total nepoliticos. Mă consolez însă cu un zâmbet din partea vecinei, Strabissima. Şi ea simte duhoarea trecutului.

— Nnnn... nu vă deranjez?

— Oh, nu, îmi răspunde. Sunt obişnuită cu mirosul dumneavoastră. Lucrez într-un laborator de istorie bio...

Îşi duce mâna la gură. Da, a făcut o gafă. Mie îmi plac femeile care gafează. Asta denotă o anumită doză de inocenţă. I-o spun şi ei. De data asta pare şi mai încurcată. Presimt că o să ne simţim bine împreună. Presimt asta în testiculul stâng, ăla cu implantul... Oare la ei, peste 200 de ani, se mai practică implanturile pentru...?

— Nu, noi ne putem educa energia.

Hait! E telepată. Ce mi-o fi trecut prin cap? Sper că n-am sărit calul. Cu imaginaţia mea...

— Nu-ţi fie teamă, n-ai avut nici un gând care să mă jignească. Reţin chestia cu imaginaţia pentru mai târziu. Sau dacă vrei...

Îmi arată computerele din dreptul scaunelor şi scoate dintr-un buzunar integratorul de senzaţii.

— O, nnnu... mulţumesc. Nnnu...

Refuz, ce să fac? Trebuie să refuz.

— S-oooo lăsăm pe mai t... târziu, când a... a... ajungem. Suport greu tele... tele... teleportarea.

Aiurea! Dar ştiu ce-nseamnă să faci amor prin computer şi să-ţi pui şi draivul pentru integratorul de senzaţii. Cu fiecare mişcare îţi schimbi rasa – deci forma, anatomia şi fiziologia, iar integratorul de senzaţii te ajută să-ţi poţi complementa partenerul, indiferent de rasa lui naturală sau simulată. Acuma, ce să spun? Nu-i rău. Ba chiar dimpotrivă, aş zice. Dar după cum am spus: cu fiecare mişcare îţi schimbi rasa. Şi chiar simţi asta. Aşa ceva nu se poate trăi prea mult. Sau, cel puţin, noi, în lumea noastră, nu suntem

pregătiţi. Se pare că la ei se practică asta. Prima dată tot cu una de-a lor am făcut-o.

— Da, era sora mea. Îţi păstrează o amintire cât se poate de plăcută. Am ceva pentru tine din partea ei, o înregistrare unicat. Dar am să ţi-o dau la despărţire. Nu mi-ar plăcea să ţi-o pui în prezenţa mea.

Asta mă crede vreun mufist înrăit, din ăia care stau toată ziua cu mufele-n cap visând bazaconii. Dar o întreb altceva:

— Ştiai că nnn... ne vom întâlni?

— Ţi-am spus că noi n-avem nevoie de implanturi. Noi ştim.

— Ăăă... atunci ştiţi şi de ce eee... excursiile astea nu se... nu se... nu se fac dincolo de Iii... interval în sensu... su... sul crescător al tii... impului?

— Nu. Ştim însă de ce nu se fac dincolo în sensul invers. Pentru că până la Interval oamenii nu sunt pregătiţi să ne aştepte.

— Ma... ma... maaare brânză! Asta ştiam şi... şi... şi eu.

Prea face pe deşteapta. Crede că dacă are în spate încă două veacuri de redescoperiri...

Am ajuns. Acum trebuie să ne învârtim în jurul cozii până cade poarta peste noi. Pe toate le-am redescoperit, reinventat, recreat numai pe asta nu: cum să stăpânim Nodurile spaţio-temporale. Şi nici ăia din viitor n-au voie să vină să ne spună. Cică ar încălca nu ştiu ce legi. Sau paradoxuri... O fi! Dar chiar să stai aşa, la voia întâmplării... Şi dacă nu te-aşezi unde trebuie şi când trebuie?

Un tip ne face semn să ne apropiem. N-are nici o operaţie. E perfect. O să fac o plângere către agenţie. N-am fugit de perfecţiunea de-acasă ca să-mi petrec trei zile cu ăsta! Dar şi el inconştient! între atâţia sfidători... Zice că e stalker. Da, am auzit de ei. Sunt tâmpiţii ăia care ştiu să găsească porţile de trecere prin Noduri. De fapt, nu-s tâmpiţi. Din contra. Ei sunt singurii care nu le uită. Dar cum nu e nebun cine-i nebun, ci ăla care-i altfel decât ceilalţi...

Asta-i prea de tot! Trebuie să sărim în gol de pe o stâncă. Bine. Aşa o fi. Dar care om normal consimte să facă asta aşa, ca şi când ar trece pe uşă dintr-o camera în alta? Asta-i comparaţia folosită de el. Mă uit la ceilalţi. Unii zâmbesc. Dacă zâmbet e rânjetul ce-i desfigurează. Alţii par agitaţi. Iar alţii fug de-a dreptul. Oamenii agenţiei au ceva de furcă cu ei dar, în general, îi prind repede şi îi aruncă în prăpastie. Ţipătul lor durează foarte puţin, deşi hăul pare fără sfârşit.

— Grăbiţi-vă, grăbiţi-vă! Nu mai avem mult, zice stalkerul.

Cele două venite din viitor sar singure. Merg pe mâna lor şi sar, la rândul meu, fără „ajutor”. După mine, şi ceilalţi.

A mers! A avut dreptate imbecilul. Suntem în faţa restaurantului CIBI. Din câte ştiu, CIBI vine de la ciborg. Şi ciborgi sunt chelnerii. Dar nu orice fel de chelneri, ci...

Nu mai ştiu nimic. Nici cum am ajuns aici, nici ce mi s-a povestit despre restaurant... Când au făcut asta? Cum?

Mai bine. Poate că m-ar fi dezamăgit. Aşa, totul o să fie surpriză. Sper s-o gust. Am dat o groază de bani pentru asta.

Intrăm. Nu mă agit să inventez stratageme pentru a nimeri la aceeaşi masă cu Strabissima. Din câte mă pricep eu la femei, va rezolva ea problema. O văd. Îmi face semn cu mâna. Femeile, tot femei! Strabissima. Aş putea crea un parfum cu numele ăsta. I-aş da o uşoară tentă de transpiraţie, o transpiraţie generată de frică, aşa ceva.

O, nu! Nu şi la masă! E o masă de patru persoane la care stăm: eu, ea, prietena ei şi grasul din trecut. Dacă aşa e combinaţia, probabil că prietena ei este gunoieră pe-acolo pe la ele. Amândouă izbucnesc în râs. M-au citit. Râd şi eu. Numai grasul se uită la noi ca un mutant. Prietena ei, pe care aflu că o cheamă Irma, îi şopteşte ceva. Acum râde şi el. Cam crispat însă. E prima dată când văd că îi lipseşte un dinte. O lipsă naturală, fireşte, pentru că dacă era un Rekaan-4 l-aş fi recunoscut. Mă pricep şi la accesorii. Oricum, am mari îndoieli că un om din vremea lui ar fi în stare să suporte dizgraţioasa atingere a rekaanilor de dragul unei operaţii care, pe-atunci, nici nu era la modă. Sfidarea a apărut mai târziu. Mult mai târziu.

Deodată se aude un glas venind de peste tot: de jos, de sus, din pereţi:

— Păzea! Vin chelnerii!

Ce-o mai fi şi asta?

Nişte răcnete îmi spun că unii dintre excursionişti au şi aflat.

Primul chelner, purtând într-o mână castronul cu ciorba aburindă, apare în sală cu un mers aşa... foarte... Dar e normal să fie aşa: genunchiul drept este înţepenit în unghi de 75 de grade, iar cel stâng e flexibil atât în faţă, cât şi în spate. Un exemplar superb! Vă daţi seama în ce echilibru stă castronul cu ciorba fierbinte şi ce se va întâmpla când, după doi-trei paşi, chelnerul va ajunge la prima masă.

Aşa a fost.

Apoi au venit alţii, şi alţii... fiecare apariţie primită cu aplauze într-o atmosferă entuziastă, fiecare retragere însoţită de urlete, huiduieli,

înjurături. Durerea e durere şi noi sfidăm doar Perfecţiunea.

— Ideea acestui restaurant vine dintr-o glumă, zice stalkerul, văzând că groaza din ochii excursioniştilor s-a mai risipit. Într-o zi, cu vreo doi ani în urmă, stăteau la o masă trei bărbaţi. Aceea de colo – şi o arată. Cei trei erau: Harry, patronul localului, Goddam, creatorul de ciborgi, şi Vraniţki, compozitorul. Ca de obicei, vorbea Goddam. La un moment dat a spus: „Omul e supus greşelii. Oricât am fi de geniali, tot o mai zbârcim din când în când. Uite eu: azi am produs un splendid rebut. Un ciborg prototip care a costat 60000. Ştiţi ce face? Ei, bine, când păşeşte cu piciorul drept, ridică şi mâna stângă deasupra capului. Şi nu e nici un remediu pentru asta. Rebut integral, pentru că seria asta nouă la care lucrez are nucleul electronic într-o singură bucată.” Ceilalţi au început să râdă imaginându-şi marea realizare şi, printre hohote, Vraniţki a zis: „Ce-ar fi să i-l dai lui Harry, să-l bage chelner în restaurant?!” Cum era şi normal, râsetele s-au înteţit, cheful a continuat, prelungindu-se mult după ora închiderii. Înainte de despărţire se serveau unii pe alţii, imitând diferite posibile rebuturi: cu o mână înţepenită, cu mers săltăreţ, cu picioarele tremurând. La o lună după seara aceea, treaba devenise serioasă. Goddam a făcut câteva lucruri la întâmplare şi a obţinut nişte rebuturi de toată frumuseţea. Harry le-a achiziţionat, apoi a urmat renovarea şi schimbarea numelui localului în CIBI. Aşa îşi alinta Goddam creaturile. Seara inaugurării noului restaurant a fost şi seara intrării acestuia în circuitul turistic. Da, doamnelor şi domnilor, şi sunt mândru să vă reamintesc că aceasta s-a întâmplat datorită agenţiei noastre care vă mulţumeşte pentru alegerea făcută şi vă urează în continuare petrecere plăcută.

Cam lung discursul, şi inutil. Am citit toate astea în prospectul excursiei. Nici acolo nu se spune nimic despre Sfidare. Ori fără ea... cine-ar suporta toate ororile de-aici?

Stalkerul primeşte aplauzele răzleţe – nu i se iartă acceptarea Perfecţiunii – şi, în mijlocul lor, brusc, o rupe la fugă. Tocmai la timp, pentru că un nou val de chelneri îşi face apariţia.

Eu îmi ascund în grabă mâinile opărite în buzunare şi, cu toate că nu-i timp pentru aşa ceva, nu pot să nu mă gândesc că, dacă am noroc şi-mi rămân ceva semne, sunt un om făcut. Cu arsura asta naturală şi cu bâlbâiala pe care mi-am tras-o la clinică pot concura pentru Mister Sfidare. Şi de-aici până la poziţia de senator...

Grasul se lasă să alunece sub masă. Doar gagicile stau liniştite şi par a fi singurele în această stare. De peste tot se aud ţipete isterice (cucoanele, dar cu ele nu ţi-e clar niciodată dacă exprima bucuria sau durerea). Din partea domnilor se aud înjurături – bărbaţii au avut întotdeauna opţiuni precise. Prin sală zboară farfurii cu spaghete, pe costumele elegante, plătite cu bani grei la casele de moda ale timpului, ale timpurilor, se preling sosuri într-o beţie de culori şi arome şi, în acest timp cuţitele de porţionat friptura se înfig în umeri dezgoliţi, în sâni prea bine crescuţi şi chiar într-o coapsă. Chelnerul ăsta e strâmb rău! E aproape un iad totul, aproape un iad. Dar nu-i nimic. Peste câteva clipe va fi chiar Iadul. Un chelner se îndreaptă spre masa noastră. Îi scormonim alcătuirea cu privirile, căutând elementul de sfidare, defectul, eroarea de construcţie, dar ce vedem este de necrezut aici şi acum. N-are nimic. Adică are de toate, e perfect. Se mişcă normal. Nu tu şchiopătat, nu tu mâini înţepenite, nu tu spasme. Măi, să fie!

Cu cele patru porţii înşirate pe braţul drept, chelnerul ajunge lângă noi. Mă feresc instinctiv. Din câteva gesturi foarte precise, ciborgul aşază farfuriile pe masă, în faţa noastră. Fix în faţa noastră. Apoi toarnă vinul. Nici o picătură risipită. Cred că dacă am avea cu ce măsura, am descoperi că în cele patru pahare se află exact, dar exact, aceeaşi cantitate.

Grasul se ridică de sub masă. Are un rânjet tâmp. M-ar fi mirat să fie altfel. Lipsa dintelui pare şi mai evidentă. Chelnerul se uită la gura lui. Daca ar fi om, aş jura că desluşesc în ochii lui o sclipire care exprimă dezgustul, ura. Nu mai ştiu ce să cred. Să fie om?

Ceilalţi au amuţit. Şi-au uitat rănile, arsurile, panica, înjurăturile.

— 'Ţi-ai dracului de şarlatani!

Un glas. Apoi încă unul. Şi încă unul.

Ca un fard, dezamăgirea se întinde pe feţele lor.

Unde-s castroanele cu ciorbă căzând peste ei? Unde-s sosurile care le-au pătat hainele? Dar farfuriile cu spaghete aruncate pe masă de la doi metri, unde-s? Şi unde-s ciborgii defecţi?

Viermele Perfecţiunii a început să roadă şi aici.

Încă un timp pe cale de dispariţie.

Curând nici nu vom mai şti de el.

Ce nu ne amintim nu există. N-a fost şi n-o să fie. Nu va face parte din planurile de recreare tehnologică sau artistică, cel puţin nu în viitorurile cunoscute.

(1993)

NEVERLY HILLS

Anei-Maria Negrilă,
ca semn de preţuire

— ...morţii mă-tii!

Ceaţa şi semiîntunericul se lipeau protector, ca o placentă, de trupul lui Zal Bostes, dar asta nu-i mai ajuta la nimic. Era mort. Spre bucuria tuturor Păcureţilor şi Tătăraşilor, Ciparul numărul unu al Cantemirului, Galezu, era mort. Doar mâna stângă îi mai pulsa ca o umbră de mângâiere, ca o dorinţă mereu şi mereu refulată. Biocipul cu incantaţiile sacre ale Kogaionului nu mai era acolo, îl furaseră kinderii ăia de-şi ziceau Zipaşi. Îl făcuseră mic şi-l duseseră acasă. Iar în locul lui îi băgaseră-n cap un dop cu NEVERLY HILLS.

Aiurea! S-o creadă ei că înghiţea Zal aşa ceva fără să borască. Alta era muzica ce-i plăcea lui!

La colţul străzii, din peretele unei clădiri vechi, astmatice, care şuiera sinistru la fiecare respiraţie, se desprinse o umbră. Venea încet, parcă şchiopăta puţin de piciorul drept. Fiecare pas îi era însoţit de un sunet asemănător cu cel făcut de două pântece transpirate izbite-n goana sexului. Umbra se apropia de cadavrul lui Bostes şi sunetul acela pătrundea în casele oamenilor, îi căuta în vise, le cotrobăia prin amintiri, le ardea măruntaiele. De după ferestre începură să se audă şoapte înfierbântate, umede, dornice, nerăbdătoare, oh!

Al dracu' genunchi şi-a pus! L-o fi costat o grămadă de dacorei, că-n zilele astea nu te mai operează nimeni pe dolari. 38 de dolari dacoreu' – amarnice zile!

Umbra se opri lângă trupul căzut, chircit ca un embrion. Adulmeca Timpul.

— ...morţii mă-tii!

auzi cuvintele spuse cu câteva minute în urmă.

Zal Bostes avusese dreptate. În Naltul Cerului, morţii din familiile puştilor asasini erau urmăriţi, încălecaţi, omorâţi a doua oară. Sufletele lor nemuritoare retrăiau moartea şi unde era bucuria ştiută din moşi-strămoşi? Unde?

În stradă, mâna lui stângă se mai mişca, înainta lent, trăgând după ea trupul greu, lipsit de viaţă.

— Mâna lui Genostes!

Din faldurile umbrei ţâşni o rază care separă de braţ mâna ce încă mai pulsa, dar slab, din ce în ce mai slab.

— Mâna lui Genostes!

Nu ştiuse nimeni până atunci că mâna asta după care umblau Cuşmele Verzi era la Zal Bostes.

— Faină meseria de Hienă!

Scoase dopul cu NEVERLY HILLS, şi-l înfipse-n cap, rânji, da, era bine.

„ca un fir de sânge, ca o amintire...“

Umbra se îndepărtă în noapte şi râsul ei se auzea ca scârţâitul unui sharp desuet, de gang, ieftin, din talcioc. La fiecare pas genunchiul drept scotea sunetul care excita până şi gurile de canal ce se deschideau în stradă puţind a arsenură de galiu. Începură să aibă contracţii, dar pe strada aia mică şi prăpădită nu treceau beţivi, n-avea cine să cadă în ele. Doar ceaţa intra în canale, ieşea din canale, intra... ieşea...

Zal Bostes era trimisul preoţilor de pe Kogaion. Îi grefaseră mâna după ce Genostes, omul biotronic construit de ei la începutul veacului, fusese distrus de atacul romayanilor. Atât putuseră salva. Dar mâna era parte şi întreg. Conţinea în ea toată puterea de simulare, codurile şi tehnica de biocompilare. Cel căruia i se grefa mâna devenea, la rândul lui, Genostes, cel aşteptat, cel despre care vorbeau Cântecele. Asta o ştiau şi Cuşmele Verzi, ochii şi urechile Clovei Hargonaria, împărăteasa celor două lumi. Numai Zipaşii nimeriseră şi ei pe-acolo tocmai când trecea Zal Bostes – Genostes, cu aerul lui de conducător, respirând a bunăstare, a bogăţie. Bineînţeles că l-au invalidat. Cum era să piardă aşa ocazie?! Cine-ar fi pierdut-o?

Dar Scoretos, Hiena, nu ştia mare lucru despre toate astea. El doar pusese cap la cap frânturi de fraze, cuvinte disparate, urme de gând prinse aiurea prin pieţe sau prin cârciumi, ori rătăcite în seva copacilor Oses. Învăţase de mic să lingă miezul acestor copaci care se desfăceau ademenitor, oferind informaţiile supte odată cu sângele de la nesăbuiţii care se aventurau prin pădurile Bârnovei. Ştia să lingă, să mângâie, şi copacii Oses se deschideau şi mai mult sub mâinile lui, ştia să descifreze informaţia. Chiar îi plăcea. Iar cei care-l acuzau de xilofilie aveau dreptate, cu toate că nu prea ştiau ei cum e aia.

Dar el ştia. Doamne, cum ştia!

Ajuns în faţa casei, Scoretos privi bănuitor strada – era singur. Atinse peretele casei în locul în care era tatuat numele lui şi casa îl recunoscu, înveselindu-se brusc, apoi se deschise. Hiena intră şi urcă pe jos cele trei etaje strângând balustrada, mângâind-o, palpând-o, frecând-o, aşa, aşa, aşa, tropăind pe scări, izbind pereţii cu picioarele, cu pumnii, împingând cu degetele, cu genunchii, cu nasul, cu limba, aşa cum ştia că-i place ei. Terminară în acelaşi timp, sus, când Scoretos se lipi de zid, i se muiară picioarele, leşină.

Casa tremura uşor, uşor, ca o vibraţie, ca o emoţie, ca holograma unei Consuelda Menor, delicata floare a nooliticului timpuriu. Un miros de biobiţi descătuşaţi din tâmpla unei femei se împrăştie în aer, străbătu în fugă camerele şi holurile până-l găsi. Se strânse în jurul lui, îl îmbrăcă, îi intră prin piele şi SHAROON, programul postludiu, îi învigoră celulele şi îi determină visul. Iar visul avea

„conturul trupului ei subţire ca o dorinţă, ca un fir de sânge, ca o amintire...“

al lui Sharoon, femeia de pe Corr, femeia viselor lui, programată de ciumeţii ăia de la BIOTRONIC INC., plătită cu 3,60 de fiecare utilizare, garantată pentru şase runde.

Se trezi în camera lui, învăluit în parfumul senzotronic. SHAROON... Visul se sfârşise.

„ca o dorinţă, ca un fir de sânge, ca o amintire...“

NEVERLY HILLS.

Era singur. Auzea răsuflarea liniştită a casei care dormea mulţumită. Întotdeauna o mulţumea. În colţul de la fereastră era masa, cu un picior înmugurit, câteva crengi crescute ca un joc Kenzo, ca un Cocoş de Târgu Jiu, ca o scară. Pe masă, mâna lui Genostes era lipită de ecran interpretând diferenţele de radiaţii dintre caractere. Ecranul se lumină şi mâna sări pe tastatură, degetele executară nişte mişcări copiate parcă după cipurile DIGITAL DANCE, apoi se linişti. Pauză. Relaxare.

Doar casa mârâia. Făcea valuri. Se opunea aruncând antiviruşi, blocându-se, debranşându-se, încercând să iasă din magistrală.

Degeaba. Linkurile infiltrate golăneşte în promuri îngheţară tot.

Două minute delay şi după visul postludic fu lansat în execuţie programul principal al parfumului. Biobiţii care-l învăluiau se strecurară în el, îi arseră ţesuturile şi se-nfipseră în ADN. Plescăiră veseli, satisfăcuţi, se tăvăliră prin

noroiul acela, încolţiră, înmuguriră, făcură flori. Scoretos îşi simţi trupul parcurs, scormonit, agresat de senzaţii. Picioarele, braţele, pieptul se întăreau, se pietrificau. Doar mâna stângă i se strângea, strângea, până la palmă, până la încheietură, până la jumătatea antebraţului. Acolo se opri. Un ciot. Şi memoria lui lichefiată, vaporizată, ieşindu-i prin piele. Era zăpuşeală şi transpiraţia îi curgea pe podea. Înghiţită, asimilată.

Se uită în jurul lui şi totul îi păru cunoscut, dar nu ca nişte pereţi pe care-i mai văzuse, nu, ci acolo, în aerul ionizat, se petreceau scene din viaţa de adolescent, de copil, de mai târziu, scene de jaf şi viol, orgii homo, zoo, necro, nu era el Scoretos, Hiena? Nu? Nu?

Nu. Imaginile acestea îi erau străine, nişte holograme lăsate aiurea prin casă de fostul stăpân, într-adevăr Scoretos. Acolo, în mijlocul camerei, se ridica el, Genostes. Îşi luă mâna stângă de pe masă, şi-o potrivi cu ciotul şi simţi cum ceva trece din el în mână, din mână în el, şi mişcă un deget, două, era mâna lui.

Coborî scara cu un mers hotărât, maiestuos.

Ieşi din casă şi intră în istorie.

Cântecele se adevereau.

Casa suspina în urma lui, strada zâmbea din canale.

Era dimineaţă şi începea cucerirea Daciei de către daci.

„ca o dorinţă, ca un fir de sânge, ca o amintire...“

Genostes, fondatorul celui de-Al Doilea Imperiu al Tracilor, păşea pe strada fericită fredonând NEVERLY HILLS...

NEVERLY HILLS?

(1993)

MADIA MANGALENA

Chipul Madiei Mangalena ocupă întreg ecranul. Culoarea vineţie a filtrului îi pune în evidenţă ochii retuşaţi discret. Pe sub-undă este transmisă profeţia cu venirea lui Brodar. Se lipeşte de creierele trecătorilor, le pătrunde, prinde rădăcini, ia înfăţişarea Madiei din Mangala. Nu mai e nevoie de ecran, imaginea s-a agăţat de cortexuri, flutură ca steagurile-lup, doar nu urlă. Madia zâmbeşte. Urmele pietrelor se văd bine, poveste a vieţii ei.

„Cine e curat să arunce primul.”

Şi toţi s-au înghesuit să arunce piatra, să fie văzuţi că aruncă, să se ştie că sunt curaţi.

Plastiile i-au netezit trupul, l-au făcut lucios, magnetic. Hainele se lipesc de ea, privirile, mâinile, toate alea. Merge pe stradă şi-n jurul ei cad ceasurile, se sparg, încremenesc. Madia fără Timp. Magnetic Dia.

Numai faţa i-a rămas muşcată de pietre. Spre aducere aminte. Şi fiecare mângâiere arde mâna care a ţinut piatra, fiecare sărut are gustul pietrelor.

— Ce... Ce dracu-i asta?

sar toţi în lături, la prima atingere. Arşi, curentaţi, scârbiţi, spăimoşi, vomitoşi. Jură să n-o mai atingă în veci, dar a doua zi o iau de la capăt. Îşi fac de lucru în calea ei, să-i vadă, să-i aleagă, măcar să-i bage în seamă. Masculi feroce, bărbaţi care conduc destinele lumii. Cârpele ei de şters praful. Crema ei de ghete, bocancii ei,

„Linda, Linda, unde-ţi sunt bocancii?” (cântec de dragoste din secolul XX)

periuţele ei de dinţi, poşeta ei şi tampaxul.

Madia Mangalena, psalliota din Mangala. Frumoasă, ucigător de frumoasă. Când face dragoste, mişcările ei evită şi primesc, fentează, stau la pândă, cerşesc, incită, urlă. Se transformă în sirop sau rachiu, se bagă-n tine şi-acolo îşi face de cap. Te arde, te rupe.

Dar mai bine să arzi decât să rugineşti. UNU.

Cu trupul ei te arde, arzând la rândul ei, mistuindu-se-n tine. Madia din Mangala trăindu-şi moartea în fiecare zi.

— O curvă! Au despicat-o toţi nenorociţii, toţi linge-boaşe ăia care acum o plimbă ca pe sfintele moaşte. O curvă!

Şi totuşi lumea se adună în jurul ecranelor ca în anii nebuni ai programelor Psycho. 23, 24... 26: Andie MacDowell vândută en detail pentru sandvişurile şcolii de handicapaţi (IQ sub 160). Ce vremuri! Filme – le zicea. Acum, pe ecrane, vedem realitatea. Tricksterii, mânuitorii de vieţi, ne bombardează cu vieţile sfinţilor. Nu ştiu unde-or găsi ei atâţia sfinţi, mie-mi cam pute. Cât nu înţelegem asta, ar fi mai bine să stăm pe curul nostru şi să mai lăsăm diemurile. Dreams-maker-ul nici n-ar trebui să-ncapă pe mâna oricui.

Patina e un alt nume pentru rugină. Şi o înnobilează. DOI.

Deocamdată să-l aşteptăm pe Brodar ăla, să vedem ce hram poartă. O fi şi el vreun Big Brother, ca atâţia alţii, care-au mai trecut pe-aici. Cum au venit, aşa s-au dus toţi. Nişte pârliţi. Nişte nespălaţi.

Şi noi, vitele, ne lăsăm vieţile în palmele lor care nici de-o labă nu-s bune. Dar sunt ale lor. Şi ei au putut s-o ierte pe Madia pe care noi niciodată n-am iertat-o. Dar cum s-o iertăm, nu-i ea curva noastră, nu-i? Nu ne-ncuiem cu ea în futoare de doi pe doi, n-aruncăm hainele de pe noi şi ciorapii şi ceasurile de la mână ca să mai câştigăm zece centimetri pătraţi de piele pentru mângâieri? Cum s-o iertăm când ne-a făcut să aruncăm cu pietre? Nici un călău nu-şi iartă victimele.

„Cine se simte curat, să arunce primul”.

Semnele lăsate de pietre pe chipul ei o fac şi mai frumoasă. Oricine o vede, bărbat, simte în nări, pe dată, mirosul sângelui ei. Chemarea ei.

Pe ecranul imens, Madia se îndepărtează şi-n urma ei rămâne mirosul care mă-nnebuneşte. Îmi simt sângele ridicându-se-n mine până-n vârful vârfurilor şi sensongul explodează în aerul din jur. Filtrele se schimbă, sunt roşii acum. Masna Piya îşi trece dextra peste corzi, acordurile grave se limpezesc şi, de undeva, din adâncuri, eu ştiu de unde, apar valurile. Imaginea maestrului se estompează, rămân doar sensongul şi valurile. Tremurătoare la început, din ce în ce mai agitate pe urmă, în final agresive, valurile.

Trecătorii mă privesc miraţi.

Dincolo de ură este iubirea. Ca o uşă, ca o rană, ca un cui.

Sunt singurul care a iertat-o. O iubesc.

Nu-mi mai simt mâinile. Mi-au amorţit. N-am crezut niciodată că poate fi aşa rău. Ba nu, nu mi-au amorţit. Mă dor aşa de tare, că parcă nici nu mai sunt ale mele. Mă dor. Mai ales cuiele mă dor. Pofta cu care mi le-au bătut în palme. Ca atunci. Şi chipurile lor desfigurate de ură.

De-aici, de sus, totul se vede altfel. Dar, oricum, nu mai contează.

În faţa mea s-a oprit o femeie. Mă uit în ochii ei şi mi se pare că-i mama. Probabil că toţi muribunzii simt asta. Din răni, sângele-mi picură şi ea sare în lături, ferindu-şi coşul. Prea târziu. Se uită la mine şi spune:

— Tu eşti, sau să aşteptăm pe altul?

— Eu sunt. Eu.

(1994)

MOTOCENTAURII DORM SINGURI

Lui Ionuţ Bănuţă,
pentru că i-a inventat

— Băi frecangiilor! Ia! Făceţi-vă-ncoa'!

Corban, motocentaurul.

Ghenade mai izbeşte o dată cu vârful metalic al cizmei faţa celui prăvălit la pământ, Mnemosian, tehnogulul Marelui Hanat de Răsărit. Se aude un pârâit, nasul, şi câţiva stropi de sânge împroaşcă pantalonii cândva albi, de dimie. În loc de înjurătură vine al doilea şut. Orbita din care s-a scurs ochiul după prima lovitură pare o gură hidoasă, ştirbă, bună

„să-mi bag...”

Ostrea, celălalt puşti, termină de ejaculat, îşi ascunde puţulica-n pantaloni şi o face atât de bine, că n-o mai găseşte trei săptămâni. Prezenţa morţii îl excită întotdeauna.

„Şi eu? Cum o să mor, mamă, cum?”

„Nu fi tâmpit! Şi te-am rugat să nu mă mai regulezi la cap cu întrebarea asta.”

Totul e un gând, o amintire. O tresărire în timp. Un sughiţ.

Adevărul e că arată bine mă-sa. Pocnitoarea. Curva de motocentauri. Clova Hargonaria, a 24-a descendentă în linie dreaptă din Clovis al II-lea, regele Hargonului. Adică are sânge albastru.

„Are pe dracu'! Prin vinele ăsteia curge spermă, nu sânge.”

Ghenade şi Ostrea îl lasă în praf pe Mnemosian şi se apropie de motocentaur.

Organoţel şi muşchi, sudoare şi crom. Îndemânare, viteză. Cine creează astfel de fiinţe este Dumnezeu.

La marginea drumului, pe un ecran imens, Masna Piya îşi montează dextra şi soloul izbucneşte ca un pocnet de muguri. Nimeni nu rezistă la aşa ceva. Biocurenţii induşi şfichiuiesc copacii răzleţi care se pleacă sub cântec. Sensongul creşte, devine, urcă amplificat de senzaţiile băieţilor. Dextra maestrului aleargă peste corzi, degetele aproape că nu se văd, viermii dorinţei îşi fac loc prin muşchii celor doi, li se adună în pântece, sub, acolo. Ar urla, dar cine să-i audă? Şi-atunci se apropie de tehnogul, îl înşfacă de braţe, îl târăsc spre Altarul Curului Crăpat, copacul cu două trunchiuri, şi-l

proptesc acolo, îi sfâşie hainele şi când carnea roz-gălbuie se iveşte descoperind rozeta

„netedă şi tunsă, crapă de nu-i unsă”

pantalonii le cad în glezne ca la o comandă şi, cu sexele-n vânt, se reped asupra prăzii. Şacali. Ochii motocentaurului, ochi de acvilă. Sufletul îi planează în cercuri deasupra. Aşteaptă. Ghenade, mai forţos, îl îmbrânceşte pe Ostrea şi cade singur în hăul care se deschide primitor şi îndatoritor, ba chiar simte şi o oarecare tresărire, Mnemosian n-o fi mort, nu e, nu. Împinge disperat de parcă ar vrea să intre cu totul, de partea cealaltă contracţiile, voluntare?, instinctuale?, încearcă să-l reţină cât mai mult,

„rămâi, eşti prea frumoasă”

numai Ostrea, cu daravela-n mână, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, se bălăngăne pe picioare, ca limba unui clopot vestind nenorocirea, şi nenorocirea chiar iese din gura lui.

— Umfla-ţi-s-ar cât ţâţele soră-tii! Umfla-ţi-s-ar, aşa să ţi se umfle!

Mnemosian, cel tăcut, cu ochiul încă şiroindu-i pe bărbie, cu Ghenade înfipt în cur, ţinându-se bine de cele două trunchiuri ale copacului strigă, strigă pe limba lui, dar ce strigă?, moare, moare urlându-şi moartea, cu Ghenade umflându-se-n el, spărgându-i maţul, lipăindu-i prin măruntaie, ieşindu-i prin piept. Î-i dă duhul înfigându-şi dinţii în capul roşu apărut prin cămaşă şi Ghenade e-n culmea extazului. Îşi simte sexul pulsând dureros, sângele şi măruntaiele tehnogulului picură ca roua de pe frunze, sudoarea nopţii, orgasmul timpului ce trece.

Apoi explozia. Nimic nu mai rămâne din Mnemosian, nimic din puştiul fără saţ. Ostrea se uită şi nu-i vine a crede. E prima dată când se întâmplă. Ştie de mult că poate să facă lucruri doar gândindu-le, dar aşa ceva... aşa ceva...

Râde. Îşi aduce aminte de Dochia, ţâţoasa, sora lui Ghenade. Şi peste imaginea ei se suprapune cea a maică-sii. Corban pleacă şi praful stârnit face copacii să tuşească. Pleacă şi ziua odată cu el. Înserarea se lasă molcomă, cu fâlfâit de aripi, cu şoaptele stelelor.

Clova Hargonaria se admiră în oglindă. Cămaşa de voal mai mult arată decât ascunde. Are şi ce. De s-ar putea desprinde în două trupuri s-ar iubi. Ca un drog sunt bărbaţii. Să fii toată viaţa dependentă de ei, ce tâmpenie! Genunchi păroşi, cur păros, spate păros! Un sân e altceva, un fund de femeie... o gură care să nu zgârie, să nu irite... Altceva.

Motocentaurii sunt altceva. Organoţel şi muşchi, sudoare şi crom, îndemânare şi viteză. O fac din mers, în goana mare. Motocentaurii, da.

Corban ajunge în faţa ferestrei prin care Clova se vede trecându-şi palmele peste umeri, peste sâni, printre picioare, oh, oh, oh! Corban, motocentaurul, o strigă

— Clova!

şi ea vine, voalul dând din aripi şi planând rămâne pe jos, în drum, va trece cineva, îl va lua, îl va mirosi, Clova, sâmbure de vis, miez de fericire

„răcoare a nopţii, dulce dar al clipitei".

Poezie. Veche, ca visul despre motocentauri.

Corban şi Clova. Ostrea e departe, hăt, pe deal. Nu-i vede, dar îi simte. Ca şi când ar fi cu ei. Pletele fluturându-i.

„Corbane, mai încet, nu vezi că se sufocă? întotdeauna îşi pierde respiraţia când o bate vântul în faţă. Corbane, mai încet, e prea frumoasă, prea."

Imagini care se succed şi se suprapun: Clova. Dochia. Clova.

Dar Corban nu încetineşte, e nebun, ea îşi întoarce faţa, organoţel şi muşchi, atâta întâlneşte,

— Corbane, mai încet, mi-e frică, foarte frică!

şi el tot înainte, viteză, îndemânare, muşchi.

Ostrea, departe, cu pletele-n vânt. Ca şi când ar fi acolo.

— Corbane, tu ai vrut-o! Vin să ţi-o-ndes!

Şi vine. Aşa cum ştie el. Cu gândul.

Ostrea se uită-n jur şi vede copacii alergând pe lângă el şi drumul deschizându-i-se-n faţă. Organoţel şi muşchi, sudoare şi crom. Clova, dinaintea lui, întoarsă, încearcă să-l ia în braţe. Pare Dochia. Sau Clova. Sau... Dochia îl sărută pe piept şi el simte ceva ciudat, nu e ca atunci când se lasă sărutat de târfele din oraş, e altfel, parcă femeia îşi pune gândurile pe pieptul lui neted şi lucios. Se opreşte. Dă să descalece, dar cu ce?, picioarele nu-s, e doar motocicleta pe care stă Dochia întoarsă spre el, întinsă pe spate, înlănţuindu-i mijlocul cu picioarele, potrivindu-l, potrivindu-se, înşurubându-se, înghiţindu-l, pe tot, pe-ntreg, pe zei! pe mă-sa! haida! haida! haida! hai...

Ostrea se prelinge, se risipeşte, e vânt, e adiere, apoi se adună şi se prăbuşeşte în drum. E singur în vârful dealului şi undeva, departe, sub un copac, Corban şi Clova îşi trăiesc viaţa lor, el şi-o trăieşte pe a lui. Şi-a trăit-o.

Corban şi Clova. Corban o ia în braţe şi se pătrunde de ea, ca şi cum ar îmbrăţişa-o cu coastele,

altă poezie, aproape la fel de veche

şi mâinile lui intră-n carnea ei, îi mângâie plămânii, îi prind un rinichi şi el se zbate ca o vrabie, pe dinăuntru are să i-o facă, i-o face cu degetul pe dinăuntrul înăuntrului, i-o face şi ea, e toată numai cer, bucuria îi picură pe picioare, i se prelinge pe coapse năclăind-o. Corban o strânge în braţe, mai tare o strânge, deschide ochii.

Cerul înstelat deasupra, drumul pustiu, copacul Oses de care stă rezemat cu roţile împiedicate.

„Mâinile-mi sunt reci ca un lacăt
Peste gândul meu bun creşte iarba
La marginea dinspre noi a cerului nu e nimeni."

Motocentaurii dorm singuri. Era să uite.

(1993)

HANNI, FEMEIA LUI MANO

„Pavarotti (cine mă-sa o mai fi fost şi ăsta?)”

Dănuţ Ivănescu

Când am venit acasă, Hanni plecase. Am vrut s-o iau în braţe, s-o strâng, să mi-o lipesc de trup, să mă-nvelesc cu ea, dar ea plecase.

Am vrut s-o sărut, să-i respir aerul care i-a mângâiat plămânii, să-i înghit odoiul şi haşdoiul, dar ea plecase.

Să m-arunc în ochii ei am vrut, să mă bălăcesc, să mă joc, să chiui, să mă-nfior de-atâta verde sau kaki sau dracu' ştie cum sunt ochii ei, dar ea plecase.

Ea plecase pentru că de mult începuse să plece.

La început a fost memoria. Ea a-ntins-o prima. Tiptil, lipăind cu tălpile goale pe parchetul gol, din ce în ce mai gol, al creierului ei, prin camera fără mobilă, fără tablouri, fără nimic. Ah, cum i se mai lipeau tălpile de parchet şi ce frumos i se mai aliniau urmele: colo un gând, colo o imagine, un cuvânt, un nume... Apoi se pierdeau, se risipeau în aerul prin care trecea timpul înfulecându-le, molfăindu-le, mestecându-le, nemailăsând nimic după el, nimic din nimic din nimic.

Eu vorbeam, spuneam cuvinte, bla-bla-bla, dădeam din gură şi scoteam din mine chestii deştepte, de-alea cu care înnebuneam femeile pe vremuri, aşa cum am făcut şi cu ea, spuneam vorbe de duh, citite prin cărţi şi învăţate pe dinafară pentru sucit gâtul găinilor cu pulpe, braţe, sâni şi buze...

Aiurea! Nu m-am chinuit niciodată să-nvăţ texte pe de rost, nici măcar poeziile mele nu le ştiam. Pe vremea aia îmi părea important că le inventam, că le secretam, da, ăsta e cuvântul cel mai bun, poeziile curgeau din mine ca o supuraţie sau ca o sângerare dacă vreţi, dacă vă deranjează, dacă vă.

Apoi a fost parfumul. Parfumul ei care o făcea să miroasă a lăcrămioare şi a trup de femeie şi a sex proaspăt spălat, a oase şi a sânge, a bărbat şi a sământă şi a noapte. Parfumul ei care nu mă-mbăta, nu mă-mbăta, mă anula. Eram o plantă târâtoare, agăţătoare, înşurubătoare, băgătoare, băgăcioasă, penetrantă. Intram peste tot. Peste tot intram şi eram numai

limbă şi degete şi umăr. Sex. Presându-mă, lipindu-mă de ea, împielându-mă în pielea ei.

Şi eu eram răcoarea nopţii şi şoaptele şi parfumul, eu.

S-a rupt din mine când a plecat, s-a rupt, s-a sfâşiat. Acum, eu nu mai sunt, eu sunt doar dâra ei prin aer, iluzia că trece.

Hanni. O chema Hanni. Dar ce-nseamnă un nume? O etichetă, o ştampilă, un număr de ordine, un cod. O înjurătură. Ca aia care îţi anulează existenţa. Eu o-njuram şi ea zicea că o chem pe nume. Eu îmi băteam joc de ea şi ea îmi zâmbea iubitoare, drăgăstoasă, îndatoritoare. Mă iubea Hanni. De-aia a plecat. Ştia cât rău îmi face prezenţa ei fizică, volumul de aer dezlocuit. Prea multă poluare, prea toxic sângele ei pe care mi-l dedica lunar şi nu numai sângele, nu numai. Cuvintele şi somnul şi mişcarea, gesturile, joaca de-a semnificatul şi semnificantul, număratul ridurilor, lacrima pe pernă, textualismul mângâierilor şi-al cărnii, metatextul, respiraţia, mă omora cu viaţa ei, mă omora!

Cuplez ecranul şi o văd. Ea e.

— Mă cheamă Hanni.

Coloana senzitivă se-mprăştie în încăpere, dar sensongul e liniar, mi se-nfige în gât ca o coardă de tayol azvârlită de mâna unui campion, încep să tremur, de ce?, aşa, de-aia, că oamenii mai şi tremură, e bine?! Asta nu rămâne fără urmări, într-un colţ al ecranului cifrele se-adună formând un număr din ce în ce mai mare, scor bun, poate azi câştig, ar fi prima oară când aş apărea în fişiere ca autor de sensonguri, ar fi prima. Dar răbdare, Pavarotti, băiatule, răbdare şi senzaţii. Că fără ele, canci sensong.

— Mă cheamă Hanni.

— Ştiu, puiu' mic, ştiu, da-mi place cum o spui.

Informaţie redundantă – dar regulile-s pentru tâmpiţi. Programarea e artă, creaţie, nebunie. Păi, altfel, cum? Anormalitate. Handicap. Dacă n-ar fi aşa, toţi oamenii s-ar naşte artişti. Şi-atunci, arta n-ar mai exista. Decât dacă şi respiratul ar fi o creaţie. Sau bătaia inimii.

— Mă cheamă Hanni.

— Pe mine Pavarotti.

— Pavarotti? Care Pavarotti?

— Ăla cu sensongurile. Nu ştii? Mano Pavarotti. Mi-a fost greu să te bag în ecranul ăla, să fac din tine un program. Mi-a fost, pe bune, greu.

— Şi mie mi-e. Şi mie. Mano... Mano...

— Ce-i?

— Nimic. Mă cheamă Hanni.

Vocea schimbată. E ca atunci când eram împreună.

Mano Pavarotti, compozitorul, adulmecă Timpul. Şi Timpul i se lipeşte pe mâini, pe faţă, îi intră în gât, în ochi...

E Hanni. Da, da, e ca atunci.

Şi scorul se-nvârte, se-nvârte, se-nvârte. Ho, bă, ho! Opreşte-te! Mi-ajunge! Gata!

— Mă cheamă Hanni.

Un glas din ce în ce mai firav, venind de demult şi de foarte departe, din sârme, din pământ, din ziduri.

E Hanni. E chiar Hanni a mea.

Şi scorul învârtindu-se. Pământul învârtindu-se. Şi soarele. Şi alte stele.

Mano Pavarotti ajungând unul dintre cei mai celebri autori de sensonguri. Mai târziu, o stradă purtând numele lui. Şi mai târziu, cineva scriind: Pavarotti? Cine, mă-sa, o mai fi fost şi ăsta?!

Pământul învârtindu-se. Şi soarele. Şi alte stele.

(1994)

UCIDEŢI BINEFĂCĂTORUL!

Maestrului.
Lui Eugen Barbu, mereu, mereu, mereu…

A intrat în oraş pe la asfinţit, ca toţi messerii de la Orient. Privirile lui au cercetat zidurile vechi, străzile înguste, ferestrele ascunse îndărătul obloanelor. A zâmbit. Sau doar mie, martor întâmplător, mi-a părut aşa. La urma urmei, de ce să zâmbească? Ce-ar fi avut de zâmbit?

Cerşetorii obişnuiţi străzilor s-au evaporat, nici umbra nu a mai rămas din ei. Pândeau de prin văgăunile lor, dezmorţindu-şi artefactele, înlăturând purulenţele ce le acopereau implanturile. E bine să te mişti, să mergi pe propriile picioare, să dai din mâini, să poţi deschide ochii şi să vezi. Dar asta nu produce nimic. Să vezi, să auzi, să spui – asta n-a adus niciodată nimic. Să poţi? Să ştii? Vaxuri! Aiureli! Pierdere de vreme. Doar durerea, suferinţa şi rănile atrag mila oamenilor. Sau repulsia. Şi amândouă înseamnă bani.

Ce fel de om e ăla care plăteşte ca să i se ascundă suferinţa lumii? Ce fel de om?

Străinul a intrat în oraş pe drumul dinspre răsărit – dar era el? Era el acel Brodar (Bruodar – după unii. Lothar?) de care vorbeau profeţiile? Sau nu era decât un alt Big Brother, ca atâţia care-au mai trecut pe-aici şi de care lumea e plină?

Cum au venit, aşa s-au dus toţi. Nişte pârliţi. Nişte nespălaţi. Ghelos – marele luptător, care credea că e de-ajuns să fii viteaz pentru ca toţi să te urmeze. Orhan – sidditul, cântăreţul din vânt, dresorul curenţilor de aer. Malomar – aducătorul de ploaie, cel care străpungea norii cu privirea sau cu gândul. Şi chiar Vectra, abbasina, limba de ceaţă, cea atât de dragă moşnegilor şi copiilor deopotrivă, pentru poveştile ei, pentru şoaptele ei aromate şi nu numai, nu numai. Mulţi au trecut pe-aici, propovăduind fericirea veşnică, speranţa în lumi mai bune şi mai drepte, lumi care-or să vină cândva, dar când? Când? Asta n-a spus nimeni...

Şi iată că un altul a intrat în oraş, sigur pe el ca toţi şarlatanii lumii, cu fruntea sus, cu ochii privind sfidător înainte, în ochii celor care treceau pe lângă el iscodindu-l. Prea era semeţ, străinul, cu cizmele lui înalte, cu hainele îngrijit alese, din stofe fine, fără pavoazuri inutile, cu părul lui tuns

– ce modă o mai fi fost şi asta?! – prea era semeţ! Ci unde umilinţa profeţilor, unde sărăcia?

Niciunde. Străinul a intrat în oraş ca un stăpân şi aşa a trecut pe străzi, aşa i-a strâns mâna ciungului Antonie – şi acela a scrâşnit din dinţi simţind că-şi poate mişca degetele amorţite de ani şi ani şi tare greu i-a fost să nu arate tuturor că „uite, mă, uite că-ndoi mâna din cot”, cum să spună, cum să ţopăie, să chiuie, să-şi râdă dinţii sparţi şi galbeni către ceilalţi? Cine i-ar mai fi dat lui de pomană?

— Al dracului să fii! Al Gaiei! Ptiu!

Cu fruntea sus, cu ochii scormonind, străinul a trecut printre necăjiţii străzii scanându-le beteşugurile, punând mâna pe ei, spunând cuvinte blânde, ca nişte miei, ca nişte miei.

— Al dracu'! Piei, Satană! Să nu te văd în ochi!

Şi orbii l-au văzut, un chip pe care n-au crezut să-l vadă-n veci.

— Săriţi! Văleu, mi-a rupt spinarea!

Şi cocoşaţii au luat-o la fugă, să nu se-ndrepte-n stradă, să nu-i vadă, nimeni să nu-i vadă.

Prima piatră a aruncat-o un copil. Pentru că ce ştiu ei?! Sau poate tocmai de-aia. Copiii nu mint. Dar nici săracii nu. Nici cerşetorii? Nici schiloditii? Obidiţii? Pungăşiţii? Amăgiţii? Înşelaţii? Un copil a dat cu piatra. Ceilalţi apoi. Şi n-a fost nimeni să le spună. Nimeni. Sau poate cartea aia nici nu s-a mai scris.

— Cine se ştie curat să arunce primul piatra.

Nici nu s-a mai scris cartea aia. Nu s-a. Păi, nu?

(1995)

FULL CONTACT

1.

Adevărul e al celor ce şi-l doresc. Dar dacă nu-l vrei? Dacă nu? Cum te poţi strecura printre franjurii zilei, prin pulberea de stele a nopţilor, a unei anumite nopţi?

Amintirile vin de peste tot. Fiecare cu altă lume, cu altă faţă a lumii. Amintirile noastre, amintirile celorlalţi. Agresive, obraznice, jucăuşe. Amintiri conforme sau negatoare. Jocul lor te fură, te ia, te posedă, îţi tulbură minţile, îţi zdruncină certitudinile. Numai pentru Vânători e totul OK. Au terenul pregătit, cunosc ţinta, ei nu orbecăiesc, ei nu merg din ciot în ciot, din capcană în capcană, nu se trezesc în mijlocul Curcubeului Vey, Nodul Amintirilor. Ei ştiu exact ce caută. Se duc, rad tot şi pleacă. Şi chiar dacă sunt chirurgi, problema tot aia e. E mai dificil de chiuretat o amintire, da, iar dacă se pune şi problema unei plastii – şi cine nu-şi vrea amintirile întregi, fără găuri? – e şi mai şi, dar o tai, dom'le, o tai şi gata. Gata! Ce treabă ai cu amintirile păcătosului? Prefer să le spun păcătoşi ăstora de sfidează, decât delincvenţi. Aşa, mă simt mai aproape de biserică decât de poliţie. Nu ştiu cum simt Vânătorii. Ei nu sunt chiar atât de implicaţi, pentru ei totul este mult mai... mecanic... rutină... e ca un sport.

...dar noi? Noi, Scormonitorii? Noi, care ne aiurim cu amintirile tuturor? Noi, care fugim din amintire în amintire? Noi, care trebuie să le trăim pe toate până găsim Punctul Sfidării? Sau Hăitaşii, care o iau înapoi, de la PS, prin toate amintirile, să facă Harta, să însemne toate apariţiile punctului şi urmaşilor lui – ecourile? Ce ştiu Vânătorii? Vin, taie, pleacă. Noi suntem ăia de rămânem cu ochii sângerând, cu degetele boante, însomnoraţi şi singuri.

2.

Nelia Dor, femelă, 17 ani. Cu o lună în urmă şi-a operat nasul. Acum e de două ori mai mare ca înainte.

„Sfidare!”

Sfidare pe dracu'! La 17 ani? La vârsta asta sfidează şi nici nu ştiu c-o fac. Toate au urechile ciupite, negi pe nas, pe buze, cicatrice pe faţă, pe braţe, pe picioare. Şi dacă n-au bani de operaţii, ruperea himenului le pare cea mai ieftină mutilare. Sar ca nebunele pe primul venit să le umple de sânge şi după aia au orgasme numai imaginându-şi ruptura. Ferfeniţeala. Ce sfidare?! Aşa-i moda!

3.

Noapte. Pământul vălureşte sub noi, râu de nisip pe care aleargă surfiştii din poveştile Anei Mera. Şi ei chiar trec, undeva, în fundal. Hiuuu! Hiuuu! Deasupra noastră, cerul înstelat.

— Dansezi cu mine? Vreau să te ţin în braţe şi n-am găsit alt pretext.

Cei 17 ani ai ei mi se lipesc de palme, de piept, de burtă, de pulpe. Full contact! E nebună! Ce-o să zică...? Dau să mă desprind, privirea îmi aleargă de colo-colo, nu mă vede cineva, nu mă vede?, dar nu sunt nici eu foarte convins, nu sunt, nu...

Până la urmă toţi spunem da. Cum să nu spunem?

„Nu se oferă o femeie spre a fi refuzată.” Citat din memorie. Care memorie? Asta de-acum. Iniţializare nestandard, cu opţiune culturală. Mi-au băgat în cap câteva sute de cărţi. Poate chiar mii. Are legătură cu ea, noul meu caz.

Şi „cazul” stă lipită de mine, înaltă, ochii ei în dreptul gurii mele, nasul ei... Nasul! Sfidarea! Mica ei sfidare. Chiar o fi ştiind că nasul ei sfidează Perfecţiunea?

Ochii, nasul, gura, gura...

Îmi stă sub ochi ca o groapă, ca o prăpastie, ca o Poartă.

Ce stai?! Aruncă-te, boule! Cât crezi că va mai sta în poziţia asta?

Jump!

E moale, e umedă, parcă i-am intrat pe gât sau prin sex. Îmi întind mâinile, picioarele, mă răsucesc. Dau din mâini, din picioare, parcă bat apa. Plescăi. În ea, acolo, în adâncul ei, printre amintiri. Mă joc. Nu vreau să văd, nu vreau să ştiu nimic, deocamdată. Vreau doar s-o simt. Ca şi cum i-aş ţine inima în palmă, pulsândă, vie, excitându-mi degetele. Ca şi cum i-aş mângâia coastele, ca şi cum mi-aş face pernă din ficatul ei...

E-o zbenguială viaţa asta, ca şi cealaltă, de-afară, o zbenguială.

Mă întind tot, mâini, picioare, degete, nas, sex, mă-ntind prin ea, intrându-i peste tot. Simţind-o. Da...

Gândurile ei, amintirile. Toate curg, se duc, se mişcă, domoale, leneşe sau agitate, reglându-i respiraţia pe care i-o simt pe faţă, pe gât.

Dansăm.

Respiraţia ei, ca roua dimineţii, ca trezirea din somn.

Dansăm. Pe faţa mea respiraţia ei, care îmi spune că ŞTIE. Ştie şi mă acceptă.

Dansăm.

„Ce ai venit să faci, fă”

parcă spun buzele ei. Parcă. Sau aşa aş vrea eu să fie. Dar poate chiar aşa şi este.

Dansăm.

Şi eu chiar fac ce am venit să fac. Gata cu bălăceala, gata cu joaca. Am treabă. Simt cum mi se zbârleşte părul pe tot trupul, pe piept – şi ea vede, pe picioare – şi ea simte, Şi ce mai simte?

Eu, printre amintirile ei, pipăindu-le, cântărindu-le parcă, mirosindu-le. Dacă le-aş putea gusta? Degete, limbă, sex. Asta suntem. Şi de restul piele, senzori, leduri.

Am mai zis-o. Sau poate doar am mai gândit-o. Şi ce?!

Ia uite-o! Două excursii la CIBI, restaurantul ăla deşucheat. Ce naiba le-o fi plăcând acolo? Cred că mai mult fac pe grozavii. Ce poate să le placă într-o farfurie cu ciorbă fierbinte care li se varsă pe haine? Sau într-o pizza lipită pe ochi? Se aiuresc şi ei! Sunt de-ăia care n-au curaj să sfideze de-a dreptul. Merg acolo şi dacă se-ntorc cu vreun deget opărit se dau de sfidători. Mi-e scârbă.

Nu, nu de tine, puiu' mic, nu de tine. Cum mi-ar fi? Lipită de mine, băgată în mine – simt că am două găuri în piept acolo unde ţi-ai înfipt sânii. Ţâţele. Mamelele. Polonicele. Capacele de ceas. Mânerele de care m-aş ţine dacă ţi-aş trage-o pe la spate. Turlele de biserică. Merele, portocalele, dunele, gorganele, ochii de carne.

Dincolo de ea, trec surfiştii. Hiuuu! Hiuuu!

Tâmpită meserie! în loc s-o arunc cu curu-n praf şi să-i defrişez cărarea luminoasă, iată! Plonjoane, sondaje...

Sonda-i-ar sonda sondatoare sondarea sondei sondaline!

Hiuuu! Hiuuu!

Îmi înfăşor braţele în jurul ei.

„Lăsaţi copiii să vină la mine.”
Da, da, lăsaţi copiii... Îmi plac amintirile lor. Crude. Trufandale. Ne-ncepute.
Mmmm... Aş rupe cu dinţii din ea. Aş rupe-o.

4.

Dimineaţă. Iarna a pus pe geamuri flori, cum zicea cineva, dar cine? De unde ştiu asta? Din amintirile cui? Ale ei?
Nelia Dor alunecă sub plapumă, lent, cu picioarele înainte, ca în apă, ca în moarte. Este în patul ei, sub plapuma ei, pe cearşaful ei, în cămaşa ei de noapte umedă, cleioasă, mirosind a... mirosind... mirosind...
Aruncă plapuma de pe ea, îşi trage cămaşa de noapte dezvelindu-şi pântecele. Şi pata de sânge, lăfăindu-i-se pe coapse, pata rămasă pe cămaşă, ajunsă chiar sub nasul ei, o umple de oroare. Deschide gura să strige, dar gura nu vrea, doar se deschide şi-atât. Sare din pat, cu picioarele îndepărtate fuge spre uşă, îşi ţine cu o mână cămaşa adunată între picioare, ochii îi aleargă când spre uşă,
„nu vine nimeni, nu?, nu vine nimeni”
când spre covor,
„nu curge pe jos, nu?, nu curge”
mâna cealaltă se repede drept spre cheie, o răsuceşte o dată şi încă o dată, uf! Gata! E singură în cameră, singură pentru cât?, aproape că nici nu contează, e singură atâta timp cât să-şi şteargă copilăria dintre picioare
„s-a dus, s-a dus, gata, mamă, nu mai e, s-a dus”
şi o şterge, cu grijă, cu repulsie, urlând în ea, văzându-şi viitorul împărţit nu în ani, ci în luni, de la ciclu pân' la ciclu, aşa va fi viaţa ei de-acum înainte.
Roşu, toxic, alunecos. Viitor de aur...
Cămaşa, făcută ghem, o va arunca la container. Atunci, mai târziu, în altă zi, în alt an. Mereu rămâne câte o cămaşă de aruncat la gunoi. Cu mirosul nostru în ea. Cu o anumită vârstă care pleacă. Păi, nu? Viitor de aur. De aur.

5.

Dansăm.
Undeva, deasupra, trece pasărea Sonares. Fâlf, fâlf – cum zicea Divinul.

Dansăm.

O ţin în braţe, o văd, o aud, o pipăi, o gust, o miros. O respir.

Parfumul ei? Nu. Mirosul. Oamenii n-au parfum, au miros. Cu atât mai mult femeile. Chiar dacă-şi toarnă pe ele tone de parfum. Dincolo de el rămâne tot mirosul. El te înnebuneşte, el ţi se strecoară prin nări, te asediază, ţi se duce în creier şi-n stomac şi-n altă parte, de-ţi pune sângele în mişcare, ţi-l urcă-n cap, ţi-l urcă-n cap...

Mirosul părului. O primă poartă spre ea. Cum miroase părul unei fete de 17 ani? Cum să miroasă? Ca un poem de dragoste. O fi citit *Nouă elegii jumate*?

> *„Se-ncercănau copacii-n preajma ta*
> *Pădurea lua foc de dogoarea răsuflărilor noastre*
> *Marea era departe, tocmai la capătul zborului"*

Dansăm.

Între braţele mele, ea. În faţa mea, ea. Băgată în mine, înfiptă în mine, cu sânii ei în mine, ea. Şi cămaşa. Şi locul acela dintre gât şi cămaşă. Pe-acolo intru. Pe-acolo îi chem mirosul la mine. Vino... Vino. Şi mirosul ei se-adună de pe umeri, subţire, ca zorii de zi, se-adună de pe piept, pieptul ei tânăr, cu pielea albă, catifelată, ca laptele, ca laptele, cum altfel să fie pielea de pe pieptul ei?, ca laptele de dulce şi albă, albă... De pe braţe se adună mirosul ei ars de soare, mângâiat de vânt, de pe pântece mirosul cel plin, matur, de femeie, mirosul ce-ţi intră parcă în buzunare şi mereu te-arunci cu mâinile în el, îţi rămâne pe degete, ţi-l întinzi pe piept, pe faţă, pe buze, rămâi cu el acolo şi parcă toate cuvintele pe care le spui lasă-n jurul tău o urmă a trecerii ei... Mirosul sexului şi-al părului pe care-l simţi, cum să nu-l simţi, orice bărbat îl simte, mirosul coapselor puternice, miros ce vine ca o invitaţie. De ce mă uit la fata asta şi-i simt mirosul de femeie?

Dansăm. Înnebunit de mirosul ei, sfâşiat de el, obosit, mă las să-i cad prin ochi adânc, adânc, în marea amintirilor. Plonjez.

6.

Orlando îl cheamă şi e fratele mai mare al lui Goran. Toate fetele sunt îndrăgostite de el. Cad ca frunzele în calea lui şi el trece peste ele, îşi face datoria de mascul şi trece mai departe. Nici o escală, cât de mică. Cu toate astea, majoritatea fetelor îl vor pe el pentru... I se spune Jack Spintecătorul.

Nu ştie nimeni dacă îi place, într-adevăr, să facă pe dezvirginatorul sau doar aşa se nimereşte şi nu poate spune nu.

„Nu se oferă o femeie spre a fi refuzată.” Asta o fi. E din Carte.

Îl cheamă Orlando şi e fratele mai mare al lui Goran. Orlando dezvirginatorul. Spintecătorul de himene. De himere.

Nici n-am ce alege din amintirea asta. Un flash. O poză. Un icon.

7.

Şi totuşi ei, Neliei Dor, nu Orlando i-a făcut-o, ci Goran. De ce Goran, pentru că era fratele cui era? De ce Goran, pentru că ea n-a ajuns la Orlando? Pentru că i-a fost teamă de Orlando? Pentru că i-a fost teamă aşa, în general? Pur şi simplu teamă? Atunci n-ar fi făcut-o nici cu Goran. Nu s-ar fi dus acasă la el nici prima oară, nici a doua oară, nici a zecea. Şi nu s-ar fi dezbrăcat în faţa ferestrei, totdeauna s-a dezbrăcat în faţa ferestrei,

— De ce te dezbraci în faţa ferestrei?

îi plăcea ei acolo, să se uite în stradă la oamenii care trec şi care habar n-au că acolo sus, la etajul patru, ea se dezbracă. Avea senzaţia că-i domină, era deasupra lor, liberă, fericită, deasupra prejudecăţilor, deasupra interdicţiilor, deasupra Perfecţiunii chiar.

Zbang! „Deasupra Perfecţiunii” – asta se reţine.

— Poate te vede cineva.

Pe toate le-a rezolvat Perfecţiunea, numai problema aia nu. Aia. Pe-aia a lăsat-o-n grija fiecăruia. A fiecăreia, mai bine zis.

— Nu mă vede nimeni, cine să mă vadă? Şi-apoi, lumea îşi vede de ale ei. Întotdeauna lumea îşi vede de ale ei. Tu mi-ai spus asta, sau cine? Ivanez?

— Nu ştiu.

— Mai ştii să spui şi altceva în afară de „nu ştiu”?

— Nu ştiu.

— Puneam pariu.

E goală, în faţa ferestrei, înapoia perdelei groase, care o ascunde privirilor celor ce trec pe stradă, insuficient de groasă, totuşi, după părerea lui. Ca de obicei, el a rămas în chiloţi. Nelia Dor se apropie de el, îi pune mâinile pe umeri, îi înlănţuie gâtul cu braţele, se lipeşte de el, de pielea lui, de chiloţii lui.

— Azi îţi dau voie să-i scoţi.

De ce a zis asta? Cum de s-a hotărât? Şi-a pierdut orice speranţă că-l va mai prinde pe Orlando? Sau

„de ce Orlando şi nu Goran?”

sau

„de ce nu făcăleţul?”

sau

„de ce nu degetele?”

Ei...

„Limbă, degete şi sex. Asta suntem. Şi de restul...”

Nelia Dor se întinde pe pat. Goran rânjeşte, Goran nu zâmbeşte, nu surâde, e rânjet ăla de pe faţa lui. Pe obrazul stâng un muşchi a început să-i tresalte, iar mâinile, cuprinse brusc de o agitaţie fără noimă,

„Ce dracu' are de tremură aşa?”

apucă chiloţii, îi lasă în jos. E cu spatele la Nelia Dor, îşi dă jos chiloţii,

„Ce cur mişto are! Mai mişto ca al lui tata, atunci când am intrat în baie fără să bat la uşă şi el făcea duş sau nu ştiu ce făcea acolo, în pielea goală, că apa nu curgea din duş. Tata e gras. Burtos. Ce animale, şi bărbaţii ăştia! Graşi, păroşi, uite, până şi la cur are păr!, ce dracu', chiar nu putem fără ei?!”

se întoarce. Muşchiul de pe obraz încă i se mai zbate, rânjetul e tot rânjet. Goran se întoarce încet, încet....

8.

Anneliese. Imaginea ei dintr-o amintire răzleaţă, crupa ei minunată, cum spune Dali.

Dali, fratele Neliei Dor.

„Ce trup! Mi-ar plăcea s-o iau în braţe, s-o mângâi, s-o sărut...”

Şi mie. Chiar dacă, pentru mine, nu există decât în amintirea Neliei Dor. În amintirea uşor perversă a Neliei Dor.

9.

Goran s-a întors de tot. Stă în faţa ei, cu rânjetul ăla tâmp pe figură, cu obrazul zvâcnind, cu sexul atârnându-i.

„Ce chestie! în filme-i altfel. Te pomeneşti că ăsta n-a mai... Măiculiţă, mamă, ce mă fac? Dacă nu poate? Dacă nu ştie? Ce mă fac?”

— Ştii, Gorane, eu n-am mai... Nu te supăra, dar nu vreau să...

— Nu, sigur că nu.

zice el şi rânjeşte în continuare, rânjetul ăla i s-a lipit pe faţă ca o mască, rânjeşte a „bine, dragă, cum vrei tu, dar tot ţi-o-ndes", se apleacă spre ea, se lipeşte de ea, mâinile încep să-i umble pe trupul Neliei Dor, pe faţă, pe gât, pe umeri, îi prinde sânii mici care tresar speriaţi, întărindu-şi sfârcurile, ea cu totul se-ncordează, parcă stă la pândă, da, la pândă

— Nelia Dor...

stă sub el crispată şi se lasă înghiontită, călcată-n palme, în piept, în coate şi în coapse,

el zice c-o mângâie,

îl simte întărindu-se, îi aude respiraţia care o ia la goană, Goran nu mai respiră, geme, gâfâie, mâinile îi sunt din ce în ce mai grăbite, îi fug pe trup, coboară spre coapse, spre sexul ei strâns, degetele lui vor să intre

„De ce? De ce să intre acolo? De ce să intre-n mine? Şi eu? Ce fac cu mine, Doamne, spune-mi, ce să fac?"

dar parcă îi şi place, ceva umblă prin ea, ca un fluid, prin stomac, prin plămâni, ca o apă, ca o mătase, şi încordarea i se risipeşte, se destinde, ba nu,

„Dacă mă doare? Dacă n-o să suport?"

se destinde, coapsele se depărtează, mâna lui îşi face loc, el, cu totul, îşi face loc,

„oho, ce bine!, libertatea nu-i decât un joc de coapse"

aha, aha, „libertatea nu-i decât un joc de coapse" carevasăzică. Se notează.

ea s-ar deschide toată, aşteptându-l să se prăbuşească între coastele ei, să-i intre acolo, tot, să-l care-n ea mereu şi pretutindeni

Zbuf! Nelia Dor sare-n capul oaselor, aruncându-l brutal de pe ea.

— Sângele! O să curgă sânge. O să murdărim pe-aici.

Goran stă pe marginea patului, respiră greu, parcă tavanul apasă pe umerii lui, pereţii îi presează pieptul, iar aerul, tot, a curs pe parchet.

— Aduc ceva.

Intră cu totul în dulap, scormoneşte o vreme şi, în final, iese de-acolo cu o bluză de pijama în mână. Albastră. Albastră e bluza. O pune pe pat, în două, să fie mai groasă.

Nelia Dor se aşază pe ea, îşi pune curul pe ea, se întinde pe pat, cu braţele desfăcute, parcă-l cheamă, sigur că îl cheamă

„hai, vino, vino odată, că ne trece timpul”
stă lăţită acolo holbându-se la el
„ce paştele mă-sii a rămas aşa? Hai odată, animalule!”
coapsele i s-au dezlipit, s-au depărtat
„uite-o, uite-o, Gorane, uite-o ce frumoasă e, uite-o aici, sub nasul tău şi nu-i deloc ca-n filme sau în poze, nu-i neagră, nu-i zbârcită, atârnândă, ca o varză ofilită, nu-i deloc aşa, e roz, e roz, e strânsă, fină, ca o gură de copil, ai săruta-o, Gorane, nu?, ai săruta-o”
„dulce, Gorane, fii dulce, nu mă face să sufăr...”
Goran e mare, Goran e tare, e bărbat şi strigătul lui
şi strigătul ei, urletul, răgetul, chiuitul, hohotul ei acoperă sunetul de pepene crăpând
aşa e, pepenele crapă şi dă la iveală miezul roşu, roşu ca sângele ţâşneşte, inundă, năclăieşte, ea îl aruncă din ea, el sare speriat
„mă doare!”
„mă doare!”
îi doare. Stau alături, complici, vinovaţi, murdari, MURDARI!, cu sângele pe sex, pe coapse, pe bluza de pijama. Pe pereţi. Pe tavan. Curgând, prelingându-se pe geam. Peste tot numai sânge, sânge, de unde-atâta sânge? Din nas, de-atunci, sau de la primul ciclu... Doamne!
— Acuma sunt femeia ta?
Rânjetul lui se transformă în râs, un râs nervos, uşurător, ea dă să-şi strângă picioarele
„au!”
de-abia mai încolo va reuşi, de-abia mai încolo va păşi prin casă, pe stradă, şi va păşi normal, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, doar durerea din ea îi va spune că s-a întâmplat şi ce s-a întâmplat,
„începând de azi desfăcut e trupul meu de drumurile tale”
poezie veche, ehei!, Gabriela
Gabriela, clavo y canela
è vero?
Verissimo
aiurea!, e Amado
dar pe stradă nimeni nu va şti
şi-atunci de ce va avea impresia că toţi trecătorii se uită la ea? De ce va fi convinsă că toţi ŞTIU? De ce
„uitaţi-o pe-asta, sparta, rupta, zvirginata”

de ce?

El va arunca bluza la prima ladă de gunoi, va arunca-o, va arunca-o

„Sângele meu la gunoi? La gunoi, sângele meu? La gunoi?”

de parcă nici n-a fost, de parcă ar azvârli resturile unui prânz halit în fugă, de parc-ar fi deşeuri, ambalaje,

„La gunoi, sângele meu?”

la gunoi. Ca pe orice lucru inutil. Ca pe orice lucru fără valoare.

10.

Dansăm. Mirosul pielii ei mă învăluie, cel de acum şi cel din amintirile ei, transpiraţia dintâi, sângele dintâi. O ţin strâns în braţe, lipită de mine, de cămaşa mea, de pantalonii mei, de gâtul meu. Dansăm.

— Eu sunt...

— Ştiu cine sunteţi, dumneavoastră sunteţi o celebritate...

Şi dacă ştie cine sunt, cum de acceptă? Ştie că plonjez? Ştie că mă bag în amintirile ei? Cum de acceptă? O fi crezând că nu-s în misiune. Dar nu ştie că un Scormonitor e mereu în misiune? Poate o excită. Poate... Ar fi culmea să sfideze folosindu-se de mine! Chiar atâta neruşinare nu cred să...

— Dar pe tine cum te cheamă?

— Ce importanţă are numele meu? Nici una.

Se strânge în mine.

— Eu sunt nimeni.

Se-ndeasă.

— Nimic.

Vrea să treacă prin mine.

— Vântul care-ţi mângâie hainele.

Adineauri îmi zicea dumneavoastră.

— Numele tău e foarte important.

zic eu, dar mai ştiu eu ce ziceam? Ce gândeam? Când mă tăvăleam prin ea, prin amintirile ei, scormonind, scormonind...

— Cel puţin pentru tine este foarte important. Te defineşte. Te individualizează. Poate e singurul lucru într-adevăr al tău. Al tău, al tău. Eticheta ta. Cum să n-aibă importanţă? Are! Pentru tine e cel mai important lucru. Deci: cum te cheamă?

— (Zgomote. Sunete. Voci, muzică, târşâitul paşilor, frecatul trupurilor unele de altele, şoapte, suspine, gânduri îmbârligate, limbi încolăcite,

plescăituri. Dincolo de ea, dervişii trec, pe corăbiile lor, căutând America de Sticlă. Programele zumzăie în aer, ea zâmbeşte, Amy Irving în *Competiţia*, scena întâlnirii.)

N-am auzit. Nelia Dor, dar nu cred. Oricum n-are importanţă, oricum o să uit totul. Şi e bine că-i aşa. După fiecare misiune, lumina albă, iniţializarea standard pentru Scormonitori. E bine s-o iei mereu de la capăt. Nici nu s-ar putea altfel. Amintirile tale ar interfera cu ale „cazului”. Aşa... E bine. N-ai amintiri urâte. N-ai deloc. Totul e nou, totul te atrage.

Prăpastia din ochii ei mă atrage din nou. Să mai plonjez o dată? Pentru cine? Pentru mine? Pentru ei?

Pentru ei cred că mi-am făcut treaba. Nasul spart la cinci ani şi o batistă plină de sânge. Prima menstruaţie la doişpe ani şi cearşaful plin de sânge. Dezvirginarea la şaişpe şi o bluză de pijama însângerată, azvârlită la gunoi. Mi-am făcut treaba. Ba chiar şi o parte din Hartă. Ce fac aici, le iau pâinea Hăitaşilor?

Privesc în jos. Prăpastia din ochii ei e tot acolo. La fel de adâncă, de întunecată. Mă cheamă. Da, da, mă cheamă...

11.

Dincolo de noi, de pereţii care ne înconjoară şi nu prea, de clipocitul apei care curge sau stă, un preot se roagă în faţa unui poster julit din vreun anticariat. Madia, erotomeştera, stă înaintea uşii, dar nu îndrăzneşte să intre. De ce, Madia? De ce, Madia din Mangala?

La marginea drumului – crucea, iar pe cruce – el. Lumina se aşază pe umărul lui stâng, dezvăluind tatuajul: un porumbel, semnul Ghildei. Ghilda Păsărarilor a ajuns şi aici, iar crucificarea e pedeapsa celor îndrăzneţi, a celor care nu.

Imagini mişcate, zărite cu coada ochiului, din miezul dansului. Dar cine le ia în seamă? Cine dă doi bani pe ele?

Cum cine? Ei: Ana Mera, Ivanez, Sekhor, Sim Petro, Yoban şi copilul Kris. Ei.

12.

Plonjez. Adică mă scufund. Toţi păcătuim cu ceva, toţi avem vicii. La urma urmei, de ce ni se dilată nările când în faţa noastră se nimereşte câte o

femeie mirosind puţin a transpiraţie, puţin a parfum, exact atât cât ne trebuie ca să ştim că e femeie chiar de-am fi legaţi la ochi? De ce ni se lipesc privirile de coapsele lor, de aleluia dintre sâni? Simţurile sunt cazuri particulare ale viciului. Atât.

Plonjonul e viciul Scormonitorului. Drogul. Vizual. Senzual. Sexual. Un crâmpei de amintire de ici, un crâmpei de colo. Toate mulate pe mine, pe eul meu. Din toate astea se nasc amintirile mele. Anneliese, cu sânii ei minunaţi, goală în faţa geamului, ca Nelia Dor, cu mirosul de femeie ne-ncepută al ei rămas în pielea lui Goran de-atunci cu tot cu mătasea durerii dintâi, da, asta înseamnă plonjon, asta înseamnă amintire „făcută”, şi câţi nu şi-ar dori-o, câţi? Ce de bănet aş lua pe ea! Ce de bănet!

Iniţializarea standard – naştere a Scormonitorului, moarte a lui. Şi între ele, ce? Amintirile altora. Ale altora.

Ale altora.

13.

Dansăm.

Dincolo de râul de nisip, dincolo de corăbiile dervişilor, de fâlfâitul păsării Sonares, rezemat într-un colţ, sub poza lui Morrison-Zeul, stă Ivanez, întâiul amytriptilord al Virtualului. Coroana de spini s-a rostogolit la picioarele lui şi lângă el nu-i nimeni, nimeni să-i asculte poveştile. Yoban a plecat spre Germisara, copilul Kris s-a înfundat sub poalele Da'Lilei, iar Hanni, Hanni a Tuburilor, Preafericita Fericitelor Fericirii Noastre a rămas înţepenită-ntr-un ecran, acolo unde doar Pavarotti poate-ajunge, dacă vrea. Dar numai dacă vrea.

Dansăm. Nelia Dor nu poate trece prin mine deşi încearcă din răsputeri. Eu am trecut prin ea, prin tot ce-nseamnă ea, dar asta mi-e meseria, atâta ştiu să fac.

I-am găsit sângele, Punctul Sfidării. Acum e rândul altora.

În curând vor veni Hăitaşii, îi vor alerga amintirile, vor face Harta sângelui, traseul. Apoi Vânătorii. Şi amintirile-i vor fi înlăturate sau, de va avea noroc, de-i va plăti, i le vor chiureta. Şi prima sângerare va fi numai un strop, un strop dezvirginarea, iar nasul... nasul... Aşa a fost el, mare. Aşa a fost să fie. Sub semnul Perfecţiunii măsurile sunt altele.

Dansăm, Nelia Dor, dansăm. Şi n-o să-ţi aminteşti niciodată dansul ăsta. Cum, mâine chiar, nici eu n-o să-l mai ştiu.

Nelia Dor, Nelia Dor. Hai, strânge-mă, pătrunde-mă, înşurubează-te în mine.

Full contact – dar nu-mi mai pasă. Oricum, treaba e gata. Oricum, peste puţină vreme, voi fi iniţializat.

Ai să mă ierţi? Ai să mă ierţi, Nelia Dor?

Ai să mă ierţi... căci nu vei şti.

Nici eu n-am să mai ştiu.

Iar adevărul...

„Adevărul e al celor ce şi-l doresc."

Ce prostie mai e şi asta?

(1994)

CONDICA DE PREZENŢĂ

Sună ceasul.

Al meu? Al ei? Şi femeia aceea... Întotdeauna ceasurile astea sună exact în momentul cel mai aşteptat al visului, în clipa lămuritoare, în clipa în care se va întâmpla ceea ce tot visul de până atunci a pregătit. O fi şase?

Bărbatul întinde o mână leneşă, amorţită, spre locul unde îşi lasă de obicei ceasul de mână, pipăie noptiera, răstoarnă scrumiera,

La dracu' şi cu obiceiul ăsta de a fuma seara în dormitor!

degetele ating, în sfârşit, ceasul-brăţară şi de-abia când acesta ajunge aproape de faţa lui deschide un ochi, priveşte, pe buze i se lăţeşte un zâmbet satisfăcut, închide ochiul şi se poate considera că bărbatul doarme din nou, cu ceasul de mână strâns în pumn, sub pernă.

În partea cealaltă, puţin mai înainte, o mână a zvâcnit de sub plapumă şi a apăsat butonul ceasului oprindu-i soneria. Acum, nici o mişcare. Ea doarme, visul ei continuă, tocmai visa că era seară, a sunat ceasul şi ea a întins o mână şi i-a oprit soneria, va deschide ochii, va zâmbi, cui? unei amintiri? unui gând?, se va gândi la el, la un alt el decât cel care, în dimineaţa asta doarme în partea cealaltă a patului, cu ceasul-brăţară sub pernă, apoi va coborî din pat, va face un duş, va pulveriza asupra ei miresme din cele câteva sprayuri rânduite frumos şi la vedere pe policioara de deasupra chiuvetei, va trece pe la urechi, pe bărbie, pe gât, coborând spre sâni cu dopul de la parfumul acela adus de el din ultima deplasare, Roma, Laura Biagiotti, îi plac mirosurile astea mai aspre, decupajele în linii drepte, merg bine cu taioarele Armani, asta ca teorie... apoi, aşa, goală, va intra în dormitor oprindu-se în faţa oglinzii mari, care o cuprinde în întregime, privindu-se, studiindu-şi trupul încă tânăr, pofticios de viaţă, de ceea ce îţi poate oferi viaţa asta atât de... Atât de cum? Trupul îi va fi proaspăt, va mirosi bine, trebuie să fie proaspăt şi să miroasă bine trupul pregătit mângâierilor care nu vor întârzia prea mult, pentru că ceasul din perete, pe care-l vede prin oglindă, deasupra umărului stâng, arată că nu va mai trece mult până când soneria

chiar sună

Dar e prea devreme, mai este aproape o oră.

însă ea se încăpăţânează să sune şi sună

— ...ceasul ăsta, domnule, scoală şi morţii, hai, Maria, scoală, gata, e dimineaţă, fir-ar a dracului de dimineaţă, ce-or fi aşa grăbite dimineţile astea? Că parcă nopţile ce cusur au? Până faci piaţa, până mănânci, gata, s-a şi făcut noapte, iar dimineaţa... nici n-apuci să duci până la sfârşit un vis, să-i afli deznodământul, că iar gata: soarele-n ochi, soneria-n urechi, mama ei de viaţă!

şi bărbatul coboară din pat, urmează duşul, ieri a fost fierbinte, azi e rece, dar las' că mâine din nou va fi fierbinte, apoi bărbieritul – fugi, încălzeşte apa, vino, dă-i cu spumă, mai ai? mai ai! şi-apoi lama, rade stânga, rade dreapta şi bărbia şi mustaţa după care dă-i cu Sauvage, Lotion après raser, Christian Dior, Paris şi hai la ceai

— Maria, gata, baia liberă, tu vrei o cafea?

— Nu, nu, o să beau la bufet, pune-mi nişte brânză sau ceva salam acolo.

Ha, ha!

şi îi pune câteva felii de pâine unse cu gem

în timp ce

ea coboară din pat, privirea îi trece peste aşternutul boţit în partea ei, în partea lui, câţi ani să fi trecut de când aşternutul lor era, dimineaţa, boţit la mijloc?, dar ce mai contează asta, toate trec, panta rhei, se duc dracului, pe noptiera lui cartea crăcănată îşi arată coperta uşor obscenă

Noi, cei cu ochii arşi – *numai tâmpenii citeşte, nu tu Cehov, nu tu... un scriitor normal, acolo. Corn, Haulică, Ivănescu, Simon... s-a tâmpit de tot.*

şi, scoţându-şi cămaşa de noapte, cu gesturi lente, ca o pasăre din Deltă când îşi ia zborul în filmele Teleenciclopediei sau, mai bine, ca şi când ar avea martori, pentru că orice femeie, când se dezbracă, o face de parcă ar fi pe scenă, de parcă toată lumea ar pândi-o prin binocluri ori pe gaura cheii, trece pragul băii, dă drumul la apă, intră sub duş

Tot rece apa! 'Ţi-ai dracu' de nenorociţi, de zece ani tot votăm de pomană!

s-a obişnuit şi cu asta, cu toate ne obişnuim, lasă apa să curgă pe ea, s-o mângâie, s-o îmbrăţişeze, s-o gâdile, s-o dezmierde

Degetele ploii, numai ele ştiu să iubească...

şi, după ce îşi şterge trupul cu un prosop aspru, înroşindu-şi pielea, alungând orice senzaţie de frig şi de somn, rămâne în faţa oglinzii, ridicată pe vârfurile degetelor de la picioare, pentru ca oglinda să-i cuprindă cât mai

mult din trup, se răsuceşte oferindu-şi profilul, semiprofilul, îşi prinde sânii în palme, parcă i-ar cântări, şi zâmbeşte satisfăcută

Ce spui, Maria? La vârsta ta, competitivă încă...

şi îşi dă seama că niciodată nu s-a simţit mai în formă ca acum şi îşi aminteşte de cel pe care îl aştepta aseară, aseară în visul de ast' noapte, vis tocmai întrerupt, şi o umbră trece peste privirea ei verde-aurie şi ochii îi coboară pe umerii netezi şi nemângâiaţi, neînghiontiţi, nemuşcaţi

— Ce groază – ceasurile astea!

— Ce?

întreabă el, trecând pe lângă uşa de la baie, băgându-şi capul pe uşă, să audă mai bine ce-i spune ea, dar ea nu-i zicea nimic lui

— Bombăneam şi eu aşa, ziceam că ce teroare cu ceasurile astea care sună, sună, ai, n-ai treabă, la şase trecute fix te scoli, te-mbraci şi fuga la serviciu...

— Da...

— Dar mai avem şi noi vise, nu? Trebuie să ne terminăm şi noi visele de visat, să mergem la birou liniştiţi, calmi, cu chef, să putem da randament...

— Aşa-i, aşa-i. Şi eu am simţit acelaşi lucru. Şi eu mi-am întrerupt visul şi acum am aşa o senzaţie de... de gol, de neîmplinire... Nu ştiu cum dracu' visele astea se termină exact în momentul pe care n-ai voie să-l pierzi...

— Da, sigur, şi eu...

— Şi tu?

— Da, visam... Visam că... Te aşteptam şi eram... A, ce chestie, stăteam aşa ca acum, goală, în faţa oglinzii şi te aşteptam... Pe tine te aşteptam, dragul meu, şi mă uitam la trupul meu, proaspăt... Încă proaspăt. Şi mă gândeam că „vezi, Maria, încă arăţi bine, încă mai poţi stârni pasiuni, pentru că altfel n-ar veni el...”, ştii, parcă nu eram căsătoriţi, sau... Nu ştiu, dar parcă eu eram aici, în casa asta şi tu veneai la mine să ne iubim. Adică nu ştiu dacă vorbiserăm înainte despre asta, dar ştiam că ne vom iubi şi te aşteptam şi...

— Eu tot aşa visam, eram cu tine şi te ţineam în braţe. Probabil că eu am început acelaşi vis, numai că eram puţin mai înaintea ta. Şi când să... A sunat ceasul, fir-ar el...

— ...al dracului! Vai, şase şi-un sfert! Hai, domnule, nu mă mai ţine de vorbă că întârzii! Ia uite, mă, de ce-mi arde mie dimineaţa?! Să stau să... Hai, hai, trage capul, să nu ţi-l prind cu uşa. Ce te zgâieşti aşa, n-ai mai văzut femeie dezbrăcată? Mi-ai adus pachetul?

şi el se retrage

Şi ce dacă-i nevastă-mea de cincisprezece ani, ce dacă ast' noapte eu o visam, de fapt, pe... Dar ce, parcă ea pe mine visa că mă aşteaptă? Aiurea! S-o creadă mutu'.

— Hai, ce faci aici, ce-ai încremenit în uşă?

— Ho, dragă, ho! îmi caut nişte ciorapi. N-ai văzut cumva...

— Mai spală-ţi şi tu sau cumpără-ţi.

Mai spală-ţi, mai cumpără-ţi... Ar trebui să mă trezesc dimineaţa dincolo, unde-i linişte şi curăţenie... Cu ailaltă ar trebui să stau, nu cu asta...

ea se strecoară în dormitor,

Oare ce crede despre mine? Despre trupul meu... Îi plac? Nu că m-ar interesa, dar aşa... de curiozitate. Tare mi-ar plăcea să ştiu.

nu se grăbeşte, se lasă văzută, cântărită, admirată?, îşi scoate hainele din dulap, se îmbracă, nu, nu se îmbracă, parcă face un striptease invers

De ce nu s-or face spectacole cu femei care se îmbracă? E...

Uite-l cum se uită. Îi place. Îi plaaace, cum să nu-i placă?! Te-aş... Acuma parcă aş avea chef. Oare de când nu ne-am mai... La urma urmei... Ho, revino-ţi! Ceasul!

îşi aruncă geanta pe umăr şi

— Hai pa, m-am dus... A, vezi, dacă azi mai poţi ieşi, poate treci pe la măcelarul ăla al tău, duminică avem invitaţi la masă.

şi o zbugheşte pe scări în jos înainte ca el să încerce să-i spună că

— Da, dar eu plec mâine la Bucureşti şi...

Da, ştiu. Sigur că ştiu că pleci. Ştiu şi că stai o săptămână, dar eu ce-o să mănânc zilele astea? Că o să am nevoie de hrană consistentă, că animalul...

şi, zâmbind acestor gânduri, acestui viitor dulce care o aşteaptă, sare în tramvai

în timp ce

el, soţul doamnei, îşi bea ceaiul spunându-şi că

Ce dracu' i-o trebui atâta carne? Şi de unde să-mi dea şi ăla atâta, că şi-ailaltă mănâncă de parcă numai asta ştie: să dea din cur şi să mănânce. Mai bine mi-aş căuta puştoaice de şaişpe ani, că-s mai puţin pretenţioase, zău!

şi trage uşa după el, încuie şi sus, şi jos, parcă ar pleca în concediu

Şi, apropo, anul ăsta nu mai plec în concediu? Acuşi vine Crăciunul, e ultimul Crăciun al mileniului, aşa ceva nu se ratează... Ce dacă mă duc cu ea? Două săptămâni pe an merită să le mai petreci în sânul familiei, care, de ce să nu recunosc, arată destul de bine sânul ăsta şi... oare de când n-am mai făcut-o? Cu ea, vreau să zic. La urma urmei...

— Ho, bă! Nu vezi că mai sunt oameni pe scară? Urcaţi, doamnă, vă rog, aşa-s ăştia, ţăranii dracului, că acum nu mai sunt nici ţărani, dar nici altceva nu-s. Degeaba le-au făcut buletin de oraş, aici nu „actele vorbeşte”.

şi coboară în faţa facultăţii, noroc că stătea aproape pe scară şi n-a ieşit prea boţit din acţiunea asta

şi coboară în faţa institutului, îmbrâncită, călcată pe pantofi,

Măcar de-ar fi plouat, să fi avut şi eu nişte pantofi mai groşi. Mârlanii dracului!

şi

— Ia uite, dom'le, cum dracu'...

exclamă el, surprins, văzând ceasul mare, de pe perete şi o ia la fugă pe coridoare

şi intră pe poartă, grăbită, preocupată, nebăgându-l în seamă pe portarul care trage cu coada ochiului la ceas, e trecut cu un minut de şapte dar

îi poţi spune ceva? Toată lumea ştie că doamna inginer şi cu tovarăşul...

şi ochii portarului se înseninează văzându-l pe Dumitrescu, clientul lui permanent, desenator tehnic, nici o problemă

— Legitimaţia, vă rog. Este şapte şi cinci.

— Care şi cinci domnule? Nu vezi că... Şi doamna dinaintea mea?

— Ce-are doamna cu întârzierea matale? Legitimaţia.

şi ea aude toate astea, zâmbeşte

Ei, tot prinde bine la ceva şi mica bârfă.

şi intră în biroul unde o aşteaptă,

ca şi pe el,

la ora şapte fix, la catedră, şeful catedrei prefăcându-se că tocmai o examinează,

condica de prezenţă.

(1983, 1996)

CĂINŢA

O să-i împuşte şi pe ăştia cineva!

Nu-i părea rău de ce făcuse. Aşa au fost vremurile. S-a descurcat fiecare cum a putut. Doar n-o să ne luăm gâtul, acuma, pentru că am supravieţuit!

De pe terasa lui, sorbindu-şi sucul de ananas în tihna asigurată de cinci bodyguarzi, doi câini şi trei echipaje de poliţie, Anghel Taflan îşi privea afişele electorale înşirate pe zidul de vizavi. Îi plăcea să stea acolo, într-unul din fotoliile de răchită, uitându-se la afişe, citind sloganurile electorale, pe stradă şi în casă în acelaşi timp, dincolo şi dincoace de gardul ce-i împrejmuia proprietatea. Fosta casă Râmniceanu, în care s-a mutat la primul său mandat de deputat (nu împlinise treizeci de ani pe-atunci, mai trăia încă bătrânul rege), devenise a lui în 2014, cu ocazia tranşării definitive a problemei caselor naţionalizate de comunişti. Nu prea îşi mai aducea el aminte cum a fost cu comuniştii, era destul de tânăr pe vremea aia, îşi mai amintea doar nişte bancuri... Dar ce preţ să pui pe bancuri? Iar în ceea ce priveşte istoria... Aproape în fiecare an apărea câte o *Istorie a României*, care mai de care mai „adevărată", mai... Dar „adevărul e al celor ce şi-l doresc". Anghel Taflan citise asta cu mulţi ani în urmă şi ţinuse minte, erau cuvinte dintr-o carte a unui unchi de-al lui, scriitor, săracul.

„Senator în trei legislaturi, deputat în alte două, a reprezentat în Parlament alegători din patru judeţe. Anghel Taflan, o viaţă exemplară dedicată Patriei. Viaţa lui pentru viaţa celor mulţi."

Mulţi, da' proşti. Dincolo de zidurile casei Râmniceanu viaţa se înfăţişa altfel. Chiar adevărul era altul. Şi să nu credeţi că în stradă nu şi-l dorea nimeni. Afişe electorale? Puah! Sloganuri nenorocite, graffiti oficiale, pe care se plătiseră milioane din banii cetăţenilor. Zidurile le suportau însă pentru că zidurile suportă orice. De-aia se pişă toţi pe ele.

Alături, sloganurile aurolacilor, handicapaţilor, seropozitivilor, scrise direct pe zid, cu spray: „Noi suntem viitoru ţării", „Vom borâ şi vom fi liberi", „Contaţi pe noi. Rămânem. Suntem. Toţi.", „Moarte bazaţilor", „Revoluţia nu s-a încheiat!", „Happiness and Joy" (cineva completase: „de ce joi?").

Iar mai încolo, pe alte străzi, departe de centru, în cartierele populate de cei care au pierdut şi mica, şi marea privatizare, de cei care n-au intrat în

Parlament, nici ei, nici neamurile lor, de cei care n-au câştigat la Loto 6/49 pe vremea când se făceau averi cu asta, se înşirau chioşcurile verzi, autorizate să vândă aurolac. Se înşirau cum, pe vremuri, cu nici treizeci de ani în urmă, puteau fi văzute prin staţiile de metrou, prin ganguri, de-a lungul trotuarelor, tarabele cu cărţi. Cărţi! Toate aveau un sfârşit. Singurul purtător de informaţie viabil rămăsese zidul. De-aia stătea Poarta Ecaterina în picioare de sute de ani fără să ardă, fără să se şifoneze, fără s-o arunce nimeni la coş. Tot ceea ce trebuia ştiut se scria pe ziduri. Afişe electorale, instrucţiuni de circulaţie pe timp de noapte, modul de votare. Aurolac şi buletine de vot. Combinaţia asta exprima cel mai bine stadiul societăţii în seara aceea, de dinaintea alegerilor. Asta era societatea. Poporul. Naţiunea care trăia de azi pe mâine, fericită că are un baton de salam pe masă şi un kil de vin prost. Aşa cum a trăit mereu, de altfel, în ultimii optzeci de ani. Fericită că fiecare cetăţean avea serviciu. Prost plătit, dar ce importanţă avea? Ce nu se plătea, se recupera, adică se fura. Iar statul, la fel ca patronii, formaţi după chipul şi asemănarea lui, accepta. Salarii mici, impozite mici, contra unor pierderi planificate, de asemenea mici. Oricum, mai mici decât nişte lefuri rezonabile plătite salariaţilor. Şi cum să fie altfel, când aceştia se mulţumeau cu puţin, cu mult mai puţin decât ceruseră în '87, în '89, în '95? Se mulţumeau cu acele cupoane de privatizare pentru care se făcuse atâta tam-tam, acţiuni oferite gratis cetăţenilor, aducându-le chiar dividende ce-i scuteau de grija banilor de ţigări. Cu paşapoartele pe care le schimbau conştiincioşi o dată la zece ani, în rest ţinându-le în sertare, alături de diplomele universitare, dacă le aveau. Cu apartamentele cumpărate în rate egale cu contravaloarea unei pâini, idee genială, trecută la loc de cinste în „programul de restituire a bunurilor poporului către popor”, program iniţiat imediat după Marea Revoluţie din Decembrie 1989. O naţiune de proprietari, de acţionari, o naţiune de capitalişti trăind la limita sărăciei, cu handicapaţii ei, cu urmaşii revoluţionarilor, ai veteranilor de război, cu homosexuali, cu foşti parlamentari având scutire de impozit pe viaţă, cu seropozitivi – noile minorităţi apărute de la începutul secolului, în numai douăzeci de ani. Istoria s-a scris repede pe aceste meleaguri, mai repede chiar decât a fost ea resimţită de cei care au trăit-o. Şi, într-adevăr, cine mai ştia ceva de colonelul Vărgatu şi dictatura lui militară, cine-şi mai aducea aminte de cea de-a treia domnie a regelui, de succesele pe plan extern ale lui Petre Roman, din perioada cât a fost ministru de externe, de Partidul Naţional Democrat Popular al primului preşedinte al celei de-a doua

republici? Nimeni. Românii trăiau închişi în case, cu aurolacul lor, cu reţeaua – marele cadou pe care comunitatea internaţională l-a făcut esticilor, dându-le de lucru, scoţându-i din ritm. Şi peste toate, Boala. Virusul. Factor de progres, în fapt, dacă ne gândim la mulţimea de locuinţe construite special pentru seropozitivi. Şi aveau dreptate cei care spuneau că dacă nu era virusul nici dracu' nu mai făcea locuinţele alea. Aşa, uite, ţara construieşte, fiţi mândri de noile cartiere ale Patriei!

Noua, cartierul seropozitivilor, al sidiţilor – cum li se spunea în centru sau pe Drumul Poieni -, nu era altfel decât celelalte câteva, construite în marile oraşe. Dincolo de Cartierul de Sud, dincolo de Uzinele Roman-Bengescu, la ieşirea spre Bucureşti, printre străzi întunecate de pe care, în fiece dimineaţă, se adunau containere întregi cu garouri, seringi, prezervative, fuseseră strecurate blocurile condamnaţilor. Spitale dezafectate, izolatoare cu accesul liber, în care apa caldă nu curgea decât din două în două zile, păstrătoare de vechi tradiţii, şi atunci numai dacă voia maistrul de la CET. Apartamente mizere adăpostind oameni şi mai mizeri, trăitori în promiscuitate şi delăsare, robiţi bolii, savurând-o chiar, plimbându-şi-o, cum îşi plimbă cuconeturile pekinezii, pe străzi aiurite, făcute de edili alcoolici şi corupţi, rebotezate de diferitele găşti care se formau în fiecare scară, stradă, clasă sau dracu' mai ştie pe ce criterii.

Elvis îşi adunase „adepţii” din clasa fratelui său mai mic, Emil, după ce-i corupsese pe toţi, pe Armani, pe Sulă, pe Cloşcă, Pepe şi Geronimo, după ce le dădu boala care, prin ei, se întorsese, cumva, în familie, la Emil, împingându-l la sinucidere. Atunci, chiar în dimineaţa înmormântării, a murit şi Cloşcă, cu o pâlnie în anus şi cu o grămadă de mizerii în maţe. L-au plâns, l-au îngropat ca şi cum ar fi murit de inimă, în somn. N-a fost nici o anchetă. Cine s-o fi făcut? Şi de ce? Ar fi avut cineva interes să omoare un derbedeu oarecare?

Lui Elvis, cei mici îi ziceau Şefu şi aşa era cunoscut în cartier, aşa se şoptea în urma lui când trecea pe stradă, aşa se prezenta când prindeau vreo prospătură în perimetru. Atunci „se înmulţeau”, violând, înţepând cu seringile lor folosite şi răsfolosite, pentru că ce mai conta, plimbau boala de la unul la altul, era „în familie”, şi ce bine şi frumos şi drept era când aveau prilejul s-o dea şi altora! Se simţeau cetăţeni ai lumii, scăpau de complexul de minoritari care, e drept, nu-i muncea cine ştie ce, dar putea fi un motiv plauzibil. Acolo, în cartierul lor, aveau tot ce le trebuia. Mâncau, beau,

făceau amor, din când în când votau. Era, de altfel, singura lor legătură cu societatea.

Afişele electorale ale lui Anghel Taflan se înşirau pe ziduri, arătându-le chipul zâmbăreţ (ehei, lecţie veche!) al senatorului, căruia tare-i mai plăcea să fie parlamentar, de candida din nou, pentru a şasea oară. Armani tocmai îi punea mustăţi, era neîntrecut la treaba asta, punea tipul nişte mustăţi pe afişe de aveai erecţii toată săptămâna! Asta făcea Armani când, plescăind, grohăind, rânjind, Pepe se întoarse spre Elvis şi spuse:

— Şefu, Şefu, uite-o gaură! Phu... la dracu'!

Dinspre Păsăricii apăru, într-adevăr, o siluetă. După mişcări, părea femeie. Prea îşi unduia şoldurile!

— Există un Dumnezeu al golanilor! exclamă Şefu, trezit brusc din somnolenţa provocată de votca băgată-n el la *Trei deşte*, folosind una dintre expresiile lui favorite. Ia, pregăteala, gagiilor! Astă seară ne-nmulţim.

— Tu'z'dum... Ne-nmulţim pe dracu', interveni Sulă. Uite-o c-a ajuns sub bec. N-o cunoaşteţi? N-o re-cunoaşteţi? P'asta am mai violat-o de vreo trei ori şi i-a plăcut. Al dracu' ce i-a mai plăcut!

— Matilda-Cur-de-Fier! Asta-i mai sidoasă ca noi, Şefu. Asta ne violează ea dacă ne prinde.

— Ei, nu zău! Am mai violat-o eu p'asta? Nu văd. Nu văd! Ah! Am orbit, am orbit!

Mergea pe stradă ca un damblagit, ţinându-şi mâinile pe ochi, sprijinindu-se într-un baston de aer. Circ. Pâine şi circ, asta le oferea băieţilor, cu asta îi atrăgea.

— Dacă-i pe-aşa, ad-o-ncoa' atunci, ad-o-ncoa', că-ncoa' e fericirea! Spune-i că vreau să mă violeze. Nu mă mişc de-aici până nu mă violează. Să mă facă ferfeniţă. Să mi-o rupă. Să mi-o-n paişpe.

Armani se desprinse de grup, se apropie de femeie. Aceasta se opri, făcu un pas înapoi, încă unul.

— Matilda-Cur-de-Fier? Tu eşti, da?

— Mă cheamă Iulia, dobitocule, Iulia Taflan. Îţi spune ceva numele ăsta? Hă? Zi mă, îţi spune?

— Da, tu eşti aia fără dinţi în faţă, aia care faci..., începu el, cablat pe ideea lui fixă cu Matilda-Cur-de-Fier.

Femeia se dădu însă un pas în lateral şi lumina venită dinspre bec, aşa chioară cum era, îi izbi dinţii de aur, ca un bobârnac, şi aceştia sunară, luciră, speriindu-l pe Armani, amintindu-i de mustăţile pe care tocmai le

punea pe afişul unuia Taflan, da, sigur, Anghel Taflan, senatorul, Omul de Aur, cum i se mai zicea, de când îşi pusese dinţi de aur, lui şi familiei sale.

— Pe mă-sa! Tocmai p'asta a trebuit s-o găsim... Dacă nu ne-o fi găsit ea pe noi... Da' ce seamănă, bă Cloşcă!

După moartea lui, Cloşcă intrase în vocabularul celor de pe stradă, îşi făcuse loc în expresii, era invocat, luat ca martor la toate alea. Era, într-un fel, mai viu decât înainte.

— Ei, ce-ai rămas aşa? îţi spune ceva numele meu? îi spune, nu? Şi ce-ţi spune, puişor, ce-ţi spune? Că mâine votezi cu Goldman, nu? Asta-ţi spune. Şi că-i convingi şi pe impotenţii ăia de-s cu tine s-o facă. Îi convingi? Sau, poate, vrei să-i conving eu? Ia să-i conving.

Şi îi repezi un genunchi între buzunarele pantalonilor, încovoindu-l, dându-l grămadă peste ea. Apoi începu să strige:

— Săriţi! Săriţi, oameni buni, mă violează!

La fix. În Noua, un strigăt ca ăsta era semnalul echivalent gongului de la teatru. Liniştea de până atunci fu dată pe răzătoare, făcută terci, praf, molfăită, linsă, înghiţită, ferfeniţită de ceea ce urmă. Luminile se aprinseră, ferestrele se desferecară, se deschiseră şi-n ele apărură o mulţime de chipuri zâmbitoare, rânjite, dând din maxilare, chiuind, chiţăind, plescăindu-şi limbile băloase, începând treaba înaintea celor de jos, din stradă, sugerându-le gesturi, vorbe, atitudini. În acelaşi timp, strigătul Iuliei Taflan mai adună vreo cinci amărâţi de prin scările blocurilor, de prin canale, containere cu gunoi, dar amărâţi, domnule, amărâţi...

Şi cum să nu apară? Ei nu erau oameni? încearcau. Dacă le pica ceva de la ospăţ, bine. Dacă nu... În cel mai rău caz se alegeau cu nasul spart, cu vreo mână ruptă. Dar de câte ori nu s-au văzut călare pe trupurile moi, ostenite, năduşite, rupte ale victimelor părăsite în mijlocul străzii şi trase de ei mai la dos, pe grămezile de gunoaie sau, dimpotrivă, muncindu-le acolo, în mijlocul străzii, să fie văzuţi, să-i vadă şi pe ei lumea... De câte ori?

Dar pe ei nu-i vedea nimeni, nu-i băga nimeni în seamă, ei erau oamenii invizibili ai străzii. Şi proscrişii aveau proscrişii lor. Ei nu existau pentru ceilalţi, pentru cei care frisonau, şeicăiau, guiţau, înghesuiţi între canaturile ferestrelor. Aşteptând spectacolul.

Numai că, de data asta, nimeni, nici măcar Elvis, Şefu, nu se apropia de Iulia Taflan. Nici Sulă nu-şi spunea obişnuitele îndemnuri porcoase.

În capătul străzii, dinspre Calea Mary Jane, apăru Victor Emanuel Gherman. Treiştrei de ani, născut pe 22 decembrie 1989. Victor pentru

victoria revoluţiei, Emanuel pentru că taică-su citise o nuvelă de Moorcock sau pentru că maică-sa citise Biblia. Îl ştiau toţi. Nu era ca ei, avea sângele curat. Pentru oricine altcineva, apariţia în acel loc şi la acea oră ar fi însemnat botezul, primirea în comunitate, aplicarea programului neguvernamental „Sânge, sudoare şi lacrimi”, plus gaura dată la lărgit. Dar Victor Emanuel Gherman era omul în care credeau, era Mântuitorul pe care-l aşteptau de treizeci de ani, cel ale cărui postere le atârnau de zidurile bisericilor, şi le puneau în case, pe pereţii dormitoarelor, în bucătării, în băi. Mâncau privindu-l în ochi, făceau amor sau stăteau pe budă cu ochii la el, rugându-se, în felul lor, pentru o viaţă mai bună, pentru dărâmarea zidului ce împrejmuia cartierul. Gherman nu era ca ei, dar credeau în el. De unde li se trăgea asta, cine le-o fi băgat-o-n cap, nu mai ştiau, o fi fost el primul pe care-l întrebaseră „tu eşti, sau să aşteptăm pe altul?”, o fi fost el primul care le-a răspuns „eu sunt, eu”. Avea treiştrei de ani şi îl chema Victor Emanuel. Îl adorau, îl venerau şi uite că în clipa aia îl aveau sub nas, în stradă. Iar asta, în loc să-i bucure, să-i trezească, îi paralizase, le sporise starea de confuzie, îi făcuse să aibă draci, să-l privească cu reproş, cu ură chiar. Ce se băga? Ce căuta el la ora aia, pe Aurel, la intersecţia Mary Jane cu Păsăricii, să le strice rosturile? Să stea dracului pe pereţii lui, pe ziduri, unde-i e locul! îi urmăreau discursurile reluate în neştire de televiziunea locală, se închinau la el în fiecare seară, dar acolo, agăţat în cui, aşa însemna ceva pentru ei. În stradă, ca prezenţă fizică, nu era nimic. Un om oarecare, ca mulţi alţii. Însă asta erau şi ei! Or, ei aveau nevoie de un supra-om în care să creadă, un supra-om care să le rezolve problemele, să-i izbăvească.

Elvis făcu un pas înapoi. Armani, Geronimo, Sulă şi Pepe îl imitară.

— Bună seara.

— Bună... Bună, mormăiră ei.

Iulia Taflan se uită spre noul venit, auzise de el, îl văzuse de multe ori la Telejurnal, îl bârfise, îl înjurase pentru ideile lui, îl tocase mărunt de câte ori fusese invitată la masă de frate-su, senatorul, dar niciodată nu-şi pusese problema că el ar putea fi mai mult decât o imagine, o poză cu artişti, un tif în reţea. În ciuda situaţiei destul de delicate în care se afla, primul impuls fu acela de a-i cere un autograf. Tâmpită. Necontrolată. Ca şi când s-ar fi scăpat pe ea. Idioată. Reacţie de gâscă, din cele care se ascund prin dulapurile vedetelor de televiziune sau de reţea, ori de-a dreptul în paturile lor.

Sau o fi fost frica?

Câteva ferestre deveniră pete negre pe verdele scorojit al blocului. Cei care le umpluseră cu trupurile lor până atunci plecau înjurând cu glas tare.

— Ţi-ai dracu' de nenorociţi! Nu mai poate omu' să vadă un viol pe stradă. Am dat bani degeaba să pun bec în faţa scării... Huo, impotenţilor! Şi tu, ce zbieri aşa, fă? Ce zbieri? Isterice, toate sunteţi isterice. Vă mâncă-n cur... Unde eşti, fă? Petronelo, unde te-ai băgat? Jos textila, n-auzi? Hai, pe masă!

Răcnetele bărbatului se împletiră cu miorlăitul femeii, trecură prin icnetele cauzate de loviturile de pumn, „aşa, de rutină, las' că ştie ea de ce”, ajungând la gâfâieli, înjurături din categoria „de dragoste”, oftaturi, gemete care aduseră din nou spectatori la ferestrele de peste drum. Se zgâiau pe geam în apartamentul ăla, înfierbântaţi de partitura executată cu multă măiestrie de cetăţeanul furios şi femeia Petronela. Se părea că uitaseră cu totul de Iulia Taflan, de Victor Emanuel Gherman, de cei de jos. Aveau, în sfârşit, un spectacol. Altul decât cel anunţat, dar bun şi-ăsta, măcar nu se sculaseră degeaba.

Profitând de mutarea centrului de atenţie, Şefu se apropie de noul venit şi îi strecură printre dinţi:

— Dacă nu pleci, te mai votează dracu' mâine. Nu înţelegi? Ăştia vor spectacol. Nu-i dezamăgi. Ce dracu' cauţi tu în lumea asta? Cin' te-a pus să te dai jos de pe pereţi? Pleacă! Şi nu te gândi la ea. Dă-o-n mă-sa. Nu-i nici prima, nici ultima femeie pe care-o violăm. Aşa-i la noi. Avem o boală pe care trebuie s-o răspândim. Nu încerca să ne opreşti. Dacă ne vrei, acceptă-ne aşa cum suntem.

Gherman ezita. Privirile-i fugeau când la Elvis, când la femeie. Era de-a lui totuşi, din societatea lui. Poate stăteau chiar în acelaşi cartier. Făcu un pas. Trezită parcă dintr-un somn de o mie de ani, Iulia Taflan sări în lături, ferindu-se, nici ea nu ştia de ce.

— Să nu pui mâna pe mine! Să nu pui! Eu nu sunt... Eu...

O parte din cei înşiraţi pe la ferestre se pregăteau să le închidă, dezamăgiţi de turnura pe care părea s-o ia lucrurile. La cuvintele ei însă rânjetele le tăiară din nou feţele.

— Arde-o!

— Frige-o!

— Suge-i sângele!

— Ba pe-a lui! Ba pe-a lui!

Victor Emanuel Gherman se întoarse spre capătul străzii, căutându-şi drumul pe care venise. Făcu un pas, încă unul. Strigătele femeii spărgeau din nou întunericul.

— Ia labele de pe mine! Porcule!

Ar fi vrut să nu audă, să nu fi auzit nici prima dată. Avea dreptate Şefu. Dacă voia să-i câştige, trebuia să se poarte ca ei, să le accepte obiceiurile.

Peste şase ore doar, urma să se deschidă centrele de votare.

„Mâine. Altădată nu există. Mâine sau deloc.”

— Aşa, marinarule, dă-i-o! Plângi pe ea, freacă-te de ea, transpir-o, năduşeşte-o! Sânge, sudoare şi lacrimi! Asta ni-i viaţa. Şi moartea. Fă-ţi-o soră de cruce. De cruce, marinarule, auzi? Tu-i crucea mamii ei!

Următorii paşi, Gherman îi făcu mai apăsaţi, din ce în ce mai fermi, mai hotărâţi.

— Unde pleci? Unde pleci, mă? Nu vezi, eşti chior? Nu mă vezi? Te-am înjurat degeaba, împuţitule, până acum, degeaba te-am înjurat, dar o să vezi tu, o să... Nu pune mâna pe mine! Nu pune...

În stradă începu vacarmul. Spectatorii urlau, chiuiau, strigau îndemnuri, femeia ţipa, cuvintele ei nici nu se mai desluşeau, parcă avea prune în gură, era un urlet, un răget, asta era toată. Câteva camere video bâzâiau conştiincioase înregistrând, transmiţând direct în reţea.

— Viol cu sora lu' Taflan! Viol cu sora lu' Taflan!

Vestea se răspândea deja prin cartier, sidiţii săreau din paturi, se desprindeau din îmbrăţişările lor bolnave, se adunau în fugă la intersecţia Mary Jane cu Păsăricii. Făclii, focuri de artificii, televiziune locală, posturi de radio. Sărbătoarea alegerilor începuse. Pe Aurel, Calea Aurolacului, lumea era în carnaval.

Undeva, în Schei, într-o casă aflată chiar peste drum de Liceul Şaguna, Urmaşii Revoluţionarilor din Decembrie 1989, Urmaşii Veteranilor de Război, Handicapaţii, Aurolacii şi Mişcarea pentru Emanciparea Seropozitivilor puneau de-o alianţă grăbită, o înţelegere pe termen scurt, date fiind ultimele întâmplări.

— Îl sprijinim pe Gherman. Are nume, se trage din Mureşeni şi poporului îi place asta, uitaţi-vă ce lipici are. Împreună îi dăm gata.

Pe canalul televiziunii din Noua continua să se transmită imagini de pe strada Petru Rareş, cu vânzoleala ai cărei protagonişti erau Elvis şi ai lui, cu prim-planuri de filme de serie X, cu feţele mulţimii, desfigurate de poftă, de satisfacţie. Numele lui Gherman era pe buzele tuturor, se scandau sloganuri

electorale, afişele lui erau scoase pe geamuri, lipite pe pereţii blocurilor. În Noua, se părea că problema alegerilor fusese rezolvată. În Noua.

În salonul casei Râmniceanu Anghel Taflan stătea cufundat într-un fotoliu, muşcând din trabuc. Muşca şi scuipa. Ochii înroşiţi pendulau între fereastră şi ecranul televizorului. În stradă lumea începuse să se adune, o parte purtând pancarte cu afişele lui, strigându-i numele, o parte agitând portretele lui Victor Emanuel Gherman, contracandidatul opoziţiei, portrete de-ale Iuliei, desenate, scrise...

— Paştele mamii ei de dobitoacă! Ce-a căutat acolo, domnule? O mânca în cur? Şi tu, ce mă-ta ai păzit? se întoarse senatorul spre Nicu Toma, cel însărcinat cu supravegherea surorii cam jucăuşe a candidatului partidului de guvernământ.

— A fugit, am scăpat-o, domnule senator...

— A fugit, am scăpat-o..., îl maimuţări acesta pe bodyguard. Dacă mâine am scăpat şi eu alegerile, te mănânc. Bucată cu bucată. Sau tocat. Te fac sarmale. Sau, poate, preferi să te duc noaptea în Noua, nu? Da, da... Cred că asta am să fac... Şi nu mâine, puişorule, nu mâine. Acum o s-o fac. Să mai aibă băieţii o distracţie, nu? Un desert, acolo... Doar n-or să meargă la culcare acum, după ce s-au holbat în troaşca soră-mii! Păi, nu? Bună idee... Vezi? De-asta m-a pus partidul candidat. Că am idei. Că sunt deştept. Luaţi-l!

Patru malaci se apropiară de Nicu Toma, îl înşfăcară, îi puseră cătuşe, cu toate că nenorocitul nu opunea nici o rezistenţă. Fălcile i se încleştaseră, ochii îi rămăseseră mari, doar pantalonii stăteau nefiresc pe el, se simţea deja pătruns parcă, cercetat, scormonit de băieţii lui Elvis. „Cât o fi de închiriat o garsonieră în Noua?”

Pe stradă, lupta între cele două tabere era încă în faza verbală. Sloganuri, înjurături, propuneri indecente. De o parte oamenii de bine, cei cu Cartea de Alegător plină cu ştampile, femei şi bărbaţi în vârstă, foşti admiratori ai ţărăniştilor, monarhişti de ocazie ce-şi trăiseră zilele de glorie cu douăzeci de ani în urmă, trecuţi între timp, între legislaturi, ca partidele pe care le-au susţinut, tot mai la stânga, care stânga?, stânga stângii, că toţi erau de stânga. De cealaltă parte erau copiii Aurelului, cu pungile-n nas, cu ochii înceţoşaţi, paraliticii, mutilaţii, seropozitivii, prosperii urmaşi ai celor o sută patruzeci de mii de revoluţionari din decembrie '89 şi ai veteranilor de război. Un camion Romben ieşit pe poarta celebrei uzine de autocamioane, purta un ecran imens pe care se derulau imagini filmate în Noua.

Sidiţii erau pe străzi, agitau steaguri în mijlocul cărora desenaseră o cruce, simbol al bolii lor, cântau, scandau numele lui Victor Gherman. Din când în când imaginile o prezentau pe Iulia Taflan, crucificată pe peretele unui bloc, goală, la dispoziţia tuturor, dar cine s-o mai vrea, era ca ei de-acum, nu-i mai excita. Pe pântece îi desenaseră o cruce. Boala, moartea, credinţa erau cu ea. Credinţa în ce? Camera i se plimba prin faţă, mângâindu-i trupul, căutând unghiuri de filmare „lipite de sentiment" cum zicea operatorul, insistând asupra privirii ei, deloc mohorâte, deloc învinse, ci, dimpotrivă, trufaşe, sfidătoare. Scuipă şi scuipatul ei se lipi de obiectiv, se prelinse.

Lui îi era adresat acest gest şi Anghel Taflan ştiu asta. Gestul ei se împlinise acum, găsise decorul potrivit, situaţia nimerită, dar era început de mult, de la primul lui compromis politic, de la batjocorirea a tot ce-au învăţat, el şi sora lui, în copilărie, de la dezicerea de vechii prieteni de familie, mutarea în casa Râmniceanu, alinierea la noul cerc de relaţii, bazate în exclusivitate pe interese de partid, de la participarea ei la toate acestea, din ziua în care le acceptase, fusese nevoită să le accepte... Anghel Taflan îşi duse mâna spre obraz, simţea scuipatul ei acolo, îşi privi degetele, apoi scoase batista, începu să se şteargă, să se şteargă, înroşindu-şi obrazul, frecându-l din ce în ce mai intens, mai agresiv, rănind-se, luându-şi pielea de pe el, însângerându-l...

„N-am înţeles-o niciodată pe femeia asta, niciodată n-am ştiut ce-i cu ea. Eu încerc s-o învăţ că viaţa e singurul lucru pe care-l avem cu adevărat şi ea se sinucide, toanta! Ce-am avut şi ce-am pierdut? Gol m-am născut. Ce-i pe mine-i de câştig. Cam simplu spus", ştia asta de la Stan, un coleg de facultate, „dar asta e. Asta a fost". Cum zicea unchi-su, scriitorul: „Mai bine să-ţi pară rău de ce-ai făcut, decât de ce n-ai făcut".

Dar lui nu-i părea rău de ce făcuse. Aşa au fost vremurile. Anghel Taflan stătea în fotoliu, în salonul casei Râmniceanu, şi se ştergea pe obraz de scuipatul soră-sii.

Oraşul se pregătea de alegeri.

(1995)

ULTIMUL MANDAT

Era bătrân. Foarte bătrân. Îmbătrânise la cârma ţării, cu ochii de strajă la hotare, cu inima bătându-i pentru popor. Cât să fi trecut? Douăzeci de ani? Treizeci? Nu ştia. Nu le mai ţinuse şirul. Viaţa lui nu se mai măsura de mult în ani, în luni, în zile. Soarele îşi făcea parcursul zilnic, zilele treceau unele după altele, lunile la fel, anii şi ei. Dar pentru ceilalţi. El număra doar mandatele: un mandat, două mandate, o constituţie schimbată, referendum, apoi de la capăt. Încă un mandat, al doilea, constituţia, referendumul. Pentru binele ţării. Dar ce nu era pentru binele ţării?! Până şi preluarea staţiunilor de pe litoral a fost spre binele ţării. Al altei ţări. Sau privatizarea marilor întreprinderi, dinozaurii epocii de aur, mormanele de fiare vechi. Vechi – vechi, da' în scurtă vreme aveau să valoreze milioane. De dolari. Sau Poiana, Feleacul, Buciumul.

Bătrân mai era! De fapt, toată lumea aşa îi spunea: Bătrânul.

— Bătrânul a transmis să daţi o lege prin care să se mărească pensiile viagere ale urmaşilor urmaşilor Revoluţiei (cu r mare. R.).

Că, citez:

Revoluţia n-a fost a mea şi n-a fost a voastră, ci a urmaşilor urmaşilor voştri (afiş electoral).

Cult Bătrânul! Citit! N-a stat el degeaba la editura aia, printre cărţi! Unde pui că a mai şi scris câteva. Că doar avea timp. Un mandat, două mandate. Pac, o carte! Constituţie, referendum. Pac, altă carte!

Mai greu a fost a doua oară.

— Cum a doua?

— A doua, bre! Că prima... Au avut grijă ăi de la Curtea Constituţională. C-o fi, c-o păţi, că nu era constituţie, că eram în ilegalitate, de parcă prima dată l-am fi votat portar la bloc, nu tot preşedinte! Dar

— Mulţi văd, puţini pricepe.

— Şi mă întorc şi zic: a doua oară a fost mai greu. Doi ani a tot săpat la guverne şi la parlament până au venit iar ai lui. Şi-atuncea...

Când partidul Preşedintelui a ajuns iar la putere (alegerile anticipate din '98) s-a pus problema Preşedinţiei. Ce fel de instituţie e asta, dacă Preşedintele, alesul naţiei, nu are nici o putere? Nu poate să facă ce vrea el. Păi?! Şi s-au pus băieţii pe amendat constituţia şi-au amendat-o şi-au

amendat-o până n-o mai recunoştea nimeni. Şi-atunci, ideea: hai cu ea la referendum. Ocazie cu care s-a pus şi problema monarhiei, că tot o lăsaseră mai moale guvernanţii din '96. De! Poporului trebuie să-i spui ce vrea el să audă, nu ce crezi tu, nu ce-i face bine. Şi ca să fie clară opţiunea prezidenţială, au tras şi-un mandat de şapte ani (ca în ţările dezvoltate: Franţa, Anglia...) să n-avem vorbe. Asta a fost. După aceea... floare la ureche.

Aşa au trecut anii. Un mandat, al doilea, constituţia, referendum. Poporul s-a obişnuit. Nu se mai schimbau portretele în şcoli şi întreprinderi, afişele electorale se tipăreau o dată la paişpe ani... asta economie! Să fi poftit cineva să zică ceva!

(Adevărul e că au mai zis câte unii, dar au fost promovaţi rapid în posturi de ataşaţi culturali pe la diverse ambasade conduse de foşti tovarăşi de-ai bătrânului că, ce era al lui, era al lui: nu-şi uita niciodată oamenii care l-au servit. Parolist. Găşcar tipul!

Şi bătrân. Bătrân am zis? Foarte bătrân! Sta singur

— ...ca toţi împăraţii lumii...

— Ce fel de citat e ăsta? Cine-a publicat aşa ceva? în ce, paştele mă-sii, de bibliotecă l-au găsit? Vasile! Ce păzeşti, mă, capre? La capre să te duci!

Şi, peste o lună, Vasile Andrei îşi lua în primire noul post de consul la Capri. Greşeală? Răstălmăcire? Totul s-a pus pe accentul uşor moldovenesc al Bătrânului (care i se trăgea din perioada cât fusese prim-secretar la Iaşi). Cu intenţie sau fără, greşeală sau exces de zel, treaba a rămas aşa, până la urmă. În fond, Vasile fusese coleg în Comitetul Central UTC pe vremea când Preşedintele era...

Tare bătrân era. Vorbea lumea pe la cozi, în pauzele de masă, prin marile întreprinderi, că tot desfiinţaseră cantinele! (dar dăduseră voie la fumat), la ridicarea ajutorului de urmaş de revoluţionar

— Câţi revoluţionari să fi fost atunci, în decembrie? Un milion? Două? Unde-or fi încăput?

Vorbea lumea, ce să facă? Muncă – nu, mâncare – nu, iar despre bordeluri... ce să mai vorbim?! Un an jumate ţinuseră, pân-au picat ai lui Coposu.

„Bordeluri le trebuie! Ţara n-are ce mânca şi lor le e gândul la..." semnat Un grup de tovarăşi. Mame devotate şi femei.

Era bătrân. Singur cuc în palatul cucerit de cucuvele. Le auzea noaptea, în nopţile lui îngândurate

— ...pentru liniştea ţării...

şi atunci, dar numai atunci, le iubea. Nu iubise niciodată pe nimeni. Nici pe cei în numele cărora vorbea (de fapt, îi plăcea să se asculte, era un om cult, rafinat, dialogul era pentru el un modus vivendi), nici pe cei apropiaţi (mame, tată, colegi ocazionali). Doar pe el se iubise. Pe el. Cu patimă, cu sfâşiere, parcă-şi rupea carnea de pe el când se gândea că ratase postul de secretar general (şi atunci, la ultimul congres, când n-a avut curaj, şi mai târziu, la reorganizarea partidului, când nu era electoral – da' tare i-a părut rău!), asta îşi dorise toată viaţa: să fie secretar general!

„Şi, la urma urmei, ce-i Preşedintele? Tot un fel de secretar general. Ba, chiar mai mult decât atât, că e al tuturor partidelor. Toţi îl recunosc. Toţi. Sunt Preşedinte! Cu u. SUNT. Preşedintele tuturor românilor. Şi-al ţiganilor. Şi-al ungurilor. Şi-al ungurilor... Mai vedem noi cu ăştia opt sute de mii care vor să-i ducă în robie pe cei nouă milioane de ardeleni, cu Ardeal cu tot! Sunt Preşedinte! Preşedinte!”

Bătrânul ţopăia prin larga încăpere acoperită de portretele lui, de afişele electorale în care despotul era luminat de lămpaşul pe care o mână de miner îl ţinea sus, sus... Pentru prima dată în istoria ţării, intelectualii şi muncitorii urmau aceeaşi cale: *Un om pentru oameni!* Frumos slogan! Şi adevărat. Cu animalele n-avea ce discuta. Nici măcar nu li se mai adresa. O făcuse o dată şi toată presa i-o trăsese la trompetă (ei, o anumită parte a presei!).

Da, da. Era bătrân. Ziua alegerilor se apropia, al doilea mandat (după două şi-ncă două şi-ncă... şi-ncă...) bătea la uşă şi el se simţea bătrân. Nu-l îmbătrâniseră anii, nu treburile ţării, ci slalomul ăsta nebun printre articolele constituţiei, vizitele (e drept, din ce în ce mai rare) prin pieţe, ca ilustrul său înaintaş, exemplu urmat cu străşnicie de toţi contra-candidaţii lui...

„Care contra-candidaţi? Nişte veleitari, acolo, nişte nimeni fără experienţa conducerii, ce ştiu ei? Cum să dai ţara pe mâna unuia care... Fără charismă, fără zâmbet... Uite la profesoraşul ăla... Ce mutră are! Nu s-o fi săturat să tot candideze? în fiecare zi de alegeri mă trezesc cu el pe bătături. 'Ai de capul lui! L-am rupt şi de data asta! Arşice-l fac! La experienţa mea...”

Era bătrân şi singur. Alegătorii erau departe, trei rânduri de zid construise, de-a lungul mandatelor sale, în jurul Cotrocenilor, să-l apere de mulţime, de plebea care îl vota conştiincioasă de fiecare dată. Oamenii veneau valuri-valuri, purtând cu ei pancarte, afişe, strigând lozinci prezidenţiale şi anti-monarhiste, ca şi-acum, dar el le auzea, le distingea din

vacarmul străzii, printre claxoane, printre ţipete, cum să nu le-audă dacă-i plac?

„Pe mine mă aclamă, pe mine mă vor! Să ies în balcon? Să nu ies? Aceasta-i întrebarea.”

— Cult. E cult Bătrânul.

Ionel îşi desprinse pentru o clipă casca de la ureche şi-l atinse uşor pe Victor. Continuă:

— Dar bagă-l în cameră, că-l mai nimereşte vreo piatră, naibii!

— E doişpe, eu chem elicopterul. Fie ce-o fi! Ai vorbit la Târgovişte?

„Copiii mei, copiii mei! Vin! Eu sunt, eu...”

(1996)

SCRISOARE CĂTRE MADIA

Cine să te mai rupă,
Madia,
cine să te mai frângă pe-un gard,
într-un şanţ,
sau pe după perdele?

Cine,
crezi tu,
că se mai lasă prostit
de simţuri?

Credinţa e un viciu
mult mai puternic,
mai tare ca văzul,
mai tare ca auzul
şi ca pipăitul.

Am patruzeci şi trei de ani, Madia, am vârsta mântuirii. Acum, ori niciodată. Dar ştii tu, ştii tu care mi-e crucea? O pădure de cruci se-ntinde în fiecare zi sub geamurile noastre, dar pe nici una nu ne aflăm numele. De unde ştim care e a noastră? De unde ştim pe care să urcăm?

Sau doar urcarea contează?

Madia, Madia, ce dor mi-e de buzele tale sfâşiate, de obrazul tău pe care urmele pietrelor încă se mai văd! Ce operaţii ţi-ai mai făcut şi tu, Madia! Acum, în epoca asta de triumf, tu îţi mai laşi urme pe faţă? Acum, când îţi poţi grefa orice? Când poţi avea chiar obraji de copil sau ochi cu infraroşii? De ce, Madia, de ce? Ca să sfidezi? Ca să ne pedepseşti?

Amintirile pedepsesc, Madia, ştiu. Acum ştiu. Şi am un sentiment ciudat de câte ori îmi amintesc chipul tău, aşa cum era în ziua aia în care umplea ecranele înşirate pe marginea străzii. Ochii tăi plângeau, Madia, plângeau, dar nu pe obrajii tăi plângeau, nu pe obrajii tăi. În mine curgeau lacrimile tale, în mine, înapoia ochilor mei, înapoia gândurilor mele, înapoia dorinţelor mele cele ştiute şi cele în străfunduri născându-se ori zăcând…

Tu ştii, Madia, ştii cum taie lacrimile? Cum zgârie, cum cioplesc? Tu ştii că, din cauza lor, eu, pe dinăuntru, sunt altul? Am altă faţă, alt nas, altă gură, alţi ochi? Tu ştii că eu, pe dinăuntru, sunt orb, Madia? Ştii tu asta? Ştii? Orb, orb, orb!

Genunchiul meu ştie mai multe despre tine
Cotul meu te cunoaşte mai adânc
Glezna mea tremură, îţi şopteşte numele, i-e bine
Din subsuoara ta, cu buzele mele, cu mâinile mele mănânc

Părul meu de pe burtă îţi ştie coastele pe dinafară
Degetele de la piciorul meu drept te-au descojit de sute de ori
Clavicula mea ţi-e fluier şi iarnă şi vară
Printre dinţii mei îţi curg lacrimile plecării din zori

Lacrimile tale, Madia, lacrimile tale… Noi aruncam în tine cu pietre şi din chipul tău ţâşneau lacrimi. Noi aruncam în tine cu pietre şi tu ne răspundeai cu lacrimi. Aruncai în noi? Aruncai în noi cu lacrimi? Cu lacrimi ne băteai? De ce lacrimi, Madia? Ţi-era ciudă? îţi părea rău? Nu înţelegeai de ce? Te revoltai? Sau poate ne iubeai, Madia, ne iubeai şi-ţi luai adio...

„Adio, vă spun, vouă, celor care mă urâţi, adio, vă spun, vouă, celor care mă dispreţuiţi, adio, celor care daţi cu pietre, iubiţii mei, amanţii mei, bucuriile zilelor mele şi ale nopţilor şi ale după-amiezilor... Pe toţi v-am iubit, pe toţi pe care v-am primit în mine, în măruntaiele mele, desfăcându-mi braţele, picioarele şi gura, desfăcându-mi viaţa pentru voi... Ce poate face o femeie pentru amantul ei decât să-şi desfacă viaţa pentru el şi să-l primească-n ea? Un bărbat nu poate face asta. Un bărbat intră, iese, şi-o şterge, şi-o spală, dă cu săpun pe ea şi gata, nu mai e femeia, e curat – de-aia aţi aruncat cu piatra? –, dar o femeie... O femeie îşi primeşte amantul în ea, îl înfăşoară, îl ocroteşte – o femeie, în primul rând e mamă, nu?, e mamă – şi oricât s-ar spăla, orice şi-ar turna în ea, oricât s-ar lepăda de mirosuri şi de conţinuturi şi de forme, urma trecerii lui nu piere. O femeie nu uită, domnilor, nu uită. E bine, e rău – nu uită. Iartă, dar nu uită. Adio, vă spun, vouă, celor care aţi rămas în mine, copii ai mei, amanţi ai vieţii mele…”

De-aia lăcrimai, Madia? De-aia. Şi eu mă uitam la tine. Ceilalţi dădeau cu pietre şi eu mă uitam la tine. Eu nu eram curat? Nu mă simţeam curat? De ce nu mă eram? Şi eu m-am şters, şi eu m-am spălat, şi mie mi s-a dus

mirosul... Atingerea, sărutul. Mângâierea. Muşcătura. Îţi mai aduci aminte? Mai ştii? Mai ştii tu cum a fost? Din sutele ce-au fost, mai ştii care-am fost eu? îţi mai aduci aminte ziua? Mai ştii când mi-ai arătat calculatorul, Madia? Graba cu care au sărit hainele de pe noi, nerăbdarea degetelor şi a buzelor, a ochilor, a nărilor, graba cu care am oftat, suspinul tău grăbit...? Şi-acuma îl aud. Şi răsuflarea-ţi. Îmbrăţişarea ta. Şi lacrima. Botezul. Răstignirea. Învierea.

Dincolo de ziduri, dincolo de ferestre, lumea se topise. Tu erai lumea şi eu singurul tău locuitor...

Mai ştii, Madia, îţi mai aminteşti?

„Puteam să mor şi să nu ştiu că poate fi şi aşa."

Mai ştii?

Glezna cui o ating şi mă tulbură de parcă aş avea un roi de fluturi în os? De parcă mi-ar zbura vrăbii prin plămân... De parcă aş vorbi limbi pe care nu le-am ştiut niciodată...

Glezna cui este obiectul cel mai erotic pe care l-am cunoscut în patruzeci şi doi de ani şi încă unul?

Glezna cui este exact bucata care-mi lipseşte din palmă?

Glezna cui e clanţa pe care-mi pun limba când e ger (în sufletul meu e ger, îmi tremură plămânii, iar sângele-i timid bătând în uşa inimii)?

Madia! Mă auzi, în paştele mă-tii de femeie, care ştii să faci dragoste într-o secundă cât altele în două ceasuri, că ce-i dragostea?, o secundă, o secundă, numai s-o prinzi, numai să fii acolo, să fii cu cine trebuie, fir-ar mama ei de viaţă, mă auzi, femeie, curvo, căldare cu foliculină, mă auzi? Unde-i, doamne, poezia vieţii, unde e? Madia, draga mea, iubita mea, viaţa mea, moartea mea, tristeţea mea...

Mai ştii?

„Aş vrea să dorm şi când mă voi trezi să fie totul altfel."

Mai ştii?

Numai eu te iubesc. Îndrăgostit de tine numai eu te iubesc. Nu simţi? Nu ştii? Doar eu, îndrăgostit de tine, te iubesc.

Mai ştii?

„Vrei să-mi spui ceva şi nu ştii cum?"

Mai ştii?

Te admir, te preţuiesc, te respect. Te iubesc. E singura mea certitudine, acum. Poate nici măcar pe-asta n-o merit, dar... Nu e pentru că aşa vreau eu. Dar nici n-aş putea spune că nu vreau. În fond, câţi oameni au

certitudini, Madia? Câţi se pot lăuda cu asta? Câţi sunt aleşii, ha? Ştii care-i culmea? Că am impresia (de unde?) că tot eu sunt deasupra ta. Mă târăsc la picioarele tale, aş face scamatorii, aş virusa toate calculatoarele lumii, aş tunde iarba, aş paşte gâştele, aş schimba clanţele de la uşi şi siguranţele şi garniturile de la robinete pentru un singur zâmbet de-al tău, pentru o singură privire în care să-ţi strălucească ochii aşa cum îţi străluceau cândva...

Mai ştii?

Dragă, dragă...

Ce a rămas din toate astea? Ce?

O poveste? Un cântec? Masna Piya, dextra, corzile, sensongul? Toate au fost şi vor mai fi. Câtă vreme existăm, toate sunt. Iar iubirea e viciul de care ne lăsăm în fiecare zi pentru a ne apuca de el mai vârtos în fiecare altă zi. Cu viciul pe viciu călcând...

De unde ştim noi astea, Madia? De unde amintirile astea? De unde vin ele de se bagă-n viaţa noastră dându-i sensuri, dându-i înţelesuri... De unde ştim noi toate poveştile astea cu crucea, cu cel care vine, cu cine va arunca primul piatra, cu numele astea, cu... Sunt adevărate? Sunt întregi? Cine ni le-a spus? De ce?

Şi ce-i cu povestea asta cu viciile care înalţă? Cine sunt sfinţii? Cei mai vicioşi dintre noi? Tu? „Tu es ravissante” ţi-a spus cineva şi n-am dormit multe nopţi dup-aia. Atunci n-am înţeles. Eram gelos. Criminal în serie. Mi-am ucis toate amintirile, eu am fost scormonitorul, eu – hăitaşul, eu – vânătorul, şi-apoi am plâns la căpătâiul lor. N-am înţeles atunci. Şi nici acuma nu ştiu dacă... „Tu es ravissante.”

Asta eşti tu, Madia? Santa Ravi?

Prin viciile noastre,
pururi credincioşi lor,
ne înălţăm zilnic
asemeni celui de pe cruce,
asemeni celui care a pătimit pentru noi
în timp ce noi furam pentru el,
minţeam pentru el,
preacurveam pentru el.

Ce-ar fi fost el
fără viciile noastre?

Te iubesc. Să nu uiţi, Ravi...

(1998)